COLECȚIA

Iubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Cel mai tandru libertin

Ea vrea să preia controlul... el vrea să rămână independent... dar dragostea dejoacă toate planurile

Afectată, cuviincioasă și cumpătată, Eve Dinwoody este profesionalismul întruchipat când vine vorba despre protejarea investițiilor fratelui ei. Însă, în clipa în care acceptă să țină sub control băierile pungii ducelui de Montgomery și să verifice modul în care sunt cheltuiți banii acestuia pentru refacerea celei mai cunoscute grădini de agrement din Londra, Harte's Folly, Eve se trezește că are de înfruntat un ticălos arogant și mânios, care nu se lasă controlat.

Desfrânat și nerușinat, Asa Makepeace nu are timp pentru o mironosiță zgârcită ca Eve. În calitate de proprietar al unei grădini de agrement căreia și-a dedicat aproape toată viața, are și așa destule bătăi de cap cu soprane egoiste și cu tenori temperamentali. Nici prin gând nu-i trece să lase o aristocrată să o facă pe șefa cu el – oricât de ademenitoare ar fi ea. În ciuda lipsei sale de experiență când vine vorba despre teatru – și a confruntărilor dure pe care le are cu Asa –, Eve este hotărâtă să transforme grădina Harte's Folly într-un succes răsunător. Dar, cu cât se străduiește mai tare să facă față încăpățânatului crai, cu atât îi e mai greu să ignore farmecul seducător și magnetismul lui irezistibil. Nu încape îndoială că focul ce arde mocnit între ei este imposibil de ignorat – iar încercarea de a-l înăbuși este o luptă pierdută pentru amândoi.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0454-5
9 786063 304545
Alma

ELIZABETH HOYT

Cel mai tandru libertin

Sweetest Scoundrel
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2015 Nancy M. Finney

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cel mai tandru libertin
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Cel mai tandru libertin / Elizabeth Hoyt.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0454-5
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Cel mai tandru libertin

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Alma

În memoria mamei mele,
Beverly Walton Kerr McKinnell
1940–2005, cu dragoste

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un rege atât de monstruos, că își devora propriii copii...

din *Leul și Porumbița*

Septembrie 1741
Londra, Anglia

Era nevoie de o provocare extremă pentru a o stârni pe Eve Dinwoody.

Timp de cinci ani, viața ei fusese liniștită. Avea o casă frumoasă într-o zonă modestă, dar respectabilă a orașului. Îi avea pe cei trei servitori ai ei – Jean-Marie Pépin, paznicul ei; soția drăguță și rotofeie a acestuia, Tess, bucătăreasa; și Ruth, tânăra ei servitoare aiurită. Avea un hobby – picta miniaturi – care îi aducea totodată și niște bani în plus. Ba chiar avea un fel de animal de companie – porumbița albă pe care nu o numise încă.

Lui Eve îi *plăcea* viața ei liniștită. În cele mai multe zile, îi făcea mare plăcere să rămână acasă, trebăluind la miniaturile sale și hrănind cu semințe de ovăz porumbița fără nume. Adevărul fie spus, Eve era foarte timidă.

Dar, în realitate, putea să-și părăsească viața liniștită dacă avea parte de o provocare îndeajuns de mare. Și Dumnezeu știa că domnul Harte, proprietarul și administratorul de la Harte's Folly, era într-adevăr *foarte* provocator. Harte's Folly era cea mai aleasă grădină de agrement din Londra – sau cel puțin fusese până să ardă din temelie, cu peste un an în urmă. Acum domnul Harte o reconstruia, cheltuind în acest proces o sumă scandaloasă de bani.

Motiv pentru care se afla la catul al treilea al unei pensiuni rău famate luni dimineața devreme, privind încruntată spre ușa care se încăpățâna să rămână închisă.

De pe borul pălăriei i se scurse o picătură de ploaie, căzând pe podeaua tocită de sub picioarele ei. Într-adevăr, era o zi absolut dezgustătoare afară.

– Vreți să sparg ușa? întrebă Jean-Marie cu voioșie.

Avea peste 1,80 metri, iar fața lui de abanos scânteia pe sub peruca albă în lumina slabă. Avea încă un vag accent creol din tinerețea petrecută în Indiile franceze de Vest.

Eve își îndreptă umerii.

– Nu, mulțumesc. Mă voi ocupa singură de domnul Harte.

Jean-Marie ridică dintr-o sprânceană. Ea îl privi încruntată.

– O *voi* face. Bătu în ușă din nou. Domnule Harte, știu că sunteți înăuntru. Vă rog să răspundeți la ușă *imediat*.

Eve mai făcuse această manevră de două ori fără nici un rezultat, în afară de pocnetul care se auzise din încăpere după cea de-a doua bătaie.

Ridică pumnul pentru a patra oară, hotărâtă să îl facă pe domnul Harte să o bage în seamă, când ușa se deschise.

Eve clipi surprinsă și păși instinctiv înapoi, lovindu-se de pieptul lat al lui Jean-Marie. Bărbatul care stătea în ușă era extrem de... intimidant.

Nu era tocmai înalt – Jean-Marie îl depășea cu câțiva centimetri, însă nu era mai înalt ca ea decât cu o jumătate de cap sau cam așa –, dar acest lucru era compensat de lățimea umerilor. Aproape că atingea tocul ușii cu brațele. Purta o cămașă albă, deschisă la gât, de sub care ieșea la iveală părul negru și creț de pe piept. Părul arămiu răvășit îi ajungea la umeri. Nu avea un chip frumos. Dimpotrivă, de fapt: era puternic, ridat și dur, cât se poate de masculin.

Avea tot ce-o îngrozea mai mult pe Eve.

Bărbatul privi către Jean-Marie, mijì ochii și se sprijini cu un umăr de uscior, îndreptându-și atenția către Eve.

– Ce?!

Avea o voce profundă și răgușită, ca a unui om de-abia trezit din somn – o intimitate foarte necuviincioasă.

Eve se îndreptă.

– Domnul Harte?

În loc să răspundă, acesta căscă de-i trosniră fălcile, înainte să-și treacă mâna peste față, întinzându-și pielea din jurul ochilor și de pe obraji.

– Îmi pare rău, drăguțo, dar nu mai am roluri pentru teatru. Poate dacă vii din nou peste două luni, când vom pune în scenă *Cum vă place*. Ai putea fi cât de cât bună pentru un rol de – aici făcu o pauză, fixându-și *foarte* nepoliticos privirea asupra nasului lui Eve – servitoare, presupun. Întoarse capul și strigă peste umăr: Există servitoare în *Cum vă place?*

– O păstoriță, veni răspunsul. Cea care vorbise era femeie și avea o voce cu un accent plăcut.

Domnul Harte – *dacă* era el – întoarse privirea către Eve fără vreo urmă de scuză autentică pe chipul tras.

– Auzi. Îmi pare rău. Deși, trebuie să spun, la vârsta ta și cu... De data aceasta flutură mâna către nasul lui Eve. ... Aș căuta ceva *în spatele* scenei, drăguțo.

Și îi închise ușa în față.

Sau cel puțin încearcă să o facă, dar lui Eve îi ajunsese, până aici. Puse piciorul în ușă, împingând-o cu umărul și dând peste domnul Harte.

Care, din nefericire, nu se dădu înapoi cum ar fi trebuit să facă.

El clipi, încruntându-se înspre Eve.

De la această distanță, îi vedea vinișoarele roșii din ochii injectați și simțea un miros de alcool stătut în respirația lui. De asemenea, părea că nu mai folosise briciul de câteva zile.

Virilitatea lui era aproape copleșitoare.

Eve simțea vechea panică urcându-i in piept, dar o înfruntă. Acest bărbat nu reprezenta nici un fel de amenințare, nu la modul *acela*, în orice caz – și, în plus, Jean-Marie era exact în spatele ei. Era femeie în toată firea și ar fi trebuit să scape de această groază cu ani în urmă.

Își ridică bărbia.

– Dați-vă deoparte, vă rog.

– Uite ce e, drăguțo mormăi el. Nu știu cum te cheamă sau cine ești, și, dacă crezi că în felul acesta primește o actriță vreun rol în grădina mea, te...

– Nu sunt actriță, rosti ea clar, în caz că era tare de urechi, nu doar beat. Și sunt domnișoara Eve Dinwoody.

– Dinwoody... În loc să îi descrețească fruntea, numele ei îl făcu să se încrunte și mai tare, ceea ce ar fi trebuit să-l facă de-a dreptul respingător, însă din cine știe ce motiv... nu îl făcea.

Profită de neatenția lui pentru a se strecura triumfătoare pe lângă el.

Apoi se opri brusc.

În încăpere era un dezastru cumplit, camera fiind plină de mobilă desperecheată și de lucruri prăfuite.

Teancuri de hârtii și cărți alunecau de pe scaune și de pe mese, prăbușindu-se haotic pe podea. Într-un colț era aruncat un morman imens de material colorat, deasupra căruia trona o coroană aurită; într-un altul era proptit un portret în mărime naturală a unui bărbat cu barbă, lângă macheta de peste un metru a unei corăbii, cu tot cu pânze și parâme. Un corb împăiat o privea cu ochi mărgelați de pe polița șemineului, iar pe vatră se afla un ceainic aburind, lângă un turn de vase și cești murdare care se clătina. Într-adevăr, încăperea era atât de ticsită, încât Eve avu nevoie de un moment pentru a o observa pe femeia goală din pat.

Patul stătea drept în centrul încăperii, lăbărțat și greoi, cu perdele aurii și stacojii, ca dintr-un harem, iar pe mijloc stătea întinsă o odaliscă, cuvertura aurie de-abia ascunzându-i rotunjimile. Era brunetă și senzuală, cu părul de abanos coborându-i pe umerii măslinii și cu buze de un roșu pătrunzător, de la natură.

Eve făcu brusc ochii mari, dându-și seama ce se întâmplase în acea încăpere cu doar câteva minute mai devreme. Privirea ei se îndreptă spre domnul Harte înainte de a se putea abține să caute confirmarea... a... *ei bine*.

Dar domnul Harte părea doar mare, masculin și iritat.

Eve își înclină capul. Ar trebui să existe *vreun* fel prin care să-ți dai seama...?

Femeia se ridică în capul oaselor, cuvertura alunecând periculos până la sfârcuri.

– Cine sunt oamenii aceștia? întrebă ea, cu un puternic accent italienesc.

Domnul Harte își încrucișă brațele peste piept, desfăcându-și picioarele. Postura îi evidenția bicepșii umflați.

– Nu știu, Violetta.

– Îmi cer scuze, îi spuse Eve țeapăn femeii, pe care, pare-se, o chema Violetta. Oare chiar *trebuia* ca domnul Harte să ocupe atâta spațiu în încăperea ticsită? Dacă aș fi știut că sunteți *dishabille*, vă asigur că...

Domnul Harte scoase un râset nesuferit.

– Ai dat buzna. Când, mai exact, te-ai fi oprit să...

– Vă asigur, începu Eve, privindu-l încruntată pe omul acela îngrozitor.

– Nu e nici un fel de problemă, spuse odalisca în același timp, zâmbind larg și dând la iveală o strungăreață inestetică între cei doi dinți din față. Ridică din nou din umeri, iar cuvertura ceda, căzându-i în talie.

Domnul Harte privi spre femeie, se opri, cu ochii fixați pe sânul acum dezgolit al acesteia, iar apoi se scutură vizibil înainte de a se întoarce cu greu spre Eve.

– Și cine zici că *ești*?

– Deja v-am spus, răspunse ea printre dinții încleștați. Sunt Eve Dinwoody și...

– Dinwoody! exclamă Harte, arătând spre ea *cât se poate de* nepoliticos. Acesta e numele omului de afaceri al ducelui de Montgomery. Își semnează scrisorile „E. Dinwoody" cu cel mai afectat scris pe care l-am văzut vreodată...

Se încruntă brusc. Jean-Marie și odalisca îl priviră. Eve ridică din sprâncene, așteptând. Ochii verzi ca mușchiul ai domnului Harte se făcură mari.

– O, dracu' să mă ia!

– Da, fără îndoială, spuse Eve cu un zâmbet complet nesincer. Dar, înainte să se întâmple asta, am venit să vă tai creditul.

„Iar aceasta era recompensa inevitabilă a unei nopți cu prea multă băutură", cugetă cu amărăciune Asa Makepeace – cunoscut de toți, în afară de câțiva oameni aparte, drept domnul Harte. Una la mână, în zăpăceala indusă de vin cu o seară în urmă, i se păruse

o idee bună să se culce iar cu Violetta, deși era un atu mult prea important pentru grădină pentru a risca o complicație emoțională. În al doilea rând, efectele nopții petrecute bând – tâmplele care îi zvâcneau și senzația de slăbiciune – îl puneau în dezavantaj în confruntarea cu scorpia din fața lui.

O privi încruntat pe *domnișoara* Dinwoody, cu ochii zvâcnindu-i. Era înaltă pentru o femeie, slabă, cu pieptul plat, și avea o față dominată de un nas mare și lung. Era o persoană absolut banală – ceea ce îl bucura, căci vrăjitoarea încerca să-i fure munca, visurile și sângele. Nopți lungi în care stătuse treaz, târguindu-se cu diavolul și ticluind planuri disperate. Speranță și glorie și tot ce-l ținea în viață, arză-i-ar focul sufletul nenorocit. Toate lucrurile după care tânjise, după care disperase, tot ce pierduse și pentru a cărui recuperare se luptase apoi cu pumnii însângerați să recapete.

Încerca să-i fure nenorocita de *grădină*.

Își răsfrânse buza de sus.

– Nu ai dreptul să-mi tai creditul.

– Vă asigur că îl am, îi spuse ea tăios, cu un accent care ar fi făcut-o geloasă pe regină.

Nu se temea de el, trebuia s-o recunoască, deși în clipa de față faptul acesta îl irita.

– Ducele de Montgomery mi-a promis accesul la un credit nelimitat, spuse Asa, izbind masa cu palma și descoperind accidental că postura aceasta îl ajuta să nu se clatine. Deschiderea e programată în mai puțin de o lună. Muzicienii au piese, dansatorii exersează și vreo zece cusătorese lucrează zi și noapte să termine costumele. Nu mă poți lăsa fără bani acum, femeie!

– Ducele nu v-a dat mână liberă să furați de la el, spuse ea, răsfrângându-și ușor buzele când rosti cuvântul „furați". Și cine era ea să îl privească de sus, pe deasupra acelui nas lung? V-am trimis scrisori peste scrisori în care vă rugam să vă uitați în registre, să vă examinați bonurile de achiziții, să mă informați în *vreun* fel pe ce cheltuiți mii de lire, dar mi-ați ignorat cu totul corespondența.

– Corespondența! O privea țintă, nevenindu-i să creadă. Nu am timp pentru nenorocita de *corespondență*. Am un teatru de terminat, grădini de plantat, tenori, soprane – și, Dumnezeu să mă ajute, *castrati* –, și mimi, și muzicieni cărora să le dau

ordine, pe care să-i adun și să mă asigur că sunt mulțumiți – sau că măcar lucrează *din greu* – și o *operă* de pus în scenă. Ce crezi că sunt, un aristocrat prețios?

– Cred că sunteți *om de afaceri*, ripostă ea. Un om de afaceri care ar trebui să poată da socoteala de cheltuielile sale.

– *Cheltuielile* mele pot fi găsite în grădină, urlă el. În clădiri, în plantările făcute, în oamenii angajați. Cine ești tu să mă întrebi de socoteli? O măsură din cap până în picioare. Și de ce a angajat ducele o femeie pe post de om de afaceri? Ce relație ai cu el – ești metresa lui? Aș zice că s-ar putea descurca mai bine, ca să fiu cinstit.

În spatele lui, Violetta trase brusc aer în piept, iar lacheul îl privi încruntat.

Domnișoara Dinwoody făcu ochii mari – erau albaștri, își dădu el seama; albaștri precum cerul într-o zi fără nori –, și el aproape că își regretă cuvintele aspre.

Aproape.

– Sunt, spuse ea cu o claritate teribilă, sora ducelui.

El ridică sceptic dintr-o sprânceană. Se prezentase drept *domnișoara* Eve Dinwoody – sora unui duce s-ar intitula *Lady* Eve. Buzele ei se subțiară văzându-i expresia.

– Avem mame diferite. Evident.

A, atunci lucrurile se explicau: era copilul din flori al tatălui ei, dar totuși de viță nobilă.

– Și sângele albastru te îndreptățește să administrezi finanțele grădinii?

– Faptul că *fratele meu* mi-a încredințat fondurile mă îndreptățește. Trase aer în piept și își îndreptă umerii, împingându-și pieptul plat înspre el. Și nimic din toate acestea nu contează. Vă tai creditul și finanțele din clipa aceasta. Domnul Sherwood de la teatrul regal s-a oferit să cumpere partea investită de fratele meu în Harte's Folly, și vă avertizez acum că mă gândesc serios la sugestia sa, dat fiind că pare singura cale prin care fratele meu își va vedea banii. Nu am făcut decât să trec să vă anunț personal, din curtoazie.

Se întoarse și ieși din încăpere, grandioasă ca o prințesă de viță regală. Lacheul ei uriaș zâmbi cu superioritate spre Asa înainte de a o urma.

„Curtoazie?" întrebă Asa în sinea lui, nevenindu-i să creadă, privind spre ușa care se închidea. Unde fusese *curtoazia* în ultimele cinci minute în mintea femeii ăsteia? Privi spre Violetta, desfăcându-și brațele larg.

– Al dracului să fie *Sherwood!* Vrea să-mi vândă grădina celui mai mare rival al meu. Ca să nu mai spunem că Sherwood vorbea probabil prostii – nu avea el bani să cumpere partea lui Montgomery. Pe toate moaștele! Ai mai văzut o femeie atât de îndărătnică?

Soprana ridică din umeri, scuturându-și ceea ce trebuiau să fie cei mai încântători sâni din Londra – *nu că ar fi contat în momentul acela.*

– Acesta e cel mai important gând pentru tine acum, așa-i?

– Ce?

Clătină din cap. Dumnezeule, era mult prea devreme pentru el ca să dezlege cimilituri femeiești.

Ea oftă.

– Asa, *caro*...

– Șșt! Se încruntă spre ușă, apoi spre ea. Știi că nu îmi place să audă cineva numele acesta.

– Mă îndoiesc că domnișoara Dinwoody și lacheul său pândesc la ușă. Își dădu ochii peste cap rostind cuvintele: Domnule *Harte*, ai nevoie de banii pe care îi controlează femeia asta?

– Da, sigur că am! strigă el revoltat.

Violetta se bosumflă văzându-i izbucnirea.

– Atunci, ar fi fost mai bine să te duci după ea.

– Femeia aceea e bădărană, îngâmfată și de-a dreptul *meschină*. Flutură sălbatic înspre ușa din spatele lui. Ești nebună?

– Nu, spuse ea zâmbind la răgetele lui. Dar tu *ești* dacă crezi că, stând aici și urlând, se va schimba ceva. Domnișoara Dinwoody e stăpână pe baierele pungii tale, și, fără ea – ridică din nou din umeri –, eu te voi părăsi, și la fel va face toată lumea care lucrează în grădinile tale atât de frumoase. Te iubesc, *caro*, știi asta, dar trebuie să mănânc, să beau și să port rochii drăguțe. Du-te acum dacă vrei să-ți salvezi grădina.

– O, la *dracu'*.

Știa că avea dreptate.

– Și, Asa, iubitule?

– Ce? mormăi el, întorcându-se deja spre ușă.

– Ploconește-te.

El pufni, apucând-o în jos pe scările de lemn șubrede ale pensiunii, dar Violetta se pricepea la oameni. Dacă spunea că trebuia să se ploconească în fața acelei vrăjitoare pentru a primi banii, el avea să o facă.

Chiar dacă îl apuca apoplexia. Asa ieși valvârtej pe ușă, apoi în stradă. Burnița neconvingător, iar cerul era înnorat și cenușiu. La câțiva pași depărtare, domnișoara Dinwoody și lacheul său se îndreptau spre o birjă.

– Hei! strigă Asa, fugind după ei. Domnișoară...

Voia să-i pună mâna pe umăr, dar lacheul se interpuse brusc între el și femeie.

– Nu o atinge pe stăpâna mea, spuse omul apăsat.

– Nu fac nici un rău, spuse, cu palmele întinse la înălțimea umerilor. Încercă să zâmbească afabil, dar avea senzația că îi ieșise mai curând o grimasă furioasă. *„Ploconește-te."* Doresc să-mi cer scuze stăpânei tale. Se aplecă într-o parte pentru a o vedea, dar lacheul se mișcă odată cu el. Îmi cer mii de scuze. Mă auzi, drăguță? Strigă ultima întrebare efectiv peste umărul lacheului. Nu vedea decât gluga neagră a mantiei ei.

– Te aud foarte bine, domnule Harte, răspunse ea, detașată și sigură pe sine.

Negrul se dădu deoparte în cele din urmă, ca la o comandă nerostită, iar Asa se trezi privind iar țintă în ochii aceia albaștri. Nu se îmblânziseră. Își înghiți o replică aspră și spuse printre dinții încleștați:

– Îmi pare atât de rău, nu știu ce m-a apucat să vorbesc cu o doamnă în felul acesta, mai ales cu una atât de – se opri înainte de a-i lăuda frumusețea, căci prea ar fi fost cusută cu ață albă chiar și pentru el – *aleasă* ca dumneata. Sper că vei reuși să mă ierți, dar voi înțelege, chiar voi înțelege, dacă nu vei putea.

Lacheul pufni. Asa îl ignoră și zâmbi. Larg. Se pare că domnișoara Dinwoody era imună la zâmbetul lui – sau poate la bărbați în general. Ochii aceia albaștri precum cerul se îngustară.

– Îți accept scuzele, domnule Harte, dar, dacă crezi că asemenea prostii sfruntate mă vor face să mă răzgândesc în privința banilor fratelui meu, te înșeli îngrozitor.

Și se întoarse să plece, *iar*.

„Iadul pe pământ."

– Așteaptă! De data aceasta mâna i se izbi de umărul lacheului care se interpuse între ei. Asa îl privi crunt. Te dai deoparte? Nu am de gând să o ucid pe stăpâna ta în plin *Southwark*.

– Domnule Harte, mi-ai răpit suficient de mult timp, începu ea, cu un aer aristocratic care îl scotea din sărite, ivindu-se de după lacheu.

– La naiba, mă lași măcar să mă gândesc? spuse Asa, mai tare decât intenționase.

Ea clipi și deschise gura, părând extrem de revoltată. Neîndoielnic, nu era obișnuită ca oamenii de rând să-i vorbească astfel.

– Nu.

El întinse palma. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i vorbească de sus și să-l înfurie mai rău.

Trase aer în piept. Furia nu funcționase. Insultele nu funcționaseră. Ploconeala nu funcționase.

Apoi îi veni o idee.

O privi, aplecându-se ușor în față, ignorând mișcarea întreruptă a lacheului.

– Vei veni?

– Unde să vin?

– La Harte's Folly.

Ea clătina deja din cap.

– Domnule Harte, nu văd...

– Dar tocmai asta este, spuse el, susținându-i privirea – *atenția* – prin simpla putere a voinței. Nu ai văzut-o, nu-i așa, de când au început lucrările de reconstruire? Vino să vezi pe ce cheltuiesc banii fratelui dumitale. Să vezi ce am realizat până acum. Să vezi ce aș putea realiza în viitor – dacă îmi vei îngădui.

Ea clătină din cap din nou, dar ochii ei albaștri se îmblânziseră.

Aproape.

– Te rog, spuse el, cu voce scăzută, intimă. Dacă era un lucru pe care Asa Makepeace știa cum să-l facă acela era cum să seducă o femeie. Chiar și una cu un băț în fund. Te rog. Dă-mi – nu, dă-i *grădinii* mele... o șansă.

Iar farmecul lui infam trebuie să-și fi făcut în sfârșit efectul – fie asta, fie doamna avea o inimă mai blândă decât își închipuise el, căci își ținguie buzele și încuviință din cap o singură dată.

Eve știu că făcuse o greșeală din clipa în care încuviințase. Și nu prea era sigură de ce o făcuse. Poate că pur și simplu din pricina simplei prezențe a domnului Harte, mare, lat în umeri și musculos, a ploii care îi pătrunsese prin cămașa de pânză, lipindu-i-o de umerii care i se vedeau prin materialul transparent. Sau poate din pricina vocii lui, îmblânzite de rugăminte. Sau poate că erau ochii lui, încă injectați, dar de un verde întunecat ca al pădurii, aproape calzi în răcoarea zilei.

Sau poate că omul era un vrăjitor, capabil să le vrăjească pe doamnele cu capul pe umeri, făcându-le să acționeze împotriva propriilor lor interese.

În orice caz, încuviințase, și asta era, așa că trebuia să se împace cu gândul că avea să mai bată drumurile *câteva* ore prin Southwark, în ploaie, cu un bărbat pe care nici măcar nu îl plăcea.

Apoi se întâmplă cel mai extraordinar lucru.

Domnul Harte *zâmbi*.

Nu ar fi trebuit să fie atât de surprinzător. Bărbatul zâmbise mai devreme în dimineața aceea – nesuferit, furios sau dornic să o convingă –, dar *acest* zâmbet era diferit.

Acest zâmbet era sincer.

Cu buzele întinse, dând la iveală dinți albi și drepți, și cu câte o adâncitură pe fiecare obraz, încadrându-i gura. Ochii i se strânseră la colțuri, și părea cumva oarecum atrăgător. Fermecător. Aproape chipeș, stând acolo în cămașă, cu părul ud, cu o picătură de ploaie alunecându-i pe obrazul bronzat.

Și ceea ce era îngrozitor – *oribil* chiar – era faptul că Eve avu ideea ridicolă că zâmbetul domnului Harte era special pentru ea. Doar pentru ea.

Ridicol. Știa – știa sigur, în partea aceea rezonabilă a ființei ei, care nu accepta compromisuri – că zâmbea pentru că ieșise cum dorise el. Nu avea absolut nimic de-a face cu ea, de fapt. Dar nu putea strivi cu totul părticica aceea care văzuse zâmbetul, crezând că îi era adresat ei. Și o încălzi pe dinăuntru, cumva. O încălzi și o... excită.

O știa și el, om îngrozitor ce era. Își dădu seama după felul în care zâmbetul lui se lăți, transformându-se într-un rânjet, și din felul în care ochii ei verzi o priveau cu subînțeles.

Înțepeni și deschise gura să nege totul. Să îi spună să-și vadă de drum, ca ea să se poată duce *acasă* și poate să savureze o ceașcă reconfortantă de ceai.

Însă domnul Harte era viclean. Se înclină imediat și gesticulă înspre vehiculul închiriat din spatele ei.

– Luăm trăsura dumitale?

Spusese că avea să meargă. Sau cel puțin încuviințase. O femeie nobilă nu trebuia să-și retragă cuvântul – sau să încuviințeze.

Cinci minute mai târziu, Eve se trezi stând lângă Jean-Marie, în timp ce trăsura înainta pe străzile din Southwark. Vizavi de ei, domnul Harte părea a fi cât se poate de mulțumit de sine.

– În mod normal, desigur, oaspeții mei vin de pe râu, spunea el. Avem un debarcader cu trepte de piatră și însoțitori îmbrăcați în purpuriu și galben pentru a-ți da sentimentul că pătrunzi într-o altă lume. După ce oaspeții prezintă biletele, înaintează pe o potecă luminată de torțe și de lumini feerice. De-a lungul drumului sunt cascade, jongleri, fauni care dansează și driade, iar oaspeții pot zăbovi dacă doresc. Sau pot continua să exploreze grădinile. Ori își pot vedea de drum sau merge la teatru.

Eve *fusese* la Harte's Folly înainte să ia foc – o dată, cu un an sau doi în urmă. Chiar îi plăcea să petreacă o seară la teatru, deși nu mergea decât singură – ei bine, cu Jean-Marie, desigur, dar nu cu un prieten, căci nu *avea*, de fapt, prieteni.

Clătină din cap, cu gândul la propriile ei cugetări irelevante.

– Totul pare foarte costisitor, spuse Eve, neputând să ascundă urma de apăsare din glas.

Pe fața domnului Harte se citi iritare înainte de a încerca să arboreze o expresie mai blândă. Nu era sigură de ce se ostenea. Toate emoțiile lui erau transparente – și cele mai multe erau negative când venea vorba de ea.

Ceea ce nu o deranja deloc, firește.

– Este costisitor, răspunse el, dar trebuie să fie astfel. Oaspeții mei vin să vadă un spectacol. Să fie uimiți și delectați. Nu mai există un alt loc precum Harte's Folly în toată Londra. În toată lumea. Domnul Harte se aplecă pe bancheta trăsurii, cu coatele

pe genunchi; umerii lui lați păreau a umple tot spațiul. Sau poate personalitatea sa era cea care făcea ca trăsura să pară atât de mică. Mâinile lui mari se întinseră ca și când ar fi cuprins toate posibilitățile. Pentru a face bani, trebuie să cheltuiesc bani. Dacă grădina mea de plăceri ar fi ca oricare alta – cu costume ponosite, recuzită neinspirată și plante banale –, nu ar veni nimeni. Nimeni nu ar plăti biletul de intrare.

Ezitând, Eve începu să se întrebe dacă nu cumva se grăbise prea tare. Omul era mândru, bombastic și foarte, foarte enervant, dar poate că avea dreptate. Poate că ar putea scoate banii investiți de fratele ei cu grădina lui minunată.

Cu toate acestea, mereu fusese prudentă din fire.

– Mă aștept să dovedești tot ce mi-ai spus, domnule Harte.

El se lăsă pe spate, ca și când ar fi fost satisfăcut că îi câștigase deja aprobarea.

– Și așa voi face.

Trăsura luă o curbă, și în față apăru un zid înalt de piatră. Părea foarte... utilitar. Eve privi spre domnul Harte. El își drese glasul.

– Firește, aceasta este intrarea *din spate*.

Trăsura se opri, hurducându-se. Jean-Marie se ridică imediat, așeză scărița și îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

– Mulțumesc, murmură Eve. Spune-i, te rog, birjarului să ne aștepte.

Domnul Harte coborî din trăsură cu un salt atletic și o apucă înaintea lor spre o ușă de lemn din zid.

O deschise și le făcu semn să intre.

Înăuntru se vedeau un gard viu încâlcit și niște poteci noroioase. Nu prea arăta a grădină de recreere, dar *spusese* că era intrarea din spate.

Eve privi spre ușă când intră.

– Nu ar trebui să fie încuiată?

– Ba da, spuse domnul Harte. Și de obicei este când e deschisă grădina – nu vrem ca oamenii să intre fără să plătească –, dar momentan suntem încă în construcție. E mai ușor să aducem materialele pe aici.

– Nu aveți probleme cu hoții?

Domnul Harte se încruntă.

– Eu...

Un tânăr cu părul roșu venea în pas alert pe potecă. Eve îl recunoscu imediat pe domnul Malcolm MacLeish, arhitectul pe care fratele său îl angajase să construiască teatrul.

– Harte! exclamă domnul MacLeish. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici. Au sosit țiglele acelea nenorocite de ardezie pentru acoperiș, și jumătate din ele sunt sparte, însă birjarul cere banii înainte de a le descărca. Nu știu dacă să trimit totul înapoi sau să le folosesc pe cele întregi. Suntem deja în urmă, și plouă în teatru – nu ține prelata. Tânărul ridică privirea, întrerupându-și tirada, și făcu ochii mari când o văzu pe Eve. O! Domnișoară Dinwoody. Nu mă gândeam să vă văd aici.

Și chipul i se acoperi de pete roșii, stânjenitoare.

Eve simți o undă e compasiune. Ultima dată când îl văzuse pe domnul MacLeish, o implora să-l ajute să scape de șantajul fratelui ei. Probabil se simțea extrem de stânjenit să o întâlnească.

Îi zâmbi timid și încurajator.

– Bună ziua, domnule MacLeish.

Auzind-o, el își reaminti de bunele maniere și făcu o plecăciune elegantă.

– Bună ziua, domnișoară Dinwoody. Trase aer în piept, adunându-se. Sunteți o prezență luminoasă în această dimineață mohorâtă, țin să spun.

Obișnuitul farmec suav al arhitectului revenise.

Ea încuviință din cap.

– Mergem să vedem livrarea de țigle?

– Eu...

Domnul MacLeish privi spre domnul Harte cu scepticism. Patronul grădinii se încruntă.

– Nu te-am adus să cercetezi lucrurile plicticoase din spatele scenei, domnișoară Dinwoody.

– Dar poate că pe acestea *ar trebui* să le cercetez, răspunse ea. Vă rog. Condu-ne, domnule MacLeish.

Arhitectul așteptă încuviințarea domnului Harte înainte de a o apuca din nou pe poteca noroioasă.

Eve își ridică fustele, pășind cu grijă. Regreta că nu purta saboți peste pantofi în dimineața aceea, căci începea să își facă griji că umezeala și noroiul avea să-i strice.

– Mărturisesc, credeam din descrierea ta că grădinile vor fi mai..., spuse ea, apoi se întrerupse, încercând să găsească un cuvânt plin de tact, în timp ce trecură pe lângă un pâlc de irișI căzuți.

– Terminate, spuse Jean-Marie cu voce sonoră, oferindu-i cuvântul, chiar dacă nu unul cu tact.

Fruntea încrețită a domnului Harte se transformă într-o încruntătură auzind completarea gărzii de corp.

– Firește, grădina nu este în cea mai bună formă pe ploaie. Iată, exclamă el după ce ocoliră un copac înalt și sub ochii lor se ivi un iaz, aici puteți vedea cum va arăta Harte's Folly.

Iazul era încântător. În centru se afla o insulă, cu un pod arcuit până la mal. Un alt copac, tânăr și drept, fusese plantat la marginea iazului, încadrând priveliștea. Chiar și pe burniță, avea un aer ireal.

Fermecată, Eve se apropie... pășind direct într-o băltoacă, în care i se cufundă pantoful, udând-o până la piele și destrămând vraja.

Se întoarse către domnul Harte. Privirile li se întâlniră, după ce ea își ridică ochii dinspre pantofii murdari.

– Desigur, vom curăța aleile înainte să deschidem.

– Sper, replică ea cu răceală, scuturându-și piciorul.

Înaintară pe potecă în tăcere, iar Eve simțea că îi îngheață picioarele de frig în timp ce se ținea după umerii lați ai domnului Harte.

După alte cinci minute, în raza lor vizuală apăru o serie de clădiri, cea centrală fiind în mod vădit un teatru. Avea trepte de marmură care duceau spre un șir de coloane ce traversau partea din față și un fronton înalt cu figuri în basorelief legate de actorie și de teatru. Era o clădire impresionantă, chiar dacă acoperișul era acoperit cu prelată.

În față era trasă o căruță enormă, cu un echipaj de cai. Lângă căruță stăteau trei bărbați, certându-se zgomotos, în fața unui semicerc de oameni care stăteau cu fața către ei. Mulțimea era pestriță: vreo șase femei care purtau rochii de un galben aprins, scandalos de scurte – evident, pentru dans. O altă femeie purta o rochie mov extraordinară și avea încă vopseluri pe față. Lângă ea se afla o femeie ștearsă, în haine mai simple, ținând în mână un corsaj pe jumătate terminat. Câțiva bărbați erau muncitori sau

grădinari – unul avea o greblă pe umăr –, în vreme ce alții erau mai bine îmbrăcați și purtau diverse instrumente sub braț.

– Puneți banii jos, altfel întoarcem căruța și trecem iar râul! spuse unul dintre căruțași.

– Pentru ce să plătim? îl repezi un bărbat slăbuț, cu o expresie inteligentă și cu păr negru. O grămadă de cioburi? Eei! Își aruncă mâinile în aer dezgustat. Teatrul acesta nu va fi terminat niciodată. Muzicienii mei nu pot exersa cu apa scurgându-li-se pe gât.

– Ce e cu țiglele sparte? Mulțimea se întoarse auzind vocea gravă a domnului Harte, și câțiva oameni începură să vorbească deodată. Domnul Harte ridică mâinile. Pe rând. Vogel?

Bărbatul cu părul negru păși în față, cu ochii negri scânteindu-i.

– Iar nu e gata teatrul. MacLeish a promis că luna trecută... Și a fost terminat? Nu! A promis că săptămâna aceasta...

– Nu e vina mea că ploaia nu ne-a lăsat să construim, spuse domnul MacLeish, împingându-și bărbia înainte. Și, dă-mi voie să-ți spun, nu a fost ușor să trebuiască să lucrez în preajma unei mulțimi de muzicieni.

Domnul Vogel își răsfrânse buza de sus.

– Și ai vrea să deschidem fără să exersăm? Eeei! Nu știți nimic despre operă, voi, englezii.

– Sunt scoțian, măi...

Domnul Harte puse o mână pe pieptul domnului MacLeish, interpunându-se între acesta și domnul Vogel.

– Care e treaba cu țiglele mele?

– Nu e vina mea că-s așa, spuse șeful căruțașilor, părând dintr-odată împăciuitor. Așa le-am primit și așa le-am adus.

– Și așa le voi trimite înapoi, răspunde domnul Harte. Am plătit pentru țigle, nu pentru cioburi.

– Le pot duce pe toate înapoi, spuse căruțașul, dar nu voi mai primi alt transport până în decembrie, cel mai devreme.

Domnul Harte făcu un pas amenințător înainte.

– La naiba, omule...

Ușile duble ale teatrului se deschiseră, și un bărbat scund, crăcănat, îmbrăcat într-o haină portocalie țipătoare, coborî treptele. Eve clipi uluită, căci era domnul Sherwood, proprietarul teatrului regal. Ce fă...?

– Sherwood! tună domnul Harte, înaintând amenințător înspre bărbatul cel scund. Ce cauți în teatrul meu?

– Harte, răspunse Sherwood, părând a nu-și da seama de pericolul care îl păștea. Ce surpriză plăcută! Nu știam că te trezești atât de devreme dimineața. Și domnișoară Dinwoody! spuse el, dând cu ochii de Eve, după ce privi în spatele domnului Harte. O plăcere, doamnă, o plăcere absolută!

– Domnule Sherwood.

Eve încuviință din cap cu prudență.

– Grația dumneavoastră aleasă luminează ziua, doamnă. Administratorul teatrului radia, de parcă ar fi fost încântat de cât de spiritual putea să fie, săltându-se pe vârfuri. Purta o perucă albă cam ponosită și ușor strâmbă. I-ați spus lui Harte despre oferta mea?

– Nu ai finanțe să cumperi partea lui Montgomery, îl repezi Harte.

– Nu am, răspunse domnul Sherwood voios, dar finanțatorul meu *are*.

Domnul Harte păru că se lățește, strângându-și pumnii pe lângă corp. Eve făcu speriată un pas în spate, lângă silueta reconfortantă a lui Jean-Marie.

– *Ce* finanțator? mormăi domnul Harte. Nu ai cum să ai...

La capătul scărilor, din teatru ieși un bărbat înalt. Purta o perucă de culoarea lavandei, cu bucle abundente și o haină rubinie flamboiantă, de sub care se ivea pe la mâneci și la guler o dantelă argintie.

Privi în jos și tresări în mod exagerat la vederea domnului Harte.

– Nu! strigă el, întinzând un braț, ca și când ar fi vrut să-l țină departe pe proprietarul grădinii. Nu mă vei convinge să renunț, Harte, nici măcar cu limba ta iscusită.

– Ce faci, Giovanni? Vocea domnului Harte coborâse, căpătând un ton amenințător și grav.

Eve privi în jur. Nimeni *altcineva* nu-și făcea griji cu privire la temperamentul încins al domnului Harte?

Dar toți ochii erau ațintiți spre scările teatrului, pe care cobora bărbatul înalt. Eve își dădu seama că trebuia să fie Giovanni Scaramella, celebrul *castrato*.

– *Te* părăsește, trâmbiță domnul Sherwood, confirmând cele mai rele temeri ale lui Eve. Giovanni vine la teatrul regal. Cel mai talentat *castrato* din Londra va cânta exclusiv la teatrul *meu* de-acum.

– Nu poți face asta, Gio, spuse domnul Harte. Ai fost de acord să cânți pentru mine în sezonul acesta. Am bătut palma.

– Chiar? întrebă cântărețul cu ochi mari. Dar teatrul domnului Sherwood e deja construit, are o operă magnifică și mulți bani pentru mine. Tu, Harte, ai noroi și un acoperiș găurit. Ridică din umeri. E atât de neașteptat că merg să cânt la teatrul regal?

– Întotdeauna să pui cântăreții să cânte, spuse Sherwood vesel, scuturând o bucată de hârtie. Credeam că știi asta, Harte.

Harte miji ochii, iar vocea îi deveni mai gravă. Eve făcu un pas involuntar înapoi când el mârâi:

– Blestemat să fii...

–Ha! croncăni domnul Sherwood, coborând ultimele trepte. Mi-ai furat-o pe Robin Goodfellow, ai furat-o pe La Veneziana, dar să vedem unde ajungi fără un *castrato*, Harte!

Domnul Harte nu scoase o vorbă. Cu o mișcare șocant de concisă, păși înainte și îl izbi cu pumnul lui enorm în față.

Domnul Sherwood căzu țipând și cu sângele țâșnindu-i abundent din nas.

Domnul Harte se aplecă peste el, cu capul gol și doar în cămașă, în vreme ce burnița îi lipea materialul de mușchii umflați de pe spate și de pe umeri.

Părea întruchiparea sălbăticiei, a barbarismului și... a *masculinității pure*.

Eve trase aer în piept, apoi se chinui să îl scoată afară. Nu îi plăcea violența. Nu îi plăcuse niciodată.

Fusese o greșeală. O greșeală îngrozitoare. Grădinile erau o ruină, opera nu părea să fie pusă vreodată în scenă, iar domnul Harte era un animal brutal.

– Du-mă din locul acesta, Jean-Marie, șopti ea.

Capitolul 2

Regele consultase un oracol la nașterea primului său fiu. Oracolul îi spusese că, dacă vreunul dintre copiii săi avea să trăiască până la miezul nopții a celei de-a optsprezecea aniversări, regele urma să moară.

Dar, dacă regele avea să mănânce inima fiecărui copil pe care îl zămislise, urma să trăiască de-a pururi...

din *Leul și Porumbița*

Bridget Crumb ținea casa celui mai păcătos bărbat din Anglia.

Valentine Napier, duce de Montgomery, era frumos aproape ca o femeie, puternic, bogat și, din câte vedea ea, total lipsit de scrupule. Fusese angajată cu doar câteva săptămâni înainte de exilul ducelui din țară. Unul dintre numeroșii lingăi ai acestuia îi descoperise reputația – de cea mai bună menajeră din Londra – și îi oferise o leafă dublă față de cea pe care o câștiga ca menajeră a lui Lady Margaret St. John. Deși, adevărul fie spus, banii nu fuseseră decât *unul* dintre motivele pentru care Bridget acceptase cu promptitudine slujba. În acel scurt răstimp înainte de plecarea lui Montgomery în Europa, nu vorbise direct cu ea decât o singură dată – când întrebase absent ce se întâmplase cu majordomul lui. Îi răspunsese politicos că omul decisese să se întoarcă în locul său de baștină din Țara Galilor. Ceea ce era, strict vorbind, adevărat, deși nu tocmai *întregul* adevăr, dat fiind că ea îl încurajase negreșit pe majordom să-și urmeze visul de a se retrage și de a deveni băcan.

Totodată, omisese să explice că nu angajase alt majordom în loc. De ce ar fi adus un alt servitor care ar fi putut să îi submineze autoritatea?

Acum Bridget ținea toate frâiele la casa Hermes – reședința din oraș a ducelui –, ceea ce era cât se poate de convenabil, având în vedere celelalte motive pentru care încuviințase să intre în serviciul ducelui.

Însă faptul că nu aveau majordom însemna că deseori răspundea chiar ea la ușă când primeau vizite.

În ziua aceea, când auzi bătaia la ușă, Bridget înaintă cu pași ușori pe dușumeaua stridentă de marmură roz cu vinișoare cenușii – lustruită chiar în dimineața aceea, exact la ora șase. Se opri în fața unei oglinzi aurite și ornamentate pentru a verifica dacă boneta era aranjată, cu fundele legate frumos sub bărbie. Nu avea decât douăzeci și șase de ani – o vârstă la care cu greu cineva putea să aibă deja poziția pe care o deținea ea – și descoperise că faptul că era mereu ireproșabil aranjată îi consolida autoritatea.

Bridget deschise ușa și dădu în prag peste sora ducelui, însoțită de lacheul ei. Spre deosebire de duce, domnișoara Dinwoody era o femeie ștearsă, deși ea și fratele său aveau același păr blond-arămiu.

– Bună dimineața, domnișoară.

Se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să treacă. Domnișoara Dinwoody părea puțintel agitată, ceea ce era neobișnuit.

– Bună dimineața, doamnă Crumb. Am venit să cercetez registrele contabile ale fratelui meu.

– Desigur, murmură Bridget. Domnișoara Dinwoody vizita reședința Hermes o dată sau de două ori pe săptămână de când ducele plecase din țară, de fiecare dată pentru a se ocupa de investițiile acestuia la Harte's Folly. Să vă trimit niște ceai și niște răcoritoare în bibliotecă, domnișoară?

– Nu e nevoie. Domnișoara Dinwoody își scoase mantia udă de ploaie și i-o înmână. Nu stau mult.

– Prea bine, domnișoară, răspunse Bridget. Îi făcu semn unuia dintre lacheii care stăteau în holul de la intrare și îi dădu mantia. A sosit o scrisoare de la fratele dumneavoastră acum mai puțin de o oră. Îmi cer scuze că nu v-am trimis-o imediat.

– Nu e nici o problemă, răspunse domnișoara Dinwoody. Presupun că a fost adusă de același băiat ciudat și de data aceasta?

– Da, domnișoară. Alf a adus-o la bucătărie.

Domnișoara Dinwoody clătină din cap, mormăind absentă, ca pentru ea:

– Nu înțeleg de ce fratele meu nu folosește diligența pentru corespondență. Numai Dumnezeu știe cum ajung scrisorile lui peste Canalul Mânecii.

Bridget avea ea o bănuială în această privință, dar nu se cădea să comenteze în legătură cu mijloacele de comunicare neobișnuite ale ducelui. În schimb, îi conduse pe scara principală și pe un hol larg până în bibliotecă. Personalul casei Hermes era redus, dat fiind că ducele lipsea, dar Bridget ținea frâiele cu mâini sigure. Camerele de la acel nivel erau bine aerisite, iar praful era șters la fiecare două săptămâni – termen care se împlinea chiar în ziua aceea. Se opri în fața unei uși deschise, atrăgând privirea uneia dintre servitoare care întindea un cearceaf pe lemnăria din încăpere.

– Fă focul în bibliotecă, te rog, Alice.

Alice ezită, încă în genunchi. Era o fată drăguță de vreo nouăsprezece ani, puțin cam înceată, însă muncitoare. Din nefericire, era totodată superstițioasă.

– În bibliotecă, doamnă?

– Da, Alice. Vocea lui Bridget deveni mai aspră. Chiar acum, te rog.

– Da, doamnă Crumb.

Fata se ridică și ieși în fugă din încăpere, luând-o înaintea lor.

Când ajunseră la bibliotecă, Bridget îi ținu ușa deschisă domnișoarei Dinwoody și înclină din cap înspre biroul din lemn de trandafir din colț, pe care se afla scrisoarea.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, domnișoară? Observă că Alice îngenunchea lângă vatră, cu o lumânare aprinsă într-o mână, aruncând priviri speriate prin încăpere, cu un chip palid.

– Nu, nimic, murmură domnișoara Dinwoody desfăcând sigiliul scrisorii. Gura ei subțire se strânse la colțuri când începu să citească, iar Bridget se gândi că trebuia să fie tare obositor să fii sora din flori a ducelui de Montgomery.

Dar nu o privea pe ea, nu-i așa?

Ridică din bărbie înspre Alice, care aprinsese focul, iar fata sări în picioare, aproape fugind către ușă. Bridget oftă și închise ușa în urma lor.

Îi ținuse deja câteva prelegeri fetei, spunându-i că era imposibil să existe fantome la casa Hermes, și nu mai avea nici un rost să repete.

Mai ales că nu era pe deplin convinsă nici ea.

*

Era după-amiază când Eve porni spre casă împreună cu Jean-Marie.

Fratele ei îi găsise casa, desigur. O găsise și o achitase. Plătea și pentru Jean-Marie, Tess și Ruth, că tot veni vorba. Val se asigura că Eve ducea un trai confortabil, dar nu acesta era motivul pentru care fusese ea de acord să îi administreze investiția la Harte's Folly când fusese nevoit să părăsească țara atât de brusc.

Uneori se întreba dacă avea vreo idee de ce o făcuse. Val avea de-a face atât de mult cu datorii, cu bani și cu amenințări voalate, încât era posibil să nu-și dea seama când cineva făcea ceva pur și simplu din dragoste.

Gândul o întrista întru câtva.

Eve își scoase boneta când intră pe hol.

– Roag-o pe Tess să-mi aducă o tavă cu gustarea, te rog, fii amabil, Jean-Marie. Și niște ceai.

Jean-Marie îi aruncă o privire îngrijorată, dar încuviință din cap înainte de a dispărea în adâncul casei.

Eve se întreba ce avea el să-i spună lui Tess despre ieșirea lor din acea dimineață. Despre faptul că părăsise în goană grădina. Despre vizita pe care o făcuseră în casa mare și goală a fratelui ei și despre scrisoarea pe care o citise acolo.

Scrisoarea în care Val îi interzicea în mod expres să îi taie creditul domnului Harte sau să vândă partea lui de investiție.

Însă naiba să-l ia pe Val! O pusese într-o ipostază foarte stânjenitoare – să administreze o mulțime de bani, fără a avea însă vreo putere reală asupra lor, din moment ce nu îi îngăduia să își urmeze instinctele cu privire la grădină și la domnul Harte. Dacă ar fi lăsat-o să vândă partea pe care o deținea din Harte's Folly domnului Sherwood și misteriosului său finanțator, ar fi putut investi banii. Știa că putea scoate un profit pentru fratele ei. În ultimii cinci ani, Eve își investise propriii bani de buzunar într-o companie de transporturi și își mărise capitalul cu o sumă mică, însă frumușică.

Din nefericire, nu era deloc sigură că principala preocupare a lui Val erau banii când venea vorba despre Harte's Folly. Oftă și urcă scările. Salonul ei era sus, și traversă încăperea, îndreptându-se spre masa de lucru. Pe aceasta se afla o lupă de bronz. Era atașată de un braț mobil montat pe un suport, astfel încât

să poată privi lejer prin ea, având ambele mâini libere. În spatele lupei se aflau câteva bucăți curate de fildeș și cutia ei de culori, toate aranjate. Sub lupă se afla miniatura la care lucra acum, un studiu al lui Hercule. Se aplecă și privi prin lupă. Hercule stătea cu un șold ridicat, învesmântat cu blana de leu și încălțat cu sandale, cu șoldurile acoperite de o bucată firavă de pânză. Ar fi trebuit să fie o poză eroică, dar cumva bietul Hercule părea aproape efeminat. Avea buzele prea țuguiate, obrajii prea roz, iar fața mult prea blândă. Așa era moda, desigur, să se picteze bărbații blânzi și delicați, însă astăzi se simțea brusc nemulțumită, dintr-un motiv sau altul.

Își amintea întruna de chipul domnului Harte. Sprâncenele încruntate, gura strânsă într-o linie mohorâtă, părul ud lipit de obraji și de frunte când năvălise asupra domnului Sherwood cu brațul musculos ridicat. Îi era groază – și se temea – de violența lui, dar nu putea nega că domnul Harte avea ceva foarte *viu*. Viu, vibrant și copleșitor. Ceva incitant care îi făcea inima să-i bată mai repede, o făcea și pe *ea* să se simtă vie.

Eve se așeză la birou, privindu-l țintă, pe bietul și suavul Hercule, fără a-l vedea.

Domnul Harte era o brută, oricine putea observa acest lucru. Nu asculta de glasul rațiunii, nu respecta bună-cuviința sau solicitările ei extrem de politicoase de a-i oferi informații. Îl *atacase* pe domnul Sherwood chiar în fața ei. Cum se putea Val aștepta ca ea să lucreze cu un asemenea om?

Dacă era complet sinceră cu ea însăși, trebuia să înfrunte faptul că îl dezamăgise pe Val. Promisese să aibă grijă de investițiile sale, dar, dacă teatrul nu se mai deschidea și nu avea permisiunea să vândă partea fratelui său, acesta nu avea să scoată profit de pe urma banilor investiți.

Avea să piardă mii de lire.

Eve se încruntă, ridicând una dintre bucățile nepictate de fildeș și trecându-și degetul peste suprafața netedă. Suma investită în Harte's Folly era probabil o picătură în oceanul averii lui Val, dar ea *își dăduse cuvântul*.

Nu-i plăcea să își încalce promisiunea.

Iar apoi era scrisoarea lui, plină de frivolitățile obișnuite ale lui Val și cu acel post-scriptum neobișnuit de concis, în care îi spunea

să continue să-l finanțeze pe acel om îngrozitor – și grădina sa. Avea să fie nevoită să-i trimită o scrisoare domnului Harte, cerându-i scuze și retrăgând tot ce spusese în dimineața aceea. Simplul gând era deprimant.

Ruth intră în cameră, mergând încet cu tava pe care aducea prânzul. Așeză tava lângă cotul lui Eve și se dădu înapoi radioasă.

– Poftiți, domnișoară! Tess a pregătit un hering delicios cu fasole verde fiartă alături și niște pâine proaspăt coaptă în dimineața aceasta.

– Mulțumesc, Ruth, răspunse Eve, iar servitoarea făcu o reverență și aproape că ieși din încăpere.

Ei bine, Ruth *era* foarte tânără – avea doar cincisprezece ani și venise recent de undeva de la țară. Totul era nou pentru ea. Avea o naivitate atractivă, pe care Eve o găsea deopotrivă fermecătoare și alarmantă. Servitoarea nu învățase încă să fie prudentă cu privire la lume. Încă nu îi făcuse nimeni rău.

Porumbița, stând în micuța ei colivie pătrată de pe masă, ugui întrebător. Eve luă câteva semințe dintr-un vas din apropiere și le dădu drumul printre zăbrelele coliviei. Porumbița începu să ciugulească imediat gustarea.

Eve luă furculița și cuțitul, apoi se opri privind țintă la hering. Ce liniște era în salon! Nu se auzeau decât sunetul discret al ciocului porumbiței și clinchetul tacâmurilor ei. Nici măcar vocile din bucătăria de jos nu răzbeau până la ea.

Dacă închidea ochii, își putea imagina că era cu totul singură în această lume.

Se scutură pentru a-și reveni, tăind heringul, și deodată se auzi o bătaie puternică la ușa din față, destrămându-i singurătatea închipuită.

Eve puse cuțitul și furculița deoparte, lăsându-se pe spate, cuprinsă de un sentiment ce aducea a bucurie.

Auzi pașii iuți ai lui Jean-Marie, ușa deschizându-se și voci masculine ridicate și furioase.

Pe chip îi înflori un zâmbet. Era într-adevăr un om tare îndărătnic, nu-i așa?

Se întrebă dacă ar fi trebuit să meargă spre capătul scărilor, dar nu. Deja se auzeau tropăituri pe trepte. Probabil trecuse cumva deja de Jean-Marie.

Eve își recompuse cu grija expresia și apucă din nou cuțitul și furculița. Îi revenise brusc apetitul.

Când ușa salonului se deschise cu o smucitură, tocmai gusta din peștele excelent.

– Trebuie să mă asculți! începu domnul Hare să urle, tocmai când Jean-Marie îl prinse cu brațul de gât.

Domnul Harte scăpă din strânsoare și se răsuci spre garda de corp, cu pumnii gata ridicați.

– Domnule Harte! Lui Eve nu-i plăcea să ridice vocea, dar nu avea să stea și să se uite cum Jean-Marie era rănit. Dacă vrei să te ascult, îți sugerez să *nu* începi prin a organiza un meci de box în salonul meu.

Chipul domnului Harte se întunecă, dar lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

Însă Jean-Marie nu renunță la atitudinea protectoare.

– Să îl conduc spre ieșire?

– Aș vrea să te văd încercând, mormăi domnul Harte.

Eve se abținu cu greu să nu își dea ochii peste cap.

– Mulțumesc, dar nu, Jean-Marie. Voi sta de vorbă cu domnul Harte dacă ia loc.

Administratorul teatrului își se trânti pe canapea. Eve își drese glasul.

– Poate mai aduci o ceașcă de ceai, Jean-Marie?

Lacheul se încruntă.

– E mai bine să rămân aici, cred eu.

În mod normal, Jean-Marie nu o lăsa niciodată singură cu un bărbat. Însă Eve nu putea îndura gândul de a părea slabă în fața domnului Harte. Gândul că avea nevoie de o *dădacă* – chiar dacă adevărul era că uneori *chiar* avea nevoie de Jean-Marie.

Dorea să pară puternică în prezența administratorului teatrului. Eve își ridică bărbia.

– Fără îndoială, dar cred că mă voi descurca singură cu domnul Harte.

– Mulțumesc că m-ai primit, spuse domnul Harte iute, înainte ca Jean-Marie să apuce să își exprime din nou dezaprobarea.

Ea încuviință.

– Ai luat gustarea?

– Nu, doamnă.

– Atunci, te rog spune-i lui Ruth să mai aducă încă o tavă, îi zise ea lui Jean-Marie.

Lacheul îi aruncă o privire întunecată celuilalt bărbat, dar părăsi încăperea fără să comenteze.

– Ei bine, spuse Eve, împreunându-și mâinile în poală. Ce doreai să îmi spui, domnule Harte? Se aștepta ca el să înceapă să își pledeze cazul imediat. În schimb, își puse o gleznă peste genunchi și se lăsă pe spate pe canapeaua ei albăstruie, ca un leu care lenevea la soare.

– Ai părăsit grăbită grădina.

Ea își țuguie buzele.

– Nu-mi place violența, și, sincer, dat fiind că l-ai pierdut pe domnul Scaramella – și cumpătul – nu văd de ce aș mai fi rămas.

– Pot angaja un alt *castrato*. Își pusese o haină și o jiletcă de când îl văzuse ea, în dimineața aceea, ambele într-o nuanță intensă de stacojiu, însă părul roșcovan continua să-i cadă pe umeri, dându-i o înfățișare necivilizată. Sălbatică. Ca și când ar fi putut face orice – absolut orice – în salonul ei cuviincios. Cât despre faptul că mi-am pierdut cumpătul – își răsfrânse buza de sus –, trebuie să admiți că Sherwood a căutat-o cu lumânarea.

Eve se abținu să îl repeadă că nu trebuia să admită ea un astfel de lucru. În schimb, îl privi curioasă.

– Și întotdeauna reacționezi atât de... fizic în asemenea situații?

– Lucrez în teatru, spuse el, ca și când asta i-ar fi explicat acțiunile bădărane. Suntem puțintel mai duri decât fi dumneata obișnuită. Și puțintel mai pământeni.

Acesta era felul său de a atinge cu delicatețe subiectul legat de prezența femeii în patul său în dimineața aceea?

– Înțeleg. Eve își țuguie buzele, cercetându-și dosul mâinilor. Poate că vei putea găsi un alt *castrato*, dar poți găsi atât de repede unul care să aibă o voce ca a lui Giovanni Scaramella? Faima domnului Scaramella atrage curiozitatea mulțimilor. Pot înțelege de ce domnul Sherwood era hotărât să îl aibă. Cine altcineva mai este atât de cunoscut în Londra?

– Poate că nimeni, recunoscu domnul Harte. Dar pot trimite după un *castrato* de pe continent.

Ea ridică privirea.

– Și chiar dacă o faci? Ești gata să deschizi într-o lună?

El o privi, iar ea îi întâlni ochii verzi. Știau amândoi că era aproape imposibil să deschidă într-o lună.

– Ei bine... Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, împreunându-și mâinile mari. Ai fost la o seară de operă; știi ce înseamnă. Am muzicienii și dansatorii. Am opera lui Vogel – una nouă, și cred că una dintre cele mai bune ale lui. O am pe La Veneziana – Violetta, pe care ai întâlnit-o în această dimineață. Este cea mai faimoasă soprană din Londra. Nu am nevoie decât de un *castrato*.

Ea încuviință din cap.

– Ai nevoie de un *castrato*, și fără unul nu ai nimic. Faima cântăreților este cea care îi va atrage pe spectatori în grădina dumitale, iar un *castrato* este esențial. El are vocea cea mai fermecătoare, e cel pe care oamenii vor să îl audă și să-l vadă.

El strânse din buze.

– Am trimis deja scrisori pe continent și oamenilor pe care îi cunosc acolo. Voi avea un *castrato* într-o săptămână.

– Ceea ce îți va lăsa doar două săptămâni pentru repetiții.

El strânse din dinți.

– Se poate face. O *voi* face. Nu am nevoie decât de banii fratelui dumitale.

Atunci ea zâmbi, clătinând ușor din cap.

– Te-am refuzat în mod repetat, și totuși ai continuat. Spune-mi, domnule Harte, te dai vreodată bătut?

– *Niciodată*. Își miji ochii verzi și strânse din buze. Arăta exact ca atunci când îl lovise pe domnul Sherwood: sălbatic, necruțător, o forță de temut.

Ar trebui să îi fie frică de bărbatul acesta. Poate chiar îi era. Poate că din pricina fricii pulsul i-o luase la galop și respirația i se înteți se. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, alese să treacă cu vederea.

– Prea bine.

Se lăsă pe spate, iar pe chip i se întinsese un zâmbet larg și strâmb, exact când Ruth intră cu o altă tavă.

Eve arată spre masa joasă din fața canapelei pe care stătea domnul Harte, și Ruth se grăbi să așeze tava acolo. Se îndreptă, privind țintă spre administratorul teatrului. Eve nu avea prea des vizitatori.

– Mulțumesc, Ruth.

Servitoarea tresări, îi aruncă o privire nevinovată și părăsi încăperea.

– Arată delicios. Domnul Harte se întinse după pâinea de pe tavă. Probabil că Tess cumpărase mai mulți heringi de la pescărie, căci trimisese o tavă cu aceleași preparate ca pentru Eve.

Îi privi degetele în timp ce rupea pâinea.

– Însă am o condiție pentru a-ți permite să ai acces din nou la banii fratelui meu. Se gândi un moment, apoi încuviință din cap, adăugând: De fapt, două condiții.

El îngheță, cu degetele acelea lungi și puternice încă pe pâinea ruptă.

– Și care sunt acestea?

Ea trase aer în piept în tăcere, simțind că nervii îi erau extrem de tensionați. Simțind incitarea.

Simțindu-se *vie*.

– Voi prelua contabilitatea pentru Harte's Folly până când se deschide din nou.

El se încruntă brusc.

– Stai...

– Și, spuse ea ferm, întrerupându-i obiecția, vreau să îmi pozezi pentru un tablou.

Preț de un moment, Asa Makepeace se holbă la femeia asta care îl scotea din minți.

Apoi își dădu capul pe spate și izbucni în hohote de râs. Fie asta, fie plângea. Din momentul în care îl trezise din somnul adânc, de lângă trupul gol și cald al Violettei, ziua lui devenise din ce în ce mai rea. Domnișoara Dinwoody semăna cu unul dintre acei vestitori ai pierzaniei care, în miturile clasice, dădeau mereu târcoale vreunui erou nefericit. O harpie sau ceva asemănător. Ba chiar nasul ei seamănă oarecum cu un plisc. De când o întâlnise, avea o durere înfiorătoare de cap, își pierduse *castrato*-ul, se luase la bătaie cu nenorocitul de Sherwood – pe care îl *învinsese*,

desigur –, iar acum, *acum* nu numai că voia să se strecoare în afacerea lui drept răsplată pentru returnarea scrisorilor de credit, ci mai voia și să îi *pozeze*, ca și când ar fi avut timp să stea tolănit departe de grădină.

A, însă grădina era singurul lucru important, nu-i așa? Ar fi dansat în mijlocul străzii, gol pușcă dacă asta i-ar fi adus bani pentru grădină. Să stea gol în salonul ei era un preț mărunt prin comparație – și nu era ca și când ar fi fost timid.

Ridică privirea, trăgând aer în piept, și văzu că harpia din fața lui nu era amuzată de faptul că râdea.

– Nu văd de ce gândul că te-aș putea ajuta cu contabilitatea ți se pare atât de amuzant, spuse ea țâfnoasă. Sau faptul că vreau să te pictez.

Gura ei – singura parte moale din ființa ei, din câte își dădea el seama – tremură ușor.

Ei bine, nu voise să o rănească.

– Nu-ți face griji în această privință, drăguțo, spuse el mușcând din pâine. Vei afla destul de curând, după ce vei vedea registrele. Cât despre cealaltă treabă – puse pâinea jos și își scoase haina –, vrei să începem acum?

Ea făcu ochii mari auzindu-l, iar el nu se putu abține să nu rânjească, necuviincios, cu gura plină, când începu să își descheie jiletca. Doamna ceruse mai mult decât putea suporta?

– Ce faci? îl întrebă ea, cu o voce stridentă și puțintel panicată.

El deschise ochii cu nevinovăție prefăcută, trăgându-și cămașa din pantaloni.

– Încetează imediat!

– De ce? întrebă curios, cu degetele încă pe cămașa ridicată.

Privirea ei coborî înspre buricul lui gol, apoi se desprinse ca și când ar fi fost un mic canar suav speriat de o pisică fioroasă de pe stradă.

– Ai spus că vrei să *pozez*.

– Nu mă refeream fără haine! replică ea, făcând ca „fără haine" să sune ca și când ar fi zis „acoperit cu rahat".

El o privi încruntat.

– Atunci ce-ai vrut să spui?

Ea trase aer în piept, îndreptându-se și mai tare – ceea ce, dacă ar fi fost întrebat cu o clipă mai devreme, ar fi pariat că nu era posibil.

– Vreau să spun că doresc să te pictez așa cum ești. Complet acoperit. Și aș vrea să încep mâine, nu astăzi.

El o privi țintă, apoi se uită înspre el însuși. Jiletca era șifonată, iar pe cămașa se vedeau încă petele ploii din dimineața aceea. Poate că picta unul dintre acele îngrozitoare portrete studiate, cu păstori sau lucrători pe câmp. Poate că așa îl vedea: un bădăran din clasa de jos, zdravăn și lipsit de rafinament, prea necizelat pentru a fi pictat nud.

La dracu'! Cel puțin nu avea să înghețe pozând.

– Bine. Își trase cămașa în jos și se apleacă din nou spre pâine.

Simți cum ea se relaxă și pufni în sinea lui la ușurarea ei vădită când îl văzu acoperit. Ea își drese vocea.

– Cât despre cealaltă parte, începu ea, cu tonul acela serios pe care începea să-l recunoască. Dacă îți imaginezi că vei ține registrele contabile departe de mine...

– O, nu. El flutură pâinea în aer, înlăturându-i grija. Le poți vedea mâine la prima oră dacă dorești. La ora nouă? întrebă el inocent.

Majoritatea aristocraților nu ar fi coborât nici morți din pat înainte de amiază.

Însă el ar fi trebuit să știe că ea nu era deloc precum cei mai mulți dintre aceștia – la urma urmelor, apăruse la ușa lui pe la zece și ceva.

Ea înclină din cap.

– Prea bine. Să vin din nou la dumneata acasă?

– Mai bine vino la teatru, răspunse el. Am un birou în spate. Este mic și aglomerat, dar putem găsi un scaun. Și o cutie sau ceva.

Zâmbi larg în sinea lui mușcând din hering – era gătit bine. Avea s-o ia din nou fugă când urma să îi vadă „biroul". Nici unei femei atât de afectate ca ea nu i-ar plăcea haosul zgomotos care cuprindea adeseori teatrul.

– Sunt sigură că mă voi descurca, domnule Harte, murmură ea. Și îmi voi aduce și caietul de schițe, ca să putem începe și cealaltă treabă.

Pentru moment, el își miji ochii auzindu-i vocea senină. Nimic nu o tulbura prea mult? Chiar și când părăsise în fugă grădina, o făcuse în tăcere și fără să stârnească agitație. Nu știuse că plecase decât când se întorsese, după ce îl doborâse pe Sherwood la pământ, și observase că nu mai era acolo. Avea o franchețe aproape masculină. Un miez dur, lipsit de emoție, aproape deghizat sub poleiala elegantă a manierelor sale aristocratice. Combinația dintre cele două – miezul oțelit și exteriorul fragil – era ciudat de fascinantă.

Și o făcea să fie un adversar incredibil.

Gândul îl făcu să privească prin încăpere, curios să cunoască mediul în care trăia.

– Așadar, aici locuiești, hmm?

În biblioteca dintr-un colț erau aranjate frumos rânduri de cărți. Ferestrele erau acoperite de perdele subțiri, prin care trecea lumina, dar care protejau încăperea de lumea din afară. Canapeaua pe care stătea era așezată exact în fața unei mese joase pe care se afla tava lui, iar pe partea opusă se vedeau două scaune de un roșu rozaliu. Domnișoara Dinwoody stătea în spatele unei mese lungi, iar el se ridică pentru a cerceta mai bine suprafața.

Ea înțepeni văzându-i mișcarea, iar el își ascunse zâmbetul ironic aplecându-se să privească. Avea o lupă frumoasă de alamă lustruită pe un braț și un șir de recipiente cu pensule așezate pe masă. Simțea mirosul puternic al vopselurilor, dar mai era ceva – un parfum floral eteric. Poate că parfumul pe care îl folosea ea? Dacă așa era, i se potrivea.

Întinse mâna și luă o pensulă, iar bărbia ei tresări ușor.

– Nu o atinge, te rog.

El se gândi să atingă pensula cu degetul doar pentru a i se împotrivi, dar pe chipul ei se vedea încordarea. În schimb, privi spre colivia mică așezată în dreapta cotului ei.

Un ochi negru ca o mărgică se holbă la el, iar porumbița albă dinăuntru coliviei își lăsă capul într-o parte înainte de a ugui.

– Cum îl cheamă? întrebă el.

– Cred că este femelă, răspunse domnișoara Dinwoody, privind țintă cu un ochi critic înspre pasărea din colivie. Dar nu sunt foarte sigură. Și nu are nume.

El ridică din sprâncene, îndreptându-se.

– Ai primit-o de curând?

– Mi-a dat-o fratele meu cu câteva luni în urmă, răspunse ea, aranjându-și furculița și cuțitul lângă farfuria cu pește. Înainte de a fi obligat să părăsească Anglia, evident.

– *Obligat?*

Devenea interesant. Ducele de Montgomery părăsise Londra brusc în iulie, fără a-l preveni în vreun fel pe Asa – sau pe oricine altcineva, din câte știa el. La momentul respectiv, Asa fusese foarte abătut – până când își dăduse seama că creditul nu fusese afectat. Apoi pusese pur și simplu totul pe seama capriciilor aristocrației. O privi pe domnișoara Dinwoody, așteptând. Cum ea nu făcut decât să îi întoarcă privirea, netulburată, spuse:

– Cum adică *obligat?*

– Nu este ceva care ar trebui să te preocupe, domnule Harte, murmură ea. Mai dorești niște pește?

– Nu, mulțumesc, spuse el puțin cam aspru. Putea judeca el singur ce îl privea sau nu. E vorba despre creditori?

Ea păru amuzată de întrebarea lui.

– Dacă fratele meu ar avea probleme cu creditorii, crezi că ți-ar finanța reconstruirea grădinii?

– Ar putea. Fratele dumitale este pe jumătate nebun, nu mi-o lua în nume de rău.

– Deloc, răspunse ea. Poate că Val este puțin... excentric, dar întotdeauna a judecat limpede când a fost vorba despre banii și despre afacerile sale. Nu am nici o îndoială că a investit în grădinile dumitale deoarece voia să scoată profit. Deși... Se încruntă. Cunoscându-l pe Val, nu aș fi deloc surprinsă dacă a avut și alte motive.

Acesta era un gând neliniștitor.

– Ca, de exemplu? întrebă el.

– Cine știe? Poate a găsit o cântăreață de operă pe care voia să o sponsorizeze? Sau o piesă de teatru pe care voia să o pună în scenă. Ea ridică din umeri. Într-adevăr, ar putea fi orice, fiind vorba de Val.

El își sprijini un șold de colțul mesei, ignorându-i privirea încruntată.

– Înseamnă că nu te înțelegi bine cu el?

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai pune cuvinte în gură. Ea ridică privirea. Îl iubesc pe Val mai mult decât pe oricine pe lume.

El își înclină capul auzindu-i vehemența din voce. Își dădu brusc seama că era posibil să judece totul greșit. Poate că, în străfundurile ei, nu era deloc lipsită de viață. Poate că, sub acel exterior rece, sub fațada aceea politicoasă și aristocratică, clocotea o femeie pasională, care își ascundea emoțiile de lumea din jur.

Și se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar înlătura acel exterior, dacă ar pătrunde prin zidurile rafinate de gheață, afundându-și degetele în văpaia din străfundurile ființei ei.

Capitolul 3

Regele locuia într-un palat imens și avea sute de concubine în harem. Era un bărbat crud și desfrânat, și în fiecare an zeci de concubine rămâneau însărcinate. Dar, ori de câte ori una din odraslele regelui împlinea șaptesprezece ani, era chemată să ia parte la un ospăț cu tatăl său. Iar apoi nu se mai auzea nimic de ea.

din *Leul și Porumbița*

A doua zi dimineața, Eve sosi la Harte's Folly exact la ora nouă. Împreună cu Jean-Marie și cu lacheii care o însoțeau, trecu de grădinari, care își scoaseră pălăriile în fața ei. Pe acoperișul teatrului erau muncitori, așa că probabil putuseră folosi o parte din transportul de țigle. În teatru, trecu pe lângă un grup de femei care păreau să fie ajuns de curând – încă își scoteau pălăriile și șalurile. Se opriră din pălăvrăgit privind-o țintă în timp ce se apropia. Eve le salută și primi un zâmbet timid de la cea mai tânără, care avea o aluniță desenată în colțul gurii. Însă după ce trecu de ele, auzi chicote înăbușite și nu își putu reprima îmbujorarea de umilință care îi năpădi obrajii. Nu e simțea deloc în largul ei aici, și se părea că asta se vedea.

În apropierea scenei îl vedea pe domnul Vogel fluturând din brațe înspre muzicienii strânși acolo.

Se întoarse brusc când se apropie și o privi țintă.

– Ce?

Eve își drese glasul.

– Bună dimineața. Sunt domnișoara Eve Dinwoody.

El își lăsă capul într-o parte, mijindu-și ochii.

– Da?

– Am venit să îl văd pe domnul Harte. Așteptă, dar, cum el nu răspunse, întrebă ceva mai încet: Știți unde este biroul dumnealui?

El încuviință grăbit din cap.

– Vă voi arăta. Întorcându-se cu spatele la muzicieni, strigă: Vom începe în cinci minute. Să fiți gata.

Și, cu acea observație amenințătoare, scutură din cap, conducând-o în spatele scenei.

– Sunteți sora ducelui, nu-i așa? întrebă el când pătrunseră într-o încrengătură de coridoare în spatele scenei. Harte spune că nu veți întrerupe creditul.

Toată lumea cunoștea afacerile domnului Harte?

Probabil că domnul Vogel îi surprinsese expresia confuză, căci zâmbi deodată larg, părând cu zece ani mai tânăr decât îl crezuse – mai curând pe la treizeci, decât patruzeci.

– Oamenii de teatru, așa-i? Bârfim.

– Ah. Își drese glasul când se opriră în fața unei uși. Ei bine, multe depind de registrele domnului Harte.

– Atunci Dumnezeu să ne salveze pe toți, mormăi compozitorul, deschizând ușa fără nici un preambul. Succes, căci cred că veți avea nevoie.

Spunând asta, se întoarse de unde venise. Eve clipi și pătrunse în mica încăpere.

Domnul Harte stătea pe un scaun în fața unui birou mare, cu picioarele încrucișate pe marginea mesei. Răsucea între degete un cuțit de scrisori din alamă de forma unui pumnal, însă își ridică privirea când intră ea.

– Neața.

Cu un braț, împinse o cutie deschisă, puțin adâncă, înspre ea. Aceasta alunecă pe masă, lăsând în urmă bucăți de hârtie.

Cutia se opri la marginea biroului, în apropierea ei. Eve privi spre ea, apoi înspre domnul Harte. Avea un zâmbet suspicios lățit pe chip.

– Ce este asta?

– Registre contabile.

Se pregătise pentru aproape orice. Nu avusese cum să nu observe veselia domnului Harte din după-amiaza zilei precedente când pomenise despre biroul său. Evident, nu avea cum să fie nici pe departe atât de ordonat pe cât era ea obișnuită să fie. Totuși, nu se aștepta chiar la *așa* ceva.

– Cum adică acestea sunt registrele contabile? Privi țintă spre cutia pe care el o împinsese spre ea. Conținea un teanc de chitanțe, bilete mâzgălite și ceea ce părea a fi o mică pungă de monede. Scoase punga și o deschise, apoi vărsă conținutul în palmă.

Nu, greșise. Conținea nuci.

Ridică privirea înspre sursa acestui haos, îngrozită.

– Mă întrebam unde erau. Domnul Harte părea a se delecta văzându-i groaza. Purta același costum ca în ziua precedentă, și dacă nu ar fi avut fața proaspăt bărbierită și părul încă umed, ar fi crezut că dormise îmbrăcat. Aruncă cuțitul de alamă de deschis scrisori, se ridică și se aplecă peste birou, întinzându-și brațul lung și luând două nuci din palma ei.

Le strânse în pumn.

Eve auzi sunetul caracteristic.

Domnul Harte deschise palma și o întinse spre ea.

– O nucă? Sunt proaspăt luate săptămâna trecută.

– Mulțumesc, nu, spuse ea serioasă, punând nucile rămase în punguță. *Trebuie* să ai și alte registre pe undeva.

El se așeză la loc, înainte de a lua un miez de nucă din coajă, aruncându-l în aer și prinzându-l în gură.

– Mă tem că nu, drăguță. Asta e tot.

Și-i zâmbi cu zâmbetul acela blestemat al lui, cu gropițe, mestecând cu gura deschisă.

Eve își întoarse privirea dinspre el, exasperată. Nu avea să facă greșeala de a se înmuia din pricina acelui zâmbet și a manierelor sale necizelate. Era mult prea inteligentă pentru așa ceva.

În schimb, cercetă așa-numitul birou al domnului Harte. Era o cămăruță nenorocită. Ai fi zis că, dacă se chinuia să construiască

o întreagă clădire, avea să facă ceva și în privința spațiului în care își desfășura afacerile. Dar se părea că nu. Cabinele actorilor pe lângă care trecuse erau cel puțin de două ori mai mari decât biroul său.

Avea un mic șemineu pe un perete și o hartă enormă a Londrei, lipită strâmb pe celălalt. În mijlocul încăperii, ocupând cea mai mare parte a spațiului, se afla masa.

Dușumeaua era ticsită cu teancuri de hârtii ce se înălțau în jurul mesei, aproape blocând accesul. În colț se afla un bursuc împăiat, ponosit. Eve îl privi înainte de a trage adânc aer în piept. Din fericire, se pregătise dinainte.

Se întoarse către Jean-Marie, care se sprijinea de ușă.

– Ar fi bine să aduci lacheii.

Jean-Marie îi aruncă un zâmbet larg înainte de a ieși.

Când se întoarse înspre domnul Harte, acesta se opri din mestecat, mijindu-și ochii.

– Ce lachei?

Ea zâmbi suav.

– Lacheii pe care i-am împrumutat de la reședința fratelui meu, doar pentru astăzi.

Și înăuntru mărșăluiră George și Sam.

Eve gesticulă înspre hârtiile de pe dușumea.

– Dați-le deoparte, vă rog.

Domnul Harte făcu ochii mari, revoltat.

– La dracu', ia stați...

Dar lacheii treceau deja pe lângă el, luând teancurile de hârtii.

– Hei! domnul Harte se întoarse spre ea. Nu poți să-mi iei nenorocitele de hârtii.

– Doar le rearanjez, spuse ea liniștitor.

– Dar nu este nevoie să le rearanjezi!

– Este, dacă va trebui să îmi instalez biroul aici, zise ea senină în timp ce George și Sam ieșiră încărcați. Iar Bob și Bill intrară cu micul ei birou din lemn de cireș

– Aici, domnișoară? întrebă Bob, arătând spre spațiul acum gol, vizavi de masa domnului Harte.

– Hmm, da, așa cred, spuse Eve, înclinând capul gânditoare. Poate că, dacă ați împinge masa puțin, mi-aș putea pune biroul lipit de ea, ca să avem amândoi loc.

Făcură cum le indicase, și în clipa următoare Eve le spuse lacheilor să plece, instalându-se pe scaunul cu spetează dreaptă pe care îl aduseseră înainte de a pleca. Lângă biroul ei fu așezat un coș în care se afla cutia cu instrumente de scris. O deschise și scoase o călimară, o peniță, nisip și un registru nou, așezându-le pe toate frumos pe birou.

– Așa. Voi sta foarte bine, cred, în timp ce cercetez contabilitatea. Privi spre cutia cu hârtii dezordonate, pierzându-și puțin din buna dispoziție. Așa cum e.

– Și ce e cu scaunul acela? întrebă domnul Harte arătând înspre un scaun generos tapițat pe care lacheii îl strecuraseră în colțul de lângă bursuc.

– Este pentru Jean-Marie, firește, răspunse ea în timp ce Jean-Marie se întoarse, ocupând scaunul menționat.

– Firește. Domnul Harte schimbă o privire neprietenoasă cu garda de corp înainte de a se apleca ușor în față, scuturând din cap înspre acesta. Te urmează peste tot?

– Peste tot, confirmă ea. Și nu a avut niciodată probleme cu auzul, nu-i așa, Jean-Marie?

– *Non,* veni replica gărzii de corp. Aud perfect.

Domnul Harte se încruntă și bătu darabana pe masă timp de un minut înainte de a spune:

– Nu e nevoie să lucrezi aici. Poți lua cutia cu hârtii acasă și să le studiezi în liniște.

Ea ridică privirea spre el, cu o bucată de hârtie mâzgălită în mână.

– Am încheiat un târg, domnule Harte. Dacă doreşti să te răzgândeşti, pot, desigur, să retrag scrisorile de credit, în cazul în care eşti de părere că nu îți pot folosi biroul.

El mormăi ceva destul de necuviincios printre dinți, înainte de a ridica mâinile, predându-se înciudat.

– Stai cât dorești.

– Mulțumesc, spuse ea sec, cercetând bucata de hârtie pe care o avea în mână. Ce scrie aici? Nu înțeleg decât „copci".

El întinse mâna peste masă și luă hârtia, atingând-o cu degetele. Ea se retrase instinctiv, strângându-și mâna în pumn, dar el pretinse că nu observă, întorcând hârtia într-o parte.

Se încruntă o secundă, apoi spuse:

– „*Copaci*", nu „copci". Este factura pentru trei dintre copacii pe care Pollo – Apollo Greaves, viconte de Kilbourne, cel care a proiectat grădina – i-a plantat aici.

– O? Eve desfăcu călimară și înmuie peniță, îndreptând-o către prima pagina din registrul contabil gol. Și cât ai plătit pentru acești trei copaci?

El spuse o sumă.

Ea ridică încet capul, cu peniță încă în aer, deasupra paginii.

– Poftim?

Cu siguranță nu auzise bine.

El repetă aceeași sumă ridicolă.

– Dumnezeule mare, murmură ea. Erau făcuți din perle și aur?

– Nu, dar erau – *sunt* – destul de mari. Domnul Harte își împinse bărbia în față. Kilbourne a transportat copacii de la Oxford și i-a transplantat cu succes aici. Dacă am fi folosit lăstari mai tineri, ar fi trebuit să așteptăm ani de zile să crească. Să ajungă la maturitate.

Eve încuviință din cap convinsă. Înțelegea nevoia de copaci mai maturi, deși credea în continuare că prețul era scandalos. Făcu o notiță clară în registrul ei contabil, apoi luă o altă hârtie din cutie.

– Iar aceasta?

Domnul Harte părea agitat.

– Intenționezi să te uiți prin toate chitanțele astăzi?

Ea ridică din sprâncene.

– Firește.

– Ah. Domnul Harte împinse scaunul, ridicându-se. Ei bine, din nefericire, am o întâlnire cu MacLeish în această dimineață. Știi, acoperișul.

– Dar..., începu ea în timp ce el ieșea pe ușa biroului.

– Îmi pare rău, drăguțo, nu pot rămâne. Și așa am întârziat.

Și dispăru.

Eve își mijii ochii înspre ușa închisă a biroului, apoi se întoarse spre Jean-Marie.

– Nu pare îngrozitor de devreme pentru o ședință legată de acoperiș?

– *Oui*, așa este într-adevăr, spuse Jean-Marie cu promptitudine. Domnul 'Arte nu dorește să te ajute la treabă, cred.

– Presupun că nu trebuia să mă aștept la altceva, murmură ea, privind înspre peticele de hârtie.

Oftă și începu să le sorteze. Nu trecură zece minute, și fu întreruptă. Ușa se deschise și femeia cu aluniță își vârî capul înăuntru. Era îmbrăcată într-un costum de dansatoare acum.

– O, spuse ea când o văzu pe Eve.

Eve presără nisip pe hârtie, încruntându-se la cifre. În ritmul acesta, avea să îi ia cel puțin o săptămână să noteze totul.

– Da?

– Ăă... Fata se foi, privind timidă prin cămăruță. Credeam că domnul Harte este aici.

– Nu este în acest moment, spuse Eve și adăugă sec: A plecat grăbit la o întrevedere importantă.

– O, spuse fata din nou și începu să își roadă unghiile.

Nu părea a se grăbi să plece.

Eve își încrucișă brațele pe birou și îi zâmbi încurajator.

– Te pot ajuta *eu*?

Fata făcu ochii mari.

– Puteți?

– Cu siguranță, răspunse Eve, plină de optimism. Spune-mi, cum te cheamă?

– Polly, spuse fata prompt, iar apoi adăugă: Polly Potts. Sunt dansatoare la teatru, dar nu văd cum aș putea veni mâine, din cauza micuței Bets. Plânge întruna, și mama Brown, care ar trebui să aibă grijă de ea pentru doi penny pe zi, spune că nu o mai ține, și am început să cred că nu îi da micuței Bets terciul pe care i-l lăsam, și asta este treaba, dar nu mai am pe nimeni altcineva.

Polly se opri, inspiră adânc, iar Eve profită pentru a interveni:

– Micuța Bets este copilul tău?

Polly o privi ca și când ar fi fost cam grea de cap.

– Da, tocmai asta vă spuneam.

– Înțeleg. Eve se încruntă. Într-adevăr, era o problemă pentru domnul Harte, dar răspunsul părea cât se putea de limpede. De ce nu o aduci pe micuța Bets la teatru cu tine până când găsești pe altcineva care să aibă grijă de ea?

Polly făcu ochii mari.

– Pot?

– Nu văd de ce nu.

Pe chipul fetei înflori un zâmbet.

– Ei, poftim! Nu sunteți rea deloc, chiar dacă sunteți soră de duce.

Și, cu această afirmație plină de entuziasm, Polly ieșit din încăpere. Eve clipi, apoi privi spre Jean-Marie.

– Crezi că am făcut ce trebuia?

– Vom afla destul de curând, *oui*? Lacheul ridică din umeri. Și, în plus, fata aceea trebuia să găsească un loc sigur pentru micul ei *bébé*. E bine ce-ai făcut.

Eve clătină din cap nesigură, întorcându-se la teancul de chitanțe pe care le avea încă în față, apoi chipul i se lumină amintindu-și.

– Sunt atât de bucuroasă că am adus serviciul de ceai. Se apleacă spre coșul cu lucruri de lângă birou și scoase ceainicul și o cutie de ceai. Privi spre șemineu. O, dar nu e nici un ceainic aici.

– Voi găsi eu unul, declară Jean-Marie, ridicându-se. Dacă nu te deranjează că te las singură pentru scurt timp, *mon amie*.

– Nu, nu, du-te și caută, murmură Eve, aplecându-se din nou asupra tancului de hârtii încâlcite.

Îl auzi pe Jean-Marie plecând, apoi totul se cufundă în tăcere câteva minute, singurul zgomot fiind scârțâitul peniței. Era cufundată în sarcina ei, descifrând diferitele feluri de scris de pe bucățelele de hârtie și transformându-l în coloane ordonate în registrul ei contabil.

Trecu o vreme până să își dea seama că nu era singură în birou. I se păru că aude un gâfâit și că simte un miros, unul care o făcea să își amintească de coșmarurile acelea chiar și la lumina zilei – și ridică privirea, iar corpul îi îngheță cu totul. Un câine mare și bălos stătea în ușă, cu botul întredeschis și cu colții ascuțiți dezgoliți.

Eve țipă.

După ce petrecuse o jumătate de oră calmându-i pe MacLeish și pe Vogel – arhitectul și compozitorul se certau pe cabinele din teatru, dintre toate lucrurile –, Asa se îndrepta din nou spre birou. Iar asta mai mult dintr-o vină întârziată. Știa că ar trebui

să o ajute pe domnișoara Dinwoody să descifreze haosul afacerii sale, însă simplul gând la cifre și la contabilitate îl făcea să se crispeze, astfel că nu se mișca tocmai iute când auzi un țipăt de femeie.

Cumva, știu imediat al cui era.

O luă la fugă, gonind pe coridoarele înguste din spatele scenei teatrului. Ajunse la birou gâfâind și deschise ușa. Un câine mastif, slab și înfometat, din câte se părea, tresări la intrarea lui bruscă, însă nu asta îi atrase atenția. Domnișoara Dinwoody stătea încă la birou, cu ochii mari și plini de groază fixați asupra câinelui. În timp ce privea, o văzu trăgând aer în piept și țipând din nou, înalt, strident și irațional. Părea că nici măcar nu-i observase prezența. Se îndreptă spre ea, întinzând mâna instinctiv când țipătul încetă. În clipa aceea, îl privi cu ochii înotând în lacrimi, iar priveliștea îl făcu să simtă cum ceva se revoltă în el. Domnișoara Dinwoody era afectată, pedantă și în alte feluri care îl iritau, dar mai presus de orice era curajoasă. Nu ar fi trebuit să pară atât de pierdută și de singură.

– Domnișoară Dinwoody, spuse el. *Eve*.

Dar, înainte să o poată atinge, fu dat deoparte. Negrul trecu în grabă pe lângă Asa și o luă în brațe pe stăpâna sa.

– Sst, *ma petite*. Jean-Marie este aici acum și nimic nu îți va face rău, îți promit, pe sufletul meu.

Peste umărul lacheului, Asa o văzu pe domnișoara Dinwoody clipind și trăgând aer în piept. Fața i se schimonosi brusc și își îngropă chipul în umărul lui Jean-Marie, suspinând.

Asa se simțea de parcă ar fi privit ceva prea intim, ca și când ar fi ar fi rămas fără haine în fața lui, stând acolo goală și expusă. Lacheul privi în jur, întâi spre Asa, apoi fix spre câinele care se lăsase pe podea scâncind. Mesajul era clar.

Asa se îndreptă către animal.

– Marș! Dă-i drumul.

Câinele sări și o tuli din încăpere. Era mare, însă slab și aproape mort de foame. Nu prea aveai de ce să te sperii.

Asa reveni cu privirea la birou. Știa că avea să-l urască și mai mult pentru că o văzuse pierzându-și controlul, și în clipa aceea nu voia să-l urască. Voia... Clipi surprins. Avea un impuls aproape visceral de a-l îndepărta pe negru și de o lua pe domnișoara

Dinwoody în propriile lui brațe. Era o nebunie. Închise ușa în tăcere în urma lui. În fața biroului, câinele dispăruse, și fu întâmpinat de o mică mulțime. MacLeish era în față, cu chipul marcat de îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat? Cine-a țipat?

În spatele lui stătea Vogel cu buzele țuguiate, în timp ce alte două dansatoare priveau cu ochi mari dintr-o cabină.

– Nu e nici un motiv de îngrijorare. Asa ridică brațele într-un gest liniștitor. Domnișoara Dinwoody a fost de acord să mă ajute cu contabilitatea și-a văzut un...ăă... câine. Mă tem că a speriat-o. Zâmbi larg și le făcu cu ochiul dansatoarelor, deși nu se simțea foarte jovial după ce văzuse starea în care se afla Eve. Nu e obișnuită să-i iasă în cale javre vagaboande în partea aceea a Londrei de unde vine.

– Am văzut potaia ieri, mormăi unul dintre constructori întorcându-se. Ar trebui să-l prindem și să-l înecăm. Ar putea ataca pe cineva.

– Animale bolnave. Una dintre dansatoare tresări delicat înainte de a-i face, obraznică, cu ochiul lui Asa la rândul ei, retrăgându-se apoi în cabină.

Mulțimea se răsfiră, și fiecare se întoarse la treaba lui.

Toată lumea în afară de Violetta.

Purta o rochie stacojie în ziua aceea, culoarea subliniindu-i frumusețea întunecă și exotică.

– Domnișoara Dinwoody nu părea genul care să țipe la vederea unui biet câine.

Asa privi înapoi spre ușă, apoi o luă de braț, îndepărtând-o de birou.

– Era speriată de moarte, jur. Nu am mai văzut așa ceva.

Soprana părea gânditoare în timp ce se îndrepta spre grădină.

– Am cunoscut o fată cândva. Îi era îngrozitor de frică de încăperile întunecate. Fusese închisă într-o pivniță, vezi tu, când nu era decât o copilă, de mama ei – un lucru îngrozitor pe care să-l facă o mamă. Nu a țipat niciodată această fată, dar se lupta de parcă ar fi fost scoasă din minți dacă o duceai spre o încăpere neluminată.

Ca de obicei, accentul „italienesc" al Violettei aproape că dispărea, acum că era singură cu el și se gândea intens la ceva. Asa se întrebase adesea dacă era adevărat că nu provenea din Anglia.

Deschise ușa care dădea în grădină, când de deasupra lor se auzi un scrâșnet puternic și ciudat.

Sări instinctiv, trăgând-o pe Violetta cu el departe de pereții teatrului.

Se auzi un pocnet îngrozitor, și o grămadă de țigle se izbiră de pământ, exact unde stătuseră cu câteva secunde înainte.

– O, Dumnezeule! exclamă Violetta, vocea ei cu inflexiuni italienești adoptând brusc și limpede accentul din Newcastle.

– Ce dracu'?! Asa privi țintă către țigle, apoi în sus spre acoperiș. Nu se vedea nimeni în partea aceea teatrului. Ușa pe care tocmai ieșiseră se deschise brusc și MacLeish și Vogel apărură în fugă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă arhitectul.

Vogel nu făcut decât să se sucească și să privească și el înspre acoperiș.

Violetta gesticulă spre țigle.

– Cineva a încercat să ne omoare!

– Nu se poate! MacLeish clipi îngrozit. Un muncitor neglijent probabil nu a asigurat țiglele cum trebuie.

Privi întrebător spre Asa.

Asa se uită din nou la grămada de țigle sparte. Dacă ar fi fost puțintel mai lent, atât capul lui, cât și al Violetei ar fi fost strivite. Accidentul fusese foarte... amenințător.

– Nu-mi plac astfel de accidente, mormăi Vogel, dând glas gândurilor lui Asa.

– Nici mie, spuse Violetta cu voce gâtuită. Nu-mi plac *deloc*. Asemenea spaimă nu-mi face bine la sănătate. Nu-mi face bine la *voce*.

Asa cuprinse umerii sopranei cu brațul, liniștind-o.

– Nu se va mai repeta, drăguțo. Privi spre MacLeish. Asigură-te că toți muncitorii de pe acoperiș știu să fixeze țiglele. Încă un astfel de accident și îi concediez pe toți.

– Desigur. Arhitectul părea ușurat că primise instrucțiuni. Privi spre ușă, unde oamenii se strânseseră din nou. Toată lumea înapoi la muncă.

El și Vogel trimiseră mulțimea dezamăgită înapoi înăuntru și închiseră ușa în urma lor.

Asa se încruntă la țiglele sparte, cu mâinile în șolduri. Avea dușmani, era adevărat, dar...

– Vino, *caro*, spuse Violetta recuperându-și accentul italienesc, după ce își reveni de pe urma șocului. Îl trase blând de braț. Îmi povesteai despre teama atât de morbidă a domnișoarei Dinwoody de câini.

El clătină din cap, întorcându-se să se plimbe cu ea prin grădină.

– Pare o femeie prea rațională pentru a avea o asemenea teamă lipsită de temei.

Violetta ridică din umeri.

– Chiar și cei mai raționali dintre noi au astfel de slăbiciuni. În plus, am văzut câinele acela. Nu era deloc mic.

– Nu, dar era aproape mort de foame, spuse Asa, încruntându-se. Nu era cine știe ce amenințare, aș spune, însă, cu toate acestea, era atât de îngrozită, încât nici măcar nu sunt sigur că și-a dat seama că eram în încăpere.

Ea se opri, făcându-l și pe el să stea în loc. Se aflau în dreptul galeriei muzicienilor, un spațiu deschis, pavat cu dale de piatră, cu câteva coloane ale fostei galerii care arsese rămase în picioare într-un semicerc spre exterior. Apollo îl asigurase pe Asa că urma să aibă aspectul unei ruini clasice, iar el se văzu nevoit să admită că asemănarea era izbitoare. Seara, cu luminile acelea feerice plasate ici și colo, oaspeții săi aveau să se simtă ca și când ar s-ar fi plimbat printre niște ruine din Roma antică.

Violetta îi zâmbi, cu un licăr de amuzament în ochi.

– Pari foarte îngrijorat pentru domnișoara Dinwoody.

Asa ridică dintr-o sprânceană înspre ea, clătinând din cap.

– Sunt îngrijorat doar cu privire la felul în care acest lucru va afecta grădina.

– Desigur, murmură ea. Grădina este, firește, ceea ce contează.

– Am lucrat toată viața mea de adult la această grădină, mormăi el.

– Da, mi-ai mai spus-o, răspunse Violetta senină. De multe ori. Atunci probabil este vital să vezi ce face domnișoara Dinwoody.

Nu ți-ar plăcea să pierzi creditul fratelui ei încă o dată, cu atât mai puțin în acest moment critic.

– Ai dreptate, mormăi Asa, întorcându-se din nou înspre teatru. Naiba să-l ia pe câinele acela care a speriat-o! Va fi și mai greu să lucrez cu ea după asta.

Își reaminti expresia din ochii albaștri. Voia să și-o șteargă din minte. Să vadă din nou privirea sigură a domnișoarei Dinwoody, gura ei mică și afectată strângându-se în timp ce încerca să îl pună la punct.

– Fără îndoială, spuse Violetta, rămânând în urma lui. Poate ar trebui s-o inviți să ia cina cu tine în locul meu, în seara asta.

Asa se opri brusc, tresărind.

– Nu am uitat că intenționam să luăm cina împreună.

– Nu m-am îndoit nici o clipă. Ea zâmbi spre el cu blândețe. Dar, vezi tu, am un duce – duce *regal* – care îmi tot dă târcoale. Oricât de încântătoare este compania ta, *caro*, el are să-mi ofere mai multe, cred. Înțelegi, nu?

Asa ridică ironic un colț al gurii. Poate că avea farmec și poate că era spiritual, dar nu urma să aibă niciodată un titlu și grămezi de bani, astfel că înțelegea, *într-adevăr*.

Nu avea să fie niciodată alegerea permanentă pentru nici o femeie – învățase lecția aceea cu mult timp în urmă.

Se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

– Asigură-te că ticălosul te tratează cum se cuvine, Violetta, sau îmi va da socoteală.

Pentru o clipă, ochii ei umplură de regret. Întinse mâna, punându-i palma pe obraz.

– Ești cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, *mio caro*, cinstit, masculin și bun. Aș vrea ca lumea să funcționeze altfel... Se întrerupse, făcând un pas înapoi și ridicând din umeri. Dar nu se întâmplă asta, mă tem. Du-te acum și vezi ce face domnișoara Dinwoody a ta. Chipul ei fu traversat de un zâmbet secret. Nu cred că îți permiți să o pierzi.

Asa încuviință din cap și se întoarse, îndreptându-se spre birou. Domnișoara Dinwoody era tare irascibilă. Poate că ar fi mai bine să pretindă că nu-i văzuse frica. Dar paznicul ei știa că el fusese acolo când țipase a doua oară. Îi spusese stăpânei sale? Și ar trebui să găsească și să prindă câinele acela – nu, nu să-l

înece, desigur, căci avea o slăbiciune pentru animale, ci poate să îl elibereze undeva departe de grădină, astfel încât să nu se mai apropie din nou.

Clătină din cap, cuprins în mod ciudat de nerăbdare în vreme ce se apropia de ușa biroului, însă, când intră, descoperi că domnișoara Dinwoody plecase.

Eve stătea pe canapea cu o cârpă umedă înmuiată în apă cu lavandă așezată pe ochi, întrebându-se dacă avea să mai poată da vreodată ochii cu domnul Harte. O văzuse. Îi văzuse rușinoasa lipsă de control. O văzuse transformată într-o fetiță, plângând fără sens la vederea unui câine.

O, dacă ar putea retrăi această dimineață din nou! Nu ar fi trebuit să-l lase pe Jean-Marie să plece din birou. Acesta ar fi împiedicat animalul să intre în încăpere.

Dar nu aceea era adevărata problemă, nu-i așa? Își luă cârpa de pe ochi și privi în gol la tavanul întunecat. Pur și simplu nu era ca alte femei, care își puteau vedea de treabă fără teama că vor zări un câine vagabond sau se vor atinge accidental de un bărbat. Nu erau bântuite de acele mirosuri și imagini ciudate, uneori lucruri mărunte care o făceau să înghețe și îi accelerau pulsul, înțepenind-o de o groază absolută. Făcând-o să-și amintească de noaptea *aceea*, de la care trecuse atâta timp, când fugise de câini.

Fugise și fusese prinsă de ceva – *cineva* – mult mai rău decât câinii.

Eve închise ochii, strângându-i, îndepărtând amintirile, imaginile, sunetele și – o, Doamne!– mirosurile din minte.

Era în siguranță. Era în siguranță.

Era în siguranță, dar nu era normală. Atunci auzi murmur de voci jos, apoi pe Ruth spunându-i cuiva că nu se simțea bine. Abia când accentul cockney îi ajunse la urechi de pe scări, își dădu seama că mesagerul lui Val era acasă la ea.

Eve se ridică, își netezi părul asigurându-se că era aranjat și ieși îndreptându-și umerii. Poate că nu era întru totul ca alte femei, dar refuza să devină infirmă. Se duse spre capătul scărilor și strigă:

– Ruth? Trimite băiatul sus.

Alf apăru tăcut pe scări. Eve tresări. Băiatul se mișca cu o grație nefirească și tăcută, în ciuda înfățișării necivilizate. Purta o pălărie ponosită cu boruri largi trasă peste chipul cu un aer isteț și atent, o jiletcă prea mare și o haină care îi atârna pe umerii înguști.

– Doamnă. Își scoate scoase pălăria, dând la iveală un păr castaniu lung, strâns neîngrijit la spate. Am un pachet pentru dumneavoastră de la Excelența sa.

Vârî mâna într-unul din buzunarele pătrate ale hainei și scoase un pachet soios, învelit în hârtie și legat cu sfoară.

– Mulțumesc. Eve luă pachetul cu delicatețe. Se așeză și începu să tragă de sfoară, apoi își dădu seama că Alf rămăsese în fața ei, privind lung către ce mai rămăsese din ceaiul ei.

– Vrei niște ceai?

– Mulțumesc. Alf se așeză iute pe un scaun din apropiere, turnându-și o ceașcă de ceai cu o mână și întinzând-o pe cealaltă după un biscuit.

Eve privi în jos când sfoara de pe pachet se desfăcu. Înăuntru se aflau un săculeț de catifea și o scrisoare împăturită. Desfăcu săculețul și răsturnă conținutul în palmă, apoi icni. Avea în mână un inel de opal ornamentat, a cărui piatră centrală era înconjurată de nestemate multicolore și strălucitoare.

Eve privi spre Alf, care își vârî aproape tot biscuitul în gură, părând a nu băga în seamă darul scump pe care-l primise de la fratele ei. Se întreba dacă băiatul avea habar ce plimbase prin Londra în buzunar.

Își puse inelul pe degetul mijlociu al mâinii stângi și nu fu deloc surprinsă să descopere că se potrivea perfect. Era normal ca Val să știe ce mărime purta.

Scrisoarea era sigilată ca de obicei, și desfăcu sigiliul de ceară roșie pe care era imprimat un cocoș cântând. Zâmbi uitându-se la sigiliul lui Val – întotdeauna o intrigase, dat fiind că nu avea nimic de-a face cu blazonul Montgomery.

Pergamentul se desfăcu, iar Eve citi, auzind vocea fratelui ei, ca de obicei:

Mult iubită Eve,

Am găsit acest inel în cea mai bizară piațetă de lângă Veneția și l-am cumpărat pentru că fata care îl vindea avea o aluniță sub formă de inimă pe gât. Dacă te amuză, păstrează-l. Dacă nu, n-ai decât să-l arunci în lacul Serpentine. Sper că reconstruirea grădinii Harte's Folly continuă în ritm susținut. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să-ți fie de folos un băiat, așa că l-am instruit pe Alf să fie la dispoziția ta în orice privință. Ai grijă ce îi spui.

Fratele tău mereu iubitor & etc., V.

Eve privi țintă la scrisoare, uimită de generozitatea nepăsătoare a lui Val. Inelul era frumos, și, firește, avea să-l păstreze. Ce trebuia să facă în privința lui Alf îi era însă mai neclar.

Ridică privirea la timp pentru a vedea că băiatul se uita spre ea ștergându-și gura cu mâneca hainei.

– Excelența sa a zis să fac orice îmi cereți. Mi-a dat leafă pe o lună.

– Ah, spuse ea prudentă. E foarte generos din partea ta – și, desigur, din partea fratelui meu. Împături cu grijă scrisoarea. Întâmplător, nu am nevoie de serviciile tale momentan.

Alf ridică din umeri.

– Nu tre' decât să-mi lăsați un mesaj la One 'Orned Goat, în St. Giles când aveți nevoie de mine. Sau, adăugă el grăbit, văzându-i expresia rezervată, dacă e mai ușor, îmi puteți lăsa vorbă la doamna Crumb. Trec pe la casa Hermes mai în fiecare zi.

Eve încuviință din cap ușurată.

– Așa voi face.

Deși nu-și imagina că ar putea avea nevoie de Alf pentru ceva. Cu toate acestea, avea sentimentul că i-ar răni mândria băiatului dacă ar spune acest acel lucru cu voce tare.

De pe scări se auziră voci, iar Alf se ridică trântindu-și pălăria pe cap.

– Atunci ar fi mai bine să plec, domnișoară, dacă n-aveți treabă pentru mine acum?

Eve clătină absentă din cap. I se păru că recunoștea vocea masculină care se apropia, și inima începu să-i bată nebunește, așa cum îi bătuse când văzuse câinele.

Alf o privi curios, apoi încuviință din cap și ieși tăcut din încăpere.

Exact când domnul Harte intră... cu un buchet de margarete.

Capitolul 4

Printre nenumăratele odrasle ale regelui se afla o fată. Se născuse dintr-o concubină lipsită de însemnătate și nu era nici prea frumoasă, nici prea deșteaptă, dar doica ei, care crescuse mulți dintre copiii regelui, o iubea mai mult decât pe toți ceilalți. Numele ei era Porumbița...

din *Leul și Porumbița*

Asa Makepeace îl privi pe flăcău, oarecum surprins. Băiatul nu părea să se potrivească în lumea domnișoarei Dinwoody.

Apoi privi spre ea.

Domnișoara Dinwoody stătea cu mâinile împreunate în față, fără a-l privi în ochi. Purta aceeași rochie cenușie ca penele de porumbiță pe care o avusese în dimineața aceea, o culoare discretă și șterșă, ca și când ar fi vrut să se piardă în fundal. Ciudat. Era directă în solicitările pe care i le adresa, netemătoare chiar și atunci când îl înfrunta în propria lui grădină și totuși absolut îngrozită de câini.

Și era tăcută, ascunzându-se în propria casă.

Eve Dinwoody părea a fi făcută din două jumătăți care nu se potriveau pe deplin. Îl intriga.

Cum ea continuă să îi evite privirea, Asa își drese glasul și îi întinse buchetul.

– Ți-am adus astea, spuse el cu un glas care îi părea aspru chiar și lui.

Avea în mînă un buchet simplu de margarete, cumpărat din impuls de la o florăreasă, în timp ce se îndrepta spre casa ei. Era un dar ieftin, copilăresc chiar, și începu să se simtă ca un dobitoc în timp ce i le întindea.

Era fiică de duce. Fără îndoială, era mai degrabă obișnuită cu trandafiri de seră și cu diamante – daruri pe care el nu și le putea permite. Daruri dintr-o viață diferită de-a lui.

Dar, când își ridică privirea, chipul ei se lumină de un zâmbet timid.

– Mulțumesc, spuse ea sfioasă, luând cu delicatețe micul buchet de margarete.

Asa simții că i se umflă pieptul.

– Cu plăcere. Am venit să...

Făcu un gest vag din mâna.

Ea atinse una dintre petalele margaretelor.

– Da?

Dacă aducea vorba despre câine, spunându-i că venise să se asigure că era bine și să vadă dacă urma să-i susțină în continuare grădina, nu avea s-o facă decât să devină țeapănă din nou.

Astfel că, în schimb, ridică dintr-o sprânceană.

– Am venit să pozez.

Ea clipi.

– Acum?

– De ce nu? Își duse mâna în mod deliberat la eșarfă, privind cum ochii ei albaștri se mărită, trădându-i agitația. O, așa e. Trebuie să rămân îmbrăcat cuviincios tot timpul.

Nu se putu abține să nu zâmbească văzându-i expresia. Era atât de formală, atât de ușor de șocat.

– Da, așa e. Strânse din buze. Permite-mi să i le dau lui Ruth să le pună în apă și să vorbesc cu Jean-Marie.

Și ieși grăbită.

El rămase privind prin încăpere. Porumbița era încă pe masa, și se duse să îi dea câteva grăunțe înainte de a se îndrepta spre raftul de cărți pentru a se uita la titluri. Ridică din sprâncene când își dădu seama că jumătate dintre volume erau în franceză.

Se întoarse când ea intră din nou în încăpere.

– Citești în franceză?

– Da. Îl măsură din cap până în picioare. Ia loc, te rog.

El se trânti pe canapea, cu brațele pe spetează, cu picioarele întinse oblic în față și ridicând dintr-o sprânceană.

– Așa?

– Presupun că merge.

Se duse la masă și căută ceva, cu spatele la el.

Îi simți privirea zăbovind deasupra taliei subțiri și asupra fustelor mișcătoare. Dacă își înclina capul, aproape că îi putea vedea gleznele pe sub ele.

Se întoarse, iar el se îndreptă, făcând ochii mari, cu o privire nevinovată.

Îi aruncă o privire suspicioasă înainte de a se așeza pe un scaun în fața lui. Avea în mână un caiet mare de schițe și un creion.

Asa arătă cu bărbia înspre caietul de schițe.

– Am crezut că vreți să mă pictezi.

– Da, murmură ea absentă. Dar am nevoie de niște schițe preliminare. Întoarce capul spre stânga.

El se întoarse. Eve îi aruncă o privire.

– În *cealaltă* stânga.

Asa își dădu ochii peste cap și se supuse.

– De ce e nevoie...

– Și lasă bărbia în jos.

El își lăsă bărbia în jos și o privi pe sub sprâncene.

– ... Să faci o schiță?

– Ca să-mi fac o idee despre tabloul pe care vreau să-l realizez, spuse ea, scrijelind cu creionul pe hârtie.

Mișcările ei erau grațioase. Rapide și hotărâte, în maniera unui profesionist obișnuit cu o anumită sarcină, și își dădu seama că știa exact ce făcea.

– De cât timp pictezi? întrebă el.

– Nu te mișca.

El pufni exasperat. Brusc îi venea să se scarpine la nas.

– Am început când aveam treisprezece ani, murmură ea, aplecându-se deasupra foii. Când Val m-a trimis la Geneva.

Informația îl făcu să devină curios.

– *Montgomery* te-a trimis, nu tatăl dumitale?

Ea îngheță o fracțiune de secundă, iar el se întrebă ce punct sensibil atinsese. Apoi se relaxă și reîncepu să deseneze, spunând pe un ton firesc:

– Val a ținut la mine întotdeauna mai mult decât tatăl nostru.

– Tatăl vostru *ducele*, rosti el rar, privind-o.

– Da. Flutură din gene, apoi rămase nemișcată. Bătrânul duce era un om foarte rece. Am locuit în casa lui în copilărie, dar îl vedeam rar, spuse ea, cu privirea plecată, concentrată asupra desenului, astfel că el nu îi putea citi expresia. Ceea ce a fost foarte bine.

Instinctul îi spunea că asta nu era totul.

– Și mama dumitale?

Ea nu răspunse preț de un moment, desenând în liniște, apoi spuse:

– Ce-i cu ea?

El zâmbi larg.

– Cine era?

Atunci ea își ridică ușor privirea, întâlnind-o pe a lui, iar ochii ei albaștri erau atât de reci, că ar fi putut foarte bine să fie de gheață.

– Era o doică.

El așteptă, susținându-i privirea, dar ea nu mai spuse nimic. După un moment, lăsă privirea în jos și continuă să deseneze.

El ridică din umeri, îndepărtând încordarea care îl cuprinsese cât stătuse nemișcat.

– Nu te mișca, murmură ea absentă.

El își miji ochii.

– Acolo ai învățat franceza? În Geneva?

– Și germana. Ținu caietul de schițe la distanță, cercetându-l, apoi întoarse privirea spre el, studiindu-i chipul cu un fel de nepăsare abstractă, tulburător de intensă. Am frecventat o mică școală exclusivistă pentru fete. Vara locuiam cu un frate și o soră mai mari și cu Jean-Marie, care a venit la mine când aveam cincisprezece ani. Fratele era un miniaturist bine-cunoscut. Când a descoperit că aveam un oarece talent la portrete, i-am devenit un fel de ucenică.

– Cât timp ai stat acolo?

– Nu m-am întors în Anglia decât cu cinci ani în urmă, spuse ea, aplecându-se să se uite la ceva pe caietul de schițe. Fratele și sora au murit între timp de bătrânețe.

Cuvintele erau directe, dar Asa detectă o urmă de suferință și se agață de ele ca o pisică de un șoarece neștiutor.

– Îți este dor de ei.

– Desigur. Ea se opri, privindu-l țintă, strângându-și sprâncenele într-o încruntătură pe deasupra acelor ochi albaștri precum cerul. M-au primit la ei, m-au hrănit, m-au îmbrăcat și m-au instruit.

– Pentru că fratele dumitale îi plătea, sublinie el cinic.

– Poate că da. Pe obrajii ei apărură două pete de culoare, și își miji ochii spre el. El simți o împunsătură de satisfacție: în cele din urmă, o atinsese într-un punct vulnerabil. Dar afecțiunea nu poate fi cumpărată. *Monsieur* Laffitte nu trebuia să mă învețe să pictez și nici *mademoiselle* Laffitte nu trebuia să îmi facă prăjiturile preferate cu apă de trandafiri. Au făcut-o din afecțiune. Au făcut-o din *dragoste*.

Asta era important pentru ea, oare? Ca oamenii să o iubească pentru ea însăși, nu pentru banii fratelui ei?

– Liniștește-te, spuse Asa, blând, cu palmele ridicate. Nu am vrut să îți discreditez familia adoptivă.

– Nu? Avea ochii încă mijiți, și el nu se putu abține să nu se gândească cât de princiară părea când se uita la el ca și când ar fi fost un gunoi într-un șanț. Pare să-ți facă plăcere să reduci totul la bani.

El își înclină capul, strângând din fălci în timp ce spuse:

– Ei bine, pentru unii – aceia care s-au născut *fără* o țâță aurită în gură –, viața se rezumă în bună măsură la bani. Cum să faci bani, cum se păstrezi banii, cum să ai îndeajuns pentru a trăi decent.

– Sunt conștientă...

– *Ești?* Vocea lui era aspră. Cum dracu' îndrăznea să îl judece? Dar niciodată nu ai dus lipsă de bani, nu-i așa? Fratele dumitale îți oferă tot ce ai nevoie, oricând ai nevoie, fără ca dumneata să trebuiască să îți bați capul cu asta. Prin urmare, cum ai putea să știi câtă disperare poate aduce lipsa banilor?

Ea îl privi un moment înainte de a întreba încet:

– Dumneata ce știi despre asta?

– Știu că sunt judecat în funcție de banii pe care îi am și pe care nu-i am. Nu am nume, nu am titlu și nici un alt talent în afară de a-i pune pe oameni la treabă într-un teatru. Așadar, după ce altceva m-ai judeca în afară de greutatea pungii mele? Se aplecă în față, fără a se mai sinchisi să pozeze, și o privi țintă. Și știu că a fost o vreme când, dacă diavolul mi-ar fi apărut dinainte, mi-aș fi vândut sufletul pentru o mie de lire și o pereche de catarame cu diamante pentru pantofi. Își răsfrânse buza și se lăsă pe speteaza canapelei, îndepărtându-și privirea de la ea. Nu îmi ține prelegeri despre cât de dragi îmi sunt banii. Ce contează este ce însemnătate am pentru alți oameni.

Urmă o pauză, și o auzi clar înghițind în sec în tăcerea din încăpere.

– Cine te-a judecat pentru lipsa de bani?

Pentru o clipă, în fața ochilor lui apăru un chip drăgălaș și necredincios. Dar asta se întâmpla cu zece ani în urmă, și își impusese să uite numele ticăloasei între timp. Se întoarse din nou spre ea, cu zâmbetul lui cinic lățit pe chip, privind-o țintă, provocator.

– Cine nu o face?

Eve îl privi gânditoare.

– Eu nu o fac.

– Nu o face? mormăi el încet. Avertizând-o. Tolera minciunile politicoase ale altor oameni, dar, dintr-un motiv sau altul, nu le putea înghiți pe ale ei. Nu aș sta în această încăpere dacă nu ai deține controlul asupra finanțelor mele.

Dar ea nu dădu înapoi.

– Îți controlez finanțele. Nu te controlez pe *dumneata*. Și cred, domnule Harte, că, dacă ai avea toți banii din lume sau dacă ai zăcea fără nici un sfanț în șanț, tot nu te-aș găsi prea agreabil.

El o privi fix preț de un moment înainte de a-și da capul pe spate, râzând în hohote. Iat-o! Aceasta era Harpia pe care începea să o cunoască. Trecură câteva secunde înainte de a-și recăpăta controlul și, când reuși să o facă, își șterse lacrimile de veselie din ochi, spunând:

– Naiba să mă ia, domnișoară Dinwoody, prefer limba dumitale ascuțită nenumăratelor minciuni dulci rostite de buze încântătoare.

Se cam aștepta ca ea să se simtă insultată de cuvintele lui directe, dar, când o privi, văzu că schița un mic zâmbet satisfăcut.

Însă dispăru destul de repede.

– Da, ei bine, poate că ai putea reveni la postura anterioară?

– Cu plăcere, spuse el tărăgănat, lăsându-și bărbia în jos cum făcuse înainte.

În această poziție, o privea pe sub sprâncene, uitându-se cum se cufunda din nou în desenul ei. Ochii ei treceau de la fruntea lui spre nas, înspre bărbie, apoi înspre gură. Se aplecă deasupra foii, schițând rapid înainte de a-și ridica iute ochii spre el, întâlnindu-i privirea aproape provocator. Nările îi vibrau abia sesizabil, în timp ce își mușca buza catifelată de jos cu dinții și îl privea țintă cu ochii albaștri mijiți. Îl scruta direct, analizându-l cu îndrăzneală, și privirea îl atâța.

Asa simți că i se întărește mădularul și își întinse picioarele și mai mult, susținându-i privirea. Simți că vocea îi reverberă ușor în piept când întreabă:

– Ce vezi când mă privești?

Ce vedea când îl privea?

Eve trase aer în piept, încercând fără succes să-și desprindă privirea de a lui.

Domnul Harte stătea tolănit pe canapeaua ei elegantă ca un prădător viking într-o biserică creștină jefuită. Umerii lui largi ocupau mai bine de jumătate din canapea, și avea brațele întinse alene pe spetează. Haina lui stacojie era deschisă, contrastând cu cenușiul-albăstrui al pernelor într-un mod aproape șocant. Un picior lung era întins drept în față, iar celălalt era îndoit, cu cizma sprijinită pe podea. Postura făcea ca locul în care i se împreunau coapsele să fie foarte... evident... Și, deși nu-și desprindea privirea de a lui, Eve simți că i se încing obraji.

Ce vedea?

Vedea violență și furie, ținute sub un control fragil – în cel mai bun caz. Vedea o putere și o forță care o puteau răni – *ucide* – dacă alegea să o facă. Vedea brutalitatea înnăscută care exista, într-o măsură mai mare sau mai mică, în toți bărbații. Își vedea cele mai îngrozitoare temeri.

Dar – și aceasta era partea cu adevărat fără precedent – vedea *mai mult* în el. Vedea ispita – ispita *ei* –, ademenitoare și înspăimântătoare în același timp, virilitatea lui atât de pregnantă, încât era aproape ca o miasmă sesizabilă în spațiul dintre ei.

Îl dorea. Dorea privirea aceea nerușinată, coapsele acelea lungi și musculoase, gura aceea ironică și ofensatoare și umerii care nu se mai terminau, mari, voinici și foarte, foarte *masculini*.

Era o nebunie – știa asta la nivel rațional. Nu mai dorise niciodată un bărbat – de fapt, se *temea* de aproape toți bărbații, cu atât mai mult de unul a cărui sexualitate era atât de vădită și de ostentativă.

Trase aer în piept, sperând că el nu putea citi toate aceste lucruri în privirea ei – și știind că era o cauză pierdută. Ochii lui verzi, cu genele lăsate, erau mult, mult prea pătrunzători.

– Văd... Se opri, lingându-și buzele ce se uscaseră brusc. Văd că linia părului alcătuiește un arc aproape perfect deasupra frunții. Că sprâncenele se înclină ușor la capete și că ai o cicatrice în sprânceana dreaptă. Văd că, atunci când ești serios, marginile exterioare ale buzelor ajung exact la mijlocul distanței dintre ochi, dar, când zâmbești, depășesc colțurile. Văd că bărbia și maxilarul au proporții aproape clasice și că o mică cicatrice formează o virgulă pe bărbie, exact la dreapta punctului central. În cele din urmă, își desprinse privirea de el, respirând cu greu, convinsă că nu îl indusese în eroare cu detaliile acelea pe care le remarcase ochiul ei artistic. Inspiră din nou și încheie: Văd fiecare linie de pe chipul dumitale cum se intersectează cu toate celelalte și ce legătură există între ele. Asta văd când mă uit la dumneata.

– Și asta este tot ce vezi? Linii?

Vocea lui era profundă și amuzantă. Ea se încumetă să îi arunce o privire.

Continua să o fixeze cu o privire complet netulburată de observațiile ei legate de expresia lui.

Nu, nu îl păcălise deloc.

Își linse buzele din nou, trăgând de timp.

– Văd, spuse ea atentă, grijulie, un bărbat foarte stăpân pe sine.

– *Stăpân pe sine*, spuse el tărăgănat. Nu sunt sigur ce înseamnă asta, sincer să fiu. Sună cam ca răspunsul unui laș.

Privirea ei se repezi spre a lui, revoltată.

Dar, înainte să îl poate sancționa, el chicoti înfundat.

– Spune-mi, domnișoară Dinwoody, ai vrea să știi ce văd când mă uit la dumneata?

– Da, spuse Eve, apoi tresări, căci știa prea bine ce gândeau bărbații când o priveau: *banală*, dacă erau generoși.

Urâtă, dacă nu erau.

– Văd, răspunse Asa Makepeace gânditor, cu vocea sa profundă, o femeie care se teme, dar se luptă cu temerile sale. O femeie cu o ținută de regină. O femeie care ne-ar putea conduce pe noi toți, bănuiesc. Dar văd totodată o femeie cu o curiozitate pătrunzătoare. Care vrea să simtă, dar își face griji – pentru ea? Pentru alții? Clătină din cap. Nu sunt sigur. Se aplecă încet în față, abandonându-și postura, iar ea trebui să se străduiască din răsputeri să nu-și tragă scaunul de lângă el. Dar cred că ascunde un foc înăbușit. Poate că acum nu e decât jăratic, mocnind în întuneric, dar dacă peste el s-ar arunca iască... Pe buze îi înflori alene un zâmbet larg. Primejdios. O, ce incendiu teribil ar izbucni!

Ea rămase fără suflare, privindu-l ca o pasăre care se uită la un motan exact înainte de a ataca. *Ea?* Un incendiu? Simplul gând o făcea să se încingă.

– Eu... Își lăsă ochii spre desen, dându-și seama că habar nu avea unde se afla. Eu...

Jean-Marie intră în încăpere.

– *Mon amie?* Mi-ai spus să te anunț când bate ora două. Se opri și privi de la ea spre domnul Harte, încruntându-se suspicios.

– Da, mulțumesc, Jean-Marie, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Simți o undă de dezamăgire. Îl instruise pe lacheu mai devreme să facă asta ca un fel de precauție, în cazul în care sesiunea de desen ar fi devenit stânjenitoare.

Ei bine, așa se întâmplase, dar nu în felul în care anticipase.

Domnul Harte oftă.

– Ar fi mai bine să plec dacă este deja două. Trebuie să fac un drum pe Bond Street.

– Da? nu își putu reține ea curiozitatea.

El încuviință din cap, ridicându-se.

– Trebuie să merg să cumpăr un candelabru pentru teatru.

Eve luă o decizie foarte impulsivă.

– În cazul acesta, te voi însoți.

Asa clipi.

– Ce?

Domnișoara Dinwoody zâmbi senină. Unde era femeia care roșise doar auzindu-i *cuvintele?* Dispăruse, se părea, dispăruse în spatele femeii de afaceri.

– Luăm trăsura fratelui meu? Dacă nu mă înșel, este încă pe stradă, de când am împrumutat-o, azi-dimineață.

Bineînțeles că avea o trăsură la dispoziție. El nu deținea nici măcar un cal.

Se încruntă. Chiar îi plăcuse sesiunea de pozat, oricât de ciudat era să recunoască, dar al naibii să fie dacă avea nevoie să îi stea ea pe cap în timp ce cumpăra candelabrul pentru teatru.

– Nu e decât un candelabru. Va fi plictisitor.

Ea îl privi cu milă.

– Domnule Harte, să faci cumpărături pe Bond Street nu este *niciodată* plictisitor.

Astfel că, zece minute mai târziu, Asa se afla în fața casei cu domnișoara Dinwoody și garda ei de corp, privind la trăsura care dădea colțul.

În momentul în care se opri, el apucă portiera, ținând-o deschisă pentru ea.

Ceea ce îl făcu să primească o încruntătură de la Jean-Marie, căruia îi răspunse în același fel, pe la spatele domnișoarei Dinwoody, țuguindu-și buzele obscen.

– Mulțumesc, spuse domnișoara Dinwoody așezându-se.

– Cu plăcere, mormăi Asa, așezându-se la rândul său. Privi înspre gardian o clipă, apoi alese un subiect sigur de conversație. Așadar, franceză și germană. Și ce-ai mai învățat la școala aceea de fete la care ai mers?

Ea ridică din umeri.

– Să dansez, să brodez, puțină matematică și literatură clasică și ceva geografie. Nimic foarte util, mă tem. Majoritatea celorlalte fete care au frecventat școala se pregăteau pentru o căsătorie de succes.

El se instală mai confortabil pe banchetă. Ar face bine să se bucure de drum.

– Dar dumneata nu?

– Poftim?

– Dumneata nu te așteptai să te căsătorești?

Urmă o scurtă pauză, iar Jean-Marie îi aruncă o privire piezișă greu de interpretat.

Ea își țuguie buzele, privind în jos, în poală.

– Nu.

Ceea ce era puțin ciudat. O fi fost copil din flori, dar fiica unui dulce tot fiică de duce era. Ar fi putut încheia o căsătorie bună dacă ar fi vrut, mai ales dacă Montgomery ar fi fost dispus să o înzestreze.

– Dar dumneata?

Vocea ei îi întrerupsese gândurile.

– Poftim?

Ea își înclină capul.

– Unde ai fost educat?

– Acasă. Se gândi dacă să mai adauge ceva, dar, doar pentru că ea hotărâse să fie atât de scumpă la vorbă, nu însemna că și el trebuia să facă la fel. Ridică din umeri. Laolaltă cu frații și cu surorile mele.

Ea clipi auzindu-l.

– Ai familie?

El zâmbi larg.

– Credeai că am ieșit de sub o piatră, cu trei decenii în urmă? Am trei surori și doi frați.

– Chiar? Dintr-un motiv sau altul, această informație o făcu să se aplece puțin în față, ridicând din sprâncene, interesată. Mereu m-am întrebat cum ar fi să ai o familie mare.

El făcu o grimasă gândindu-se la ultima întâlnire pe care o avusese cu Concord, fratele lui mai mare. *Atunci* sfârșiseră strigând unul la altul, Con reușind cumva să o facă fără a înjura – ceea ce nu se putea spune despre Asa.

– În ansamblu, e o bătaie de cap mai mare decât merită.

Ea părea confuză.

– Cum adică?

El oftă.

– Există reguli și așteptări într-o familie – în special în familia *mea* –, și nu m-am priceput niciodată la reguli *sau* la așteptări. Ridică dintr-un colț al gurii, cu un zâmbet lipsit de voioșie. Niciodată nu se integrase pe deplin printre membrii familiei Makepeace – fiind un fel de oaie neagră. Așa că mi-a venit mai ușor să-i evit pur și simplu pe toți.

Ea trase aer în piept.

– Să îi *eviți*? Nu te vezi deloc cu ei?

El zâmbi cu amărăciune.

– Dacă se poate.

– Atunci, nu-i iubești, spuse ea, ciudat de hotărâtă.

– N-am spus asta, mormăi el, privind pe fereastră. Trăsura se mișca într-un ritm al naibii de lent din pricina traficului din Londra.

Ea rămase tăcută preț de un moment, apoi spuse:

– Îmi imaginez că nu prea ai regulile la inimă, dar cred că familia dumitale ar considera că te bucuri de succes.

El pufni auzind-o. „O, dacă ar ști." Privi spre ea. Și ea, și lacheul se uitau la el.

– Familia mea nu prea este... ăă... interesată de teatru.

– Dar deții Harte's Folly, spuse ea părând aproape revoltată. Până să ardă, grădina era o mare atracție. Îmi imaginez că familia dumitale este foarte mândră de dumneata.

Nu *mândrie* simțise tatăl său în privința lui ultima dată când Asa îl prinsese în viață. Îndepărtă acel gând.

– A fost nevoie de ani întregi de muncă neîntreruptă înainte ca Harte's Folly să aducă bani. Până în momentul ăsta, am băgat toți banii în grădină. Presupun că familia mea crede în continuare că o duc greu – ceea ce, din pricina incendiului, este adevărat.

– Crede? Îl privi țintă din nou. Când ai vorbit ultima dată cu părinții dumitale?

– Sunt morți, spus el. Mama a murit când aveam cincisprezece ani și tata cu cinci ani în urmă.

– Și atunci ai moștenit Harte's Folly?

– Ce? El zâmbi la gândul că tatăl lui sever ar fi putut fi vreodată implicat într-un lucru atât de frivol precum teatrul. Bătrânul Josiah Makepeace se răsucea probabil în mormânt la un astfel

de gând. Nu, ți-am spus, familia mea nu tolera teatrul – și nici grădinile de agrement, că tot vorbeam despre asta.

– Atunci, cum ai devenit proprietar la Harte's Folly?

– O, ei bine, spuse el scărpinându-se la ceafă, nu le spun oamenilor de obicei, dar, dat fiind că ești unul din investitori – sau cel puțin sora principalului investitor –, întâmplarea face că am primit grădina ca moștenire lăsată de Sir Stanley Gilpin, care a fost bun prieten cu tatăl meu.

– Într-adevăr? Părea sincer interesată de răspunsul lui. Trebuie să te fi îndrăgit foarte mult dacă ți-a lăsat grădina.

– Presupun că da, spuse Asa. Sir Stanley și tatăl meu aveau foarte puține în comun. Tata a fost berar toată viața, în timp ce Sir Stanley avea o avere modestă și îi plăcea să se ocupe de teatru. A cumpărat Harte's Folly în tinerețe, și am muncit foarte mult la construirea acesteia de-a lungul anilor. Când aveam în jur de șaptesprezece ani, am început să fug de pe lângă ai mei și să petrec timp la teatru ori de câte ori puteam. Când a aflat unde mergeam, tatăl meu nu a fost de acord. *Ceea ce nu exprima nici o fărâmă din adevăr.*

– Dar dacă Sir Stanley era prietenul său...

Se încruntă ca și când ar fi încercat să înțeleagă.

El clătină din cap.

– Cred că îl iubea sincer pe Sir Stanley, dar, în același timp, tata credea că ceea ce făcea acesta era un păcat. Aveam nouăsprezece ani când a aflat. I-am spus tatei atunci că voiam să lucrez la teatrul lui Sir Stanley. Nu a primit deloc bine vestea. Se opri și înghiți în sec, reamintindu-și vorbele pe care i le strigase tatăl său. Vorbele pe care le strigase și el la rândul lui. Clătină din cap și continuă: Sir Stanley m-a primit. Nu avea familie. A fost bun cu mine, m-a învățat tot ce știa despre teatru, despre operă și despre conducerea unei grădini de agrement. De-a lungul anilor, am primit treptat tot mai multe responsabilități. Asa privi țintă un moment pe fereastră, amintindu-și de mirarea copilărească și de entuziasmul lui Sir Stanley pentru teatru.

– Pare că ai ținut foarte mult la el, spuse ea încet.

– L-am iubit ca pe un tată, spuse el. Și, când mi-am dat seama că îmi lăsase Harte's Folly, am jurat să o fac cel mai frumos loc de pe pământ.

– Așadar, lucrezi la această grădină încă de la șaptesprezece ani. Își miji ochii gânditoare, privindu-l. Asta înseamnă mai mult de un deceniu, nu-i așa?

– Da, spuse el. Am 34 de ani și am lucrat toată viața de adult la grădină.

Ea încuviință din cap încet, cu o expresie gânditoare.

– Un singur lucru nu înțeleg.

– Care este acesta?

– Ei bine, spuse ea în timp ce trăsura se opri aproape de Bond Street. Dacă numele de familie al lui Sir Stanley era Gilpin, de ce purta Harte's Folly numele dumitale *înainte* de a o moșteni?

Eve îl privi pe domnul Harte curioasă. Era un bărbat mult mai complex decât crezuse inițial, și descoperi că voia să afle mai multe, mai mult din ceea ce îl făcuse să devină cel care era astăzi, mai mult din ceea ce se afla dincolo de suprafața aceea primejdios de necizelată.

Buzele domnului Harte zvâcniră, desprinzându-și privirea de a ei.

– Ah, ei bine, ca să spun tot adevărul...

– Da, îl îndemnă ea sec. Apreciez, într-adevăr, sinceritatea.

Lângă ea, Jean-Marie pufni printre dinți, iar domnul Harte îi aruncă o privire cruntă.

– Nu mă numesc Harte.

Ea așteptă, cu sprâncenele arcuite, simțind cum i se accelerează pulsul. Să descopere informații despre domnul Harte – sau oricine ar fi fost – era extrem de incitant.

– Mă numesc Asa Makepeace, spuse el, iar ea clipi.

Asa. Numele i se potrivea. Nu își dăduse seama că dorise să știe care era numele lui de botez, dar acum, ca știa, simțea o mulțumire pe care nu putea nega. *Asa*. Asa Makepeace. Păcat că nu se cădea să te adresezi unui bărbat pe numele de botez.

Ea făcu ochii mari la gândul care îi trecu prin minte.

– Makepeace. Acesta este numele de familie al administratorului Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați. I-am întâlnit pe el și pe soția lui când am participat la o ședință a Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului.

El înclină o dată din cap în semn de încuviințare.

– Winter este fratele meu mai mic. Așadar, ai fost la orfelinat?

– Da. Fusese, deși nu în niște împrejurări de care să fie tocmai mândră.

Din fericire, în clipa aceea ușa trăsurii se deschise, distrăgându-i atenția la momentul oportun. Eve se ridică și coborî cu ajutorul lacheului care însoțea trăsura. Îi așteptă pe cei doi bărbați înainte de a întreba:

– Ți-ai luat numele după grădină și nu invers?

Domnul Makepeace îi întinse brațul, fără a scoate vreun cuvânt, preț de o clipă. Ea îl privi curioasă. El avea o expresie mohorâtă pe chip.

– Când s-au... răcit relațiile între noi, tata mi-a spus clar că nu vrea să folosesc numele familiei dacă intenționez să continui cu teatrul.

Ea trase rapid aer în piept. Începea să creadă că „răcirea relațiilor" însemna mai degrabă că tatăl său îl dezmoștenise. Domnul Makepeace era un bărbat mândru, văzuse acest lucru încă de la început. Cum trebuie să se fi simțit când tatăl lui îi interzisese să își folosească propriul nume? Gândul îi stârnea un sentiment de... Ei bine, nu de *milă*, căci domnul Makepeace nu era un om demn de milă, dar poate de compasiune.

– Înțeleg.

Privi un moment înspre brațul întins. În mod normal, singurii bărbați pe care își îngăduia să îi atingă erau Val și Jean-Marie.

Părea o îndrăzneală să își așeze vârfurile degetelor pe mâneca lui.

Însă el nu păru să observe, când porniră pe Bond Street. Era o minunată zi însorită, și o cuprinse buna dispoziție mergând alături de el. Jean-Marie venea exact în urma lor, îndeajuns de aproape pentru a-i sări în ajutor în caz că ar fi avut nevoie.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă ea.

Puteai cumpăra aproape orice pe Bond Street dacă pofteai și aveai banii necesari. De la papetărie la mobilă, dantelă și tabac, și orice îți trecea prin minte. Mărfurile din toate colțurile lumii ajungeau în portul din Londra și se puneau în vânzare aici. Strada era ticsită de magazine, fiecare cu tarabe în față – mese lipite

de fațada prăvăliei și folosite pentru expunerea mărfurilor. Dar Bond Street nu era doar pentru comerț. Toți aceia care erau cineva se plimbau în sus și-n jos pe stradă, cercetând mărfurile, oprindu-se să pălăvrăgească și umblând de colo-colo pentru a fi văzuți de toată lumea.

– La Thorpe's, răspunse el, conducând-o cu grijă pe lângă o băltoacă.

– Meșterul de candelabre?

– Da. Trebuie să montez lumina pe scenă. Mă gândesc că vom dori un candelabru mare deasupra, precum și multe felinare și candelabre de sine stătătoare.

Ea încuviință din cap, apoi înțepeni, oprindu-se instinctiv când văzu un cățeluș pufos în lesă, îndreptându-se spre ei. Domnul Makepeace privi spre animal, apoi spre ea, înainte de a o întoarce cu iscusință, astfel încât câinele trecu, ieșind din raza lor vizuală.

Ea răsuflă ușurată, simțindu-se totodată prost și mânioasă pe sine. Aceste temeri erau atât de stupide! Știa asta la nivel rațional, dar corpul ei continua să răspundă fără încuviințarea ei în anumite situații.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, domnul Makepeace își aplecă ușor capul înspre al ei.

– Înseamnă că e vorba despre toți câinii?

Ea încuviință grăbită, conștientă că simțea un miros lemnos venind dinspre el – poate de la săpunul său?

– Toți câinii, dar în special cei mari.

El se îndreptă fără să comenteze, dar îi acoperi mâna de pe brațul lui cu palma, strângând-o. Simpla atingere păru să îi traverseze brațul, ajungând în străfundurile ființei, și Eve se strădui să își mențină chipul senin.

– Aici este, spuse el după alți câțiva pași.

Firma lui Thorpe se legăna deasupra, cu numele magazinului scris cu caractere negre ornamentate. Două tarabe mari erau încărcate cu sfeșnice de toate felurile. Prăvălia nu avea vitrine, dar, când domnul Makepeace deschise ușa, Eve pătrunse în sala mare de expoziție, plină de la podea până în tavan cu mii de sfeșnice, candelabre, lustre și felinare de perete, multe dintre ele aprinse, făcând încăperea să strălucească toată.

Eve se opri privind țintă, simțind căldura a sute de lumânări dogorindu-i pe obraji, însă domnul Makepeace se îndreptă spre mijlocul sălii. Se răsuci în cerc, examinând lămpile de deasupra, și arată înspre cel mai mare candelabru din prăvălie.

– Acela. Pe acela îl vreau.

– Pare foarte scump. Eve își miji ochii înspre ornamentele și multitudinea de cristale care atârnau de el. Întreaga piesă părea aurită. Ce zici de aceea?

Arată înspre un candelabru de alarmă mai mic, cu mult mai puține cristale suspendate.

– Nu se potrivește, răspunse el repezit, cu chipul întunecându-i-se de iritare.

Ea simți impulsul instinctiv de a se retrage din calea furiei masculine. În schimb, se forță să rămână pe poziție.

– Nu? Explică-mi! Un moment, crezu că avea să o contrazică pur și simplu. Îi atinse brațul cu vârful degetului. Te rog! Vreau să înțeleg.

El închise gura, se gândi un moment, apoi arată spre candelabrul pe care îl alesese ea.

– Privește numărul de lumânări care încap în el. Estimez că încap doar jumătate față de câte intră în cel mare. Domnul Makepeace se întoarse înspre cel care îi plăcea. Acesta nu doar că are mai multe spații pentru lumânări, dar și mai multe cristale care să reflecte lumina lumânărilor. O privi. Lumina este foarte importantă în teatru. Dacă oaspeții mei nu pot vedea scena și actorii, nu se vor bucura de reprezentație și nu vor reveni.

Eve privi spre el, înțelegându-i treptat grija. El îi înțelese pesemne expresia, căci zâmbi ironic.

– Ai crezut că l-am ales doar pentru că era cel mai costisitor.

– Poate. Ea își drese glasul. Înseamnă că lumina este ceea ce te preocupă cel mai mult, nu aurul?

El își miji ochii.

– Firește, și înfățișarea candelabrului contează.

– Dar va fi mult deasupra capetelor oaspeților dumitale. Ea privi scrutător către candelabrul care îi plăcea lui. Mă întreb dacă am putea face unul asemănător la comandă, însă fără alamă aurită. De sus, cu toate cristalele, mă îndoiesc că majoritatea oamenilor

din public își vor da seama de diferență. Privi spre el. Însă economia ar fi substanțială. Înțelegi?

– Da, răspunse el încet. Da, cred că da.

O privea cu admirație, și Eve simți că i se încing obrajii. Știu că roșește când zâmbetul lui se lărgi. Ochii lui verzi erau atotcunoscători, cu un soi de intimitate, și nu își putea desprinde privirea.

– Vă pot ajuta să alegeți, domnule?

Ea clipi, căci vânzătorul rupsese vraja. Omul se înclină în fața domnului Makepeace, ignorând-o. Se întreba ce ar fi avut acesta de spus dacă ar fi știut că *ea* era cea care ținea baierele pungii.

Privi în timp ce domnul Makepeace cerea lămuriri în legătură cu comandarea unui candelabru. Începu să se târguiască cu vânzătorul în privința prețului și a datelor de livrare – și ea văzu același zâmbet, cel pe care îl folosise în fața ei, îndreptat spre vânzător.

Eve privi în altă parte. Nu ar fi trebuit să se simtă dezamăgită – aproape rănită – că zâmbetul lui nu era doar pentru ea. Trebuia să rețină că domnul Makepeace era un vrăjitor – își câștiga traiul convingându-i pe alții să facă lucruri pentru el, fie că erau cântăreți, compozitori, un vânzător sau *ea*. Nu era un gest intim sau special faptul că îi zâmbea. Nu trebuia să devină confuză gândindu-se că avea vreun interes special față de ea.

Știa cum arăta, știa și că era prea reținută și prea ciudată pentru majoritatea gentilomilor. Trase adânc aer în piept. Și de ce ar fi contat? În eventualitatea, puțin probabilă, ca un gentilom să devină interesat de ea, ar fi oricum incapabilă să răspundă în mod adecvat.

Își dăduse seama cu multă vreme în urmă că astfel de lucruri nu erau pentru ea.

– Ce crezi? întrebă domnul Makepeace, iar vocea lui profundă îi alungă gândurile mohorâte.

Ridică privirea și îi văzu din nou zâmbetul, cald și ademenitor. Era greu, atât de greu, să își aducă aminte că zâmbetul acela nu era adresat exclusiv ei. Îl oferea gratis tuturor celor care îi ieșeau în cale.

– Cred că acel candelabru este în continuare costisitor, chiar dacă e făcut din alamă, spuse ea încet. Dar, dacă e ceea ce trebuie pentru teatru, atunci cumpără-l.

Buzele lui cărnoase se arcuiră, gropițele apărură în obraji și ochii îi deveniră iar calzi și luminoși. Asa Makepeace nu era un bărbat chipeș – își dăduse seama de asta când încercase să îi surprindă esența în după-amiaza aceea. Era frustrant de greu să o transpună pe hârtie, căci descoperise că se însuflețea prin gesturi și respirație. Era o ființă a acțiunii și a vitalității, și, când se mișca, când zâmbea, devenea aproape imposibil să îi reziști.

Însă trebuia să-i reziste.

Probabil i se citi ceva pe chip, poate conflictul interior, căci expresia lui deveni sobră, iar zâmbetul acela devastator dispăru când se apropie de ea.

– Domnișoară Dinwoody? Eve? S-a întâmplat ceva?

Ea nu știa ce se răspundă.

Astfel că fu aproape o ușurare când auzi o voce familiară în spatele ei.

– Eve Dinwoody? Tu ești? Se întoarse, iar inima i se strânse dintr-un cu totul alt motiv când o văzu pe Lady Phoebe, sora mai mică a ducelui de Wakefield.

Femeia pe care fratele său o nedreptățise atât de îngrozitor.

Eve simți că i se strânge stomacul. Privi în jos înspre inelul de opal care îi licărea pe deget, apoi ridică din nou ochii.

– Lady Phoebe... Eu... Iertare, milady. Nu știam că te vei afla pe Bond Street astăzi.

Simți că domnul Makepeace o ia de braț și fu nespus de bucuroasă că era acolo să o susțină.

Lady Phoebe era scundă, durdulie și foarte drăguță, și, dacă Eve nu se înșela, avea pântecele vag, dar semnificativ proeminent. Se ținea de brațul unui bărbat mai înalt, mult mai serios, cu părul negru, prins într-o coadă sobră. În cealaltă mână bărbatul avea un baston.

Lady Phoebe avea un zâmbet cuceritor pe chip, care pieri când auzi cuvintele lui Eve, și femeia păru ușor rănită.

– Mă eviți, domnișoară Dinwoody? Jur că, indiferent ce s-a întâmplat vara trecută, nu cred că am de ce să te iert.

– Nu? Eve știa că vorbea prea direct, prea aspru, dar nu se putu abține. Se simțise îngrozitor când descoperise ce făcuse Val, și aceasta era prima oară când o vedea din noaptea aceea. Fratele meu a încercat să-ți facă un rău îngrozitor.

– *Fratele* tău, nu tu, domnișoară Dinwoody, spuse Lady Phoebe cu blândețe. Ei bine, dacă ar fi să fim judecați cu toții după frații noștri, nu sunt sigură ce am face.

– Eu... Eve simțit că ochii se umplu de lacrimi. Nu se gândise că putea avea parte de o asemenea bunătate nedisimulată. Mulțumesc, milady.

– Te rog. Lady Phoebe întinse mâna. Eve i-o luă. Ce altceva putea face? Te rog, spune-mi Phoebe.

– O, eu...

– Și sper să te văd la întâlnirea Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați de săptămâna viitoare. Știu că Hero ți-a trimis o invitație, căci mi-a spus-o limpede. Se pare că ai ratat celelalte întâlniri ale noastre.

Eve simți că roșește.

– Eu... Nu știu dacă...

– Dar *eu* știu, spuse Phoebe cu blândețe. Te rog, vino.

Eve privi ușor neajutorată înspre domnul Makepeace, care se mișcă și se adresă cuplului:

– Milady, căpitane Trevillon. Am auzit că acum locuiți în Cornwall.

– Da, locuiesc. Căpitanul privi spre femeia de lângă el, și Eve fu uimită de expresia blândă pe care o căpătară ochii lui. Locuim. Eu și soția mea am venit la Londra pentru a-l ajuta pe tata să vândă niște cai. Phoebe, cred că îți amintești de domnul Harte de la Harte's Folly? Îi însoțește pe domnișoara Dinwoody și pe lacheul său, cred.

Ochii orbi ai lui Phoebe priveau ținută pe după umărul lui Eve.

– Mă bucur să te întâlnesc din nou, domnule Harte. Spune-mi, cum merge renovarea grădinii? Îmi lipsește enorm teatrul de acolo.

Domnul Makepeace se înclină, deși doamna nu îi putea vedea gestul galant.

– Destul de bine, milady. Sper să redeschidem în mai puțin de o lună. Contez pe prezența dumneavoastră?

Ea se întoarse către soțul ei.

– Ce crezi, James? O putem aduce pe Agnes două săptămâni sau mai mult? Întoarse capul înapoi spre ei. Nepoata soțului meu nu a fost niciodată la teatru.

– Atunci trebuie să vină în prima seară când vom redeschide, spuse Asa. Voi trimite câteva bilete din partea casei la reședința fratelui dumitale.

– O, mulțumim! Phoebe roși, arătând încântător. Ești foarte amabil, domnule Harte.

– Plăcerea este de partea mea, milady.

– Mulțumim, Harte. Căpitanul Trevillon se înclină înspre celălalt bărbat. Domnișoară Dinwoody, vă rugăm să ne scuzați, dar soția mea se întâlnește cu sora ei la ceai și voi da de bucluc dacă întârzie.

Domnul Makepeace se înclină din nou, iar Eve făcu o reverență când își luară rămas-bun. Privi în timp ce Phoebe și proaspătul ei soț ieșeau din magazinul de candelabre. Era atât de minunat să știe că aceasta nu o învinovățea pentru păcatul fratelui ei. O plăcea cu adevărat pe Lady Phoebe.

Astfel că se întoarse cu zâmbetul pe buze înspre domnul Makepeace.

Doar ca să-i întâlnească privirea suspicioasă.

– Ce i-a făcut mai exact ducele de Montgomery lui Lady Phoebe?

Capitolul 5

În ziua în care împlinea șaptesprezece ani, doica îi luă mâna Porumbiței, spunându-i:

– Regele îți va porunci să cinezi cu el în seara aceasta. Fă tot ce îți spune, copilă, însă nu asta: orice face sau zice, nu-ți desprinde nici o clipă privirea din ochii lui...

din *Leul și Porumbița*

Domnișoara Dinwoody aruncă agitată o privire prin prăvălie, înainte de a șopti:

– Vorbește mai încet!

Asa ridică dintr-o sprânceană, nederanjându-se să facă după cum i se ceruse.

– Ai de gând să-mi răspunzi?

Ea se îndreptă spre ieșirea din prăvălie. Asa simți că îl cuprinde furia.

Din doi pași, o prinse din urmă, deși nu încercă să o ia de braț. Jean-Marie era exact în spatele lor, urmărindu-și fără îndoială stăpâna cu ochi de vultur.

– Îmi displace să fiu ignorat, drăguțo.

– Iar mie îmi displace să discut despre problemele de familie, îl repezi ea în timp ce ieșeau. Ce s-a întâmplat între mine și Lady Phoebe nu te privește.

Asa știa că ceea ce spusese ea era rezonabil, poate chiar corect, dar ceva înlăuntrul lui se răzvrătiri pentru că fusese respins cu atâta fermitate. Pentru că i se spusese că nu avea nici un drept să discute despre familia și despre grijile ei.

Pentru că i se spusese să plece ca unui amărât de lustragiu.

– Dacă acțiunile ducelui au efect asupra grădinii mele, mă privește întru totul, spuse el, sunând ca un dobitoc pompos, chiar și pentru el însuși.

Ea lăsă să-i scape o răsuflare zgomotoasă.

– Chestiunea aceasta nu are absolut nimic de-a face cu grădina aceea prețioasă. De ce nu renunți?

De ce, într-adevăr? Pentru că își făcuse cunoscut interesul și nu avea de gând să dea înapoi acum. Mai mult, nu avea să se lase ignorat de către ea, chiar dacă era fiica unui afurisit de duce. Poate că alte doamne puteau să îi spună că era prea plebeu, prea *sărac*, dar pe ea nu avea să o lase să o facă.

Nu pe ea.

Ocoli două doamne care stăteau și pălăvrăgeau în fața tarabei unei prăvălii, ajungând din nou alături de ea.

– A atacat-o?

Domnișoara Dinwoody se opri brusc, întorcându-se spre el.

– Ce?

Fu rândul lui să privească în jur. Stăteau în plină zi pe Bond Street, cu mulțimea trecând pe lângă ei. Își lăsă capul în jos și o privi scrutător.

– M-ai auzit. Fratele dumitale i-a făcut rău doamnei?

– Nu! Acum privirea ei era de aristocrat pursânge, rece și detașată – și aproape că îl scotea din minți. Deja ți-am spus că nu voi mai discuta despre această chestiune.

O privi țintă un moment, clocotind de mânie. Ea făcu ochii mari, cu o expresie care ar fi putut însemna că înțelegea, dar el se întoarse imediat și își croi drum prin mulțime, lăsând-o în urmă.

– Așteaptă!

Chemarea ei îl făcu să se oprească, cu pieptul tresăltându-i.

Auzi sunetul pantofilor ei, apoi o văzu alături, privindu-l. Ridică mâna pe jumătate, dar ezită, ca și când s-ar fi temut, apoi o lăsă jos.

Privi într-o parte, mușcându-și buza, și spuse încet:

– Val nu a rănit-o – cel puțin nu în maniera în care insinuezi. Val nu ar răni niciodată o doamnă în felul acesta. Îl privi crunt, iar ochii ei albaștri precum cerul aruncau scântei, ca și când l-ar fi provocat să o contrazică. Nu îmi vine să cred că poți crede așa ceva despre fratele meu.

– Ce altceva să cred când refuzi să-mi spui adevărul? mormăi el.

– Nu *așa*. Niciodată așa, șopti ea, și ceva din vocea ei îl făcu să vrea să o ia în brațe și să o aline.

El clătină din cap, privind în jur.

– La naiba, unde este trăsura dumitale?

– Pe-aici, se auzi vocea profundă a lui Jean-Marie.

Asa tresări, ca și când ar fi uitat de lacheu în mijlocul certei lor.

Jean-Marie îi arunca o privire nu tocmai prietenoasă, însă chipul său se îmblânzi când se întoarse înspre stăpâna lui.

– Vino, *ma chérie*, ești obosită. Haide să mergem la trăsură.

Ea oftă.

– Prea bine.

Porniră, cu Asa călcând mohorât pe urmele lor. Cel puțin poziția îi oferea o șansă excelentă de a încerca să îi vadă pentru o clipă gleznele din nou. Cinci minute mai târziu, când ajunseră în sfârșit în trăsură și se instalară, o privi pe domnișoara Dinwoody și întrebă:

– Ei bine?

Ea privi țintă spre el, serioasă.

– Nu trebuie să spui nimănui, căci întreaga chestiune a fost înăbușită de către ducele de Wakefield.

Asa își duse mâna la inimă, înclinând din cap ironic.

– Ai cuvântul meu.

Ea își țuguie buzele auzindu-i sarcasmul. El privi țintă, așteptând. Părând a ezita, ea spuse:

– Îți amintești de tentativele de răpire ce au avut-o drept țintă pe Lady Phoebe vara trecută?

Asa ridică din sprâncene.

– Da.

Bârfele spuneau că avuseseră loc câteva tentative de a o răpi pe Lady Phoebe. Mai mult, unii spuneau că cel puțin una dintre tentative reușise și că doamna fusese reținută împotriva voinței ei zile sau chiar săptămâni – un scandal uriaș în aristocrație. Lady Phoebe provenea dintr-o familie cu sângele cel mai albastru din câte existau, iar fratele ei mai mare era puternic și bogat. Bârfele încetaseră deodată după căsătoria lui Lady Phoebe cu căpitanul Trevillon.

Fericirea, se pare, nu suscita nici un interes necurat.

Domnișoara Dinwoody rămase foarte dreaptă, în ciuda legănării trăsurii.

– Val a fost răpitorul. A vrut să o forțeze să se căsătorească.

– Ce? Nu se lega deloc. Montgomery este aristocrat și putred de bogat. Dacă dorea să o curteze de pe Lady Phoebe, de ce s-a ostenit să o răpească?

– Pentru că nu intenționa să se căsătorească el însuși cu ea. Voia să o forțeze să se căsătorească cu...

Aici se opri și strânse din buze.

Dar Asa era încă uluit de ideea că Montgomery se implicase într-o treabă atât de prostească.

– De ce?

Domnișoara Dinwoody ridică din umeri, părând nefericită.

– Era furios pe ducele de Wakefield și voia să se răzbune.

– Răpind-o pe sora lui mai mică? Asa o privi țintă, încercând să priceapă felul în care gândea ducele de Montgomery. Fratele dumitale e nebun.

– Cum îndrăznești să vorbești astfel despre Val? spuse ea încet.

Asa nu gândise înainte de a spune cuvintele cu voce tare, dar acum, că o spusese, nu avea de gând să dea înapoi. Se aplecă înainte, ignorând hurducăturile trăsurii, ignorând căutătura cruntă a lacheului, ignorând vocea din mintea lui care îi spunea să nu o contrazică.

– Montgomery este amoral și nebun.

Ea îl privi țintă, cu buzele strânse cu încăpățânare.

El își miji ochii.

– De ce îl ajuți ?

– Este fratele *meu*.

– Și nu-i pasă nici cât negru sub unghie de dumneata sau de oricine altcineva.

– Nu știi asta. Vorbea mai încet în loc să ridice vocea, dar asta nu făcea decât să îi intensifice cuvintele. Nu știi nimic despre mine și despre fratele meu și despre tot ce a făcut pentru mine. Nu știe *nimeni*. Trase cu dificultate aer în piept. Poate că Val are o moralitate îndoielnică, poate că e egoist și rău și, da, poate chiar nebun, dar îl *iubesc*. Nu am altă familie pe lume. E singura persoană în care pot avea încredere.

El o privi țintă. Avea dreptate: nu o cunoștea, nu-i cunoștea trecutul sau relația cu fratele ei. Așa ar fi bine să rămână.

Așa *trebuia* să rămână.

Petrecu restul drumului cu trăsura privind pe fereastră și încercând să se convingă de faptul acela.

*

– Așa, Alice, spuse Bridget cu blândețe și mereu răbdătoare, arătându-i servitoarei cum să lustruiască filigranul de pe o ceașcă de argint.

– Da, doamnă, spuse Alice, aplicând partea aspră a bucății de piele pe ceașcă. Dar nu ar fi mai ușor să folosim nisip?

– Mai ușor, poate, spuse Bridget. Dar nisipul ar toci argintul și filigranul în timp. De aceea folosim o bucată de piele și trebăluim din greu.

– Ah. Alice se încruntă, părând a cugeta asupra ideii, în timp ce se apleca asupra sarcinii.

Bridget oftă în tăcere privind-o pe Alice. Totul dura ceva mai mult cu această servitoare – instrucția, munca, chiar și să se pregătească dimineața. Și știa că ar fi trebuit să o lase pe Alice să plece din casa Hermes de la început, dar pur și simplu nu o lăsa inima să o facă. O fată ca Alice ar fi găsit cu greu o slujbă decentă în Londra – devenise servitoare la casa Hermes doar pentru că vărul ei era unul dintre lachei. Lăsată de capul ei în oraș, putea foarte bine să cadă în mâinile unui traficant. Nu, decise Bridget, nu avea să o concedieze pe Alice.

Chiar dacă trebuia să depună ceva mai mult efort.

Bridget înclină aprobator din cap înspre servitoare, primind un zâmbet sfios drept răsplată – apoi se întoarse să iasă din oficiul majordomului, închizând ușa în urma ei. Înaintă pe coridorul îngust, îndreptându-se către bucătăriile uriașe. Doamna Bram, bucătăreasa, tăia legume, în timp ce câteva fete care spălau vasele se foiau de colo-colo.

– Agatha, strigă Bridget la o servitoare mai veche care tocmai intra în bucătărie. Ai terminat de șters praful în salonul de muzică?

– Da, doamnă, spuse servitoarea cu promptitudine.

Agatha era o femeie voinică în jur de patruzeci de ani, impasibilă și de nădejde.

– Bine, răspunse Bridget. Te rog să o ajuți pe Alice să lustruiască argintăria din oficiul majordomului. Și, Agatha?

– Doamnă?

Bridget o privi în ochi.

– Am numărat și înregistrat toate farfuriile din cămară. Asigură-te că nu dispare nimic.

Agatha înghiți sonor.

– Da, doamnă.

Bridget încuviință din cap și se întoarse îndreptându-se spre partea din fața casei. Poate că avea o inimă prea blândă ca să concedieze o servitoare înceată, dar asta nu însemna că era proastă. Argintăria din oficiul majordomului valora mai mulți bani decât aveau să vadă vreodată servitorii din casa aceasta mare în întreaga lor viață.

Înainta prin pasajul întunecat al servitorilor, când deodată în față îi apăru o mică siluetă. Bridget se opri brusc, ducându-și involuntar mâna la inimă.

– 'Nă ziua, doamnă Crumb, se auzi salutul vioi al lui Alf, care se apropia.

Bridget îl privi pe băiat cu ochii mijiți.

– De unde vii?

Alf ridică din umeri.

– Din St. Giles, dacă trebuie să știți.

Bridget ignoră obrăznicia.

– Eram la bucătărie, și sigur nu ai intrat pe ușa servitorilor. Te-aș fi văzut.

– Poate că am avut chef să vin pe ușa din față, ca oamenii cuviincioși, spuse Alf ridicând bărbia obraznic.

– Nici eu, nici tu nu ne putem da drept „oameni cuviincioși", răspunse Bridget. Cel puțin nu atunci când vine vorba despre reședințe aristocratice precum casa Hermes. Asigură-te că pe viitor intri pe ușa servitorilor.

– Da, doamnă, răspunse Alf, ducându-și degetul la pălăria cu boruri largi.

– Și de ce *ești* la casa Hermes, aș putea întreba?

– Îmi fac treaba, nu-i așa? răspunse Alf. Se lăsă într-o parte, privind țintă în spatele lui Bridget. Acum aș putea primi niște ceai sau nu?

Bridget se uită spre băiat. Nu îi răspunsese întocmai la întrebare. Însă ducele fusese întotdeauna un om cu secrete. Poate

că într-adevăr avea o treabă despre care nu putea discuta. Oftă și se dădu într-o parte.

– Bine.

– Mulțam.

Alf trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Bridget îl privi plecând. Băiatul avea ceva cam... ciudat.

Se întoarse și privi de-a lungul pasajului servitorilor.

Alf venise din direcția aceea, dar nu erau uși, doar o singură intrare în capăt, care ducea în sala din față. Probabil intrase în pasaj fără să îl observe.

Gânditoare, Bridget atinse lambriurile. Apoi, bătu într-o doară.

Peretele nu suna a gol.

Ei bine, sigur că nu. Clătinând din cap de propria nesăbuință, își continua drumul.

A doua zi dimineață, Eve studia o chitanță cu ochii mijiți, încercând să decidă dacă o pată de cerneală era un șapte sau un nouă, când ușa biroului se deschise. Muzica pătrunse pe ușă – se părea că orchestra repeta în ziua aceea.

– O, scuză-mă, se auzi o voce cu accent, și, când ridică privirea, o văzu pe ființa aceea revoltător de frumoasă care fusese în patul domnului Makepeace în acea primă zi. Cum îi spusese? O, da: La Veneziana.

Se îndreptă în spatele biroului din lemn de cireș, simțindu-se extrem de șleampătă în rochia ei maro cuviincioasă.

– Sper că nu ai și tu un copil?

În dimineața aceea două dintre prietenele dansatoare ale lui Polly Potts și o actriță trecuseră să întrebe dacă își puteau aduce și ele copiii la teatru în timp ce lucrau. Se pare că era o epidemie de probleme legate de îngrijirea copiilor. Eve nu prea putea refuza când îi dăduse deja pe permisiunea lui Polly să o aducă pe micuța Bets, astfel că spusese da în toate cazurile.

Totuși, începea să se întrebe cum avea să reacționeze domnul Makepeace când urma să dea peste un cârd de copilași alergând prin teatru.

Poate ar trebui să caute să angajeze o doică pentru teatru.

– Nu, nu am copii. Soprana privi spre Eve puțin ciudat. Îl căutam doar pe Asa. Ești domnișoara Dinwoody, nu-i așa? Cred că ne-am întâlnit acasă la el. Își înclină capul, dând la iveală strungărețа când zâmbi. Deși poate că nu mă recunoști îmbrăcată.

Eve simțit că i se încinge fața.

– Te recunosc, domnișoară...

– Te rog, trebuie să îmi spui Violetta. Ridică din umeri, așezându-se pe scaunul gol al domnului Makepeace. Toți cei care nu mă numesc La Veneziana îmi spun astfel. Strâmbă din nas. Signora sună foarte bătrânește, nu crezi?

– Ăăă...

Violetta atinse un mâner de ușă pe care domnul Makepeace îl lăsase, inexplicabil, în dezordinea de pe biroul său.

– Știi unde este?

Eve clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu. Domnul Harte a ieșit cam cu o oră în urmă, și nu l-am mai văzut de atunci. Privi spre Jean-Marie, care stătea în colț, cu o carte în mână. Își pusese ochelarii cu lentile în formă de semilună, care îl făceau întotdeauna să pară foarte studios.

Jean-Marie puse un deget în carte și își țuguie buzele.

– Cred că a plecat să vorbească cu domnu' MacLeish. L-am auzit spunând ceva despre țiglele pentru acoperiș. Să mă duc să-l caut?

Bietul Jean-Marie stătea pe scaunul din colț de câteva ore. Fără îndoială avea nevoie să își dezmorțească oasele.

– Te rog.

Lacheul ieși, dar Violetta nu părea a se grăbi să plece.

– Ții contabilitatea, hmm, spuse ea, privind-o cu interes pe Eve, care răsucea hârtia în mână. Admir acest lucru, o minte atât de ordonată. Eu, una, mă tem că nu o am. Ridică din umeri într-o mișcare elaborată, umerii ei catifelați lucind în rochia trandafirie cu decolteu adânc.

– Dar nu trebuie să ții socotelile, aș crede, spuse Eve ezitant.

Privirea Violetei deveni brusc aspră.

– Socotelile, nu, dar nu se cade să uiți de bani și de unde vin. Am o voce magnifică, dar cântăreții nu au decât cel mult câțiva ani de glorie. Trebuie să mă gândesc la viitor, la vremurile când nu voi mai putea cânta.

Eve se cutremură, gândindu-se cât de disperată ar putea deveni o astfel de viață.

– Domnul Harte ți-a plătit o sumă mare pentru a cânta la operă când se vor deschide grădinile.

– Da, așa este, încuviință Violetta. Dar, dacă nu poate găsi un *castrato* – și asta curând –, va trebui să plec la alt teatru. Nici măcar eu nu pot să cânt singură o întreagă operă, și ar însemna să mă sinucid stând un sezon întreg fără să cânt.

Eve o privi țintă. Suna foarte calculat, mai ales având în vedere cum o cunoscuse pe cântăreața de operă.

– Am crezut că tu și domnul Harte aveți o... înțelegere?

Violetta își plecă ușor capul.

– Vreau să spun... Eve își drese glasul, simțindu-se foarte stânjenită. Adică... Erai în patul lui ieri.

Violetta își lăsă capul pe spate și râse, sonor și debordant.

– Da, da, eu și Asa am avut o aventură în noaptea aceea, dar nu a fost atât de serios, înțelegi.

Eve nu înțelegea, de fapt. De ce s-ar oferi o femeie unui bărbat, dacă nu voia să îl păstreze?

Violetta păru să îi înțeleagă confuzia.

– Este atât de masculin, nu crezi? Îi iubesc umerii și... cum se spune? Înflăcărarea, vitalitatea. Este atât de *viu*, dragul de Asa.

Eve lăsă ochii în jos. Era profund conștientă de *înflăcărarea* domnului Makepeace și se întrebă un moment ce însemna ca aceasta să fie îndreptată spre tine.

Violetta ridică din umeri, părând a nu fi conștientă de gândurile lui Eve.

– Dar, vai, nu are bani. Acum sunt prietenă cu un duce, care nu este atât de tânăr și de viguros ca Asa, dar îmi oferă bijuterii încântătoare și o trăsură.

Eve clipi, puțin șocată. Domnul Makepeace știa că fusese înlăturat pentru un bărbat mai înstărit? Nu își putu reține unda de compătimire. Mândria lui ar fi foarte rănită!

– În... Înțeleg.

– Nu ești de acord?

Violetta ridică întrebător din sprâncene.

– Nu, răspunse Eve. Adică nu este treaba mea să aprob sau să dezaprob. Ezită, apoi se trezi spunând: Dar nu înțeleg. Ducele îți

oferă ceva pentru... timpul acordat. Dar ai împărțit patul cu domnul Makepeace doar pentru că... Se întrerupsese, sincer confuză... Pentru că ai vrut să o faci?

– Desigur, spuse Violetta simplu. Este un amant foarte priceput, *caro* Asa.

– Ți-a plăcut, spuse încet.

O studie pe cealaltă femeie cu atenție, absolut incapabilă să înțeleagă.

Violetta o privi un moment, cu o expresie împietrită, apoi ochii i se îmblânziră cât de cât.

– Da, spuse ea cu blândețe. Îmi plac îmbrățișările bărbaților.

Eve privi în jos, înspre mâinile pe care și le ținea în poală. Nu pentru prima dată simțea că era atât de diferită de alte femei, încât ar fi putut fi cu totul altceva. O sirenă sau o statuie vie, poate. Ceva fără sex și bizară. Și deosebită. Ceva unic, menit să nu găsească niciodată un tovarăș, cu atât mai puțin un partener.

– Nu simți la fel? întrebă Violetta.

Eve trase aer în piept, afișând un zâmbet firav.

– Nu sunt căsătorită. Firește, nu am cunoscut niciodată îmbrățișarea unui bărbat.

– Dar îți plac bărbații, nu-i așa?

– Eu... Eve se încruntă, gândindu-se. Ce vrei să spui?

– O, bărbații. Violetta zâmbi larg. Îți place să le privești linia umerilor, forța mâinilor, părul de pe brațe? Uneori o voce pătrunzătoare e îndeajuns să mă facă să... mmm... Zâmbi pentru sine, închizând pe jumătate ochii. Mă încălzește *aici*. Își așeză mâinile pe pântece. Când sunt lângă un bărbat, uneori parfumul lui, mirosul acela de mosc, masculin, mă înmoaie teribil. Este o senzație încântătoare, nu-i așa?

Privi spre Eve. Iar Eve nu făcu decât să o privească țintă la rândul ei, uluită.

– Nu simți asta?

Ochii Violetei erau triști.

– Mi-e teamă. Eve își mușcă buza, îngrozită că spusese cuvintele cu voce tare. Dar, fiindcă le spusese, continua: Mai ales... când văd, sau aud, sau simt miros de bărbat, mă tem.

– Îmi pare atât de rău, *cara*.

Eve înghiți în sec și privi într-o parte, nevrând să vadă mila Violettei.

– Poate fi foarte, foarte plăcut, spuse Violetta cu blândețe. Cu bărbatul potrivit, cu un bărbat care este bun și care știe cum să atingă o femeie... Poate fi... atât de frumos.

Eve zâmbi – țeapăn, își dădea seama –, dar nu putea spune nimic. Știa că niciodată nu avea să i se pară „plăcut" cu un bărbat.

Niciodată nu avea să fie frumos pentru ea.

Ușa biroului se deschise, și intră domnul Makepeace, urmat de Jean-Marie.

– Țigle nenorocite! Au găsit un alt doilea transport – și jumătate dintre ele sunt sparte și de data aceasta. Poate că, din cele două căruțe, vom avea destule țigle să acoperim teatrul acesta blestemat.

Era ca o furtună de vară, iute, încins și copleșitor în încăperea mică. Eve simți că răsuflarea îi rămâne captivă în piept, neputând să expire, și își aminti cuvintele Violettei: „Este foarte viu, dragul de Asa". Gelozia și dorința, bruște și copleșitoare, îi inundară inima.

Eve privi într-o parte. Pur și simplu nu avea nici un drept să fie geloasă pe Violetta și pe domnul Makepeace. Știa lucrul acela rațional, dar, vai, gelozia era o emoție pe care mintea nu o putea influența. Nu o putea îndepărta pe deplin.

Domnul Makepeace se opri deodată mijindu-și ochii și privind spre Eve și spre Violetta.

– Ce?

– Nimic, nimic, *caro*. Violetta se ridică și îl sărută pe obraz. Vino, am să-ți pun câteva întrebări despre opera pe care o vom interpreta în curând aici. Mergem să ne plimbăm prin grădină?

– O, nu e nevoie să plecați din pricina mea, spuse Eve grăbită. Trebuia să își recapete calmul. Vă rog să rămâneți, aș vrea să fac câțiva pași prin grădină oricum.

Violetta o privi radioasă.

– Mulțumesc, prietena mea. Nu durează mult.

Jean-Marie ridică din sprâncene, dar o urmă afară din birou, fără să comenteze. Traversară labirintul de coridoare din spatele scenei, din care se auzea muzica din față înăbușită, doar puțin mai tare decât din birou.

Eve se întoarse din impuls către Jean-Marie.

– Haide să vedem repetiția!

El îi aruncă un zâmbet larg, și se întoarseră amândoi, ieșind într-una din aripi.

Muzicienii repetau într-adevăr, însă nu erau singurii. Polly și vreo șase dansatoare săreau pe scenă, iar costumele lor de borangic li se unduiau scandalos în jurul picioarelor. Dat fiind că scena avea formă de semilună, din poziția aceea, vedeau dansatoarele din spate. Când săreau în aer, erau luminate din spate de luminile puternice, ca niște zâne țopăind în fața focului. Eve privi, captivată de grația lor, până când melodia se încheie.

Domnul Vogel strigă ceva spre orchestră, în timp ce dansatoarele se rotiră, retrăgându-se spre partea principală a scenei. Polly o văzu pe Eve într-o parte și flutură din mână spre ea.

– Cred că vrea să vorbească cu tine, spuse Jean-Marie lângă ea, cu amuzament în glas. Voi rămâne aici, în caz că este o discuție intimă.

– Probabil nu vrea decât să-mi mulțumească pentru că i-am dat voie să o aducă pe micuța Bets astăzi. Eve își mușcă buza, dintr-odată îngrijorată. Dacă nu cumva mai are încă o prietenă cu copil.

Auzi râsul înfundat și grav al lui Jean-Marie în urma ei când păși pe scenă. Se opri un moment pentru a privi spre teatru, minunându-se că spațiul părea mai întunecat și cumva mai mare din această poziție.

– Domnișoară Dinwoody! strigă Polly, și Eve se întoarse spre ea. Veniți să le cunoașteți pe prietenele mele.

Stătea cu alte două dansatoare cu care Eve nu făcuse cunoștință încă.

Eve zâmbi și porni spre centrul scenei – și în clipa aceea auzi cel mai înspăimântător sunet, un bufnet sonor și sec!

Un moment, nu se întâmplă nimic.

Apoi totul cedă sub picioarele ei.

Asa o lua la fugă înainte să audă bubuitura finală.

Coridoarele din spatele scenei erau înguste și slab luminate pentru că se aflau în partea în care se lucra a teatrului, care nu era văzută niciodată de oaspeți. Luă curba brusc, ajungând într-una

din aripile de lângă scenă. Vreo șase dansatoare erau strânse acolo, dar trecu pe lângă ele să vadă.

În locul unde se aflase scena acum era un morman de lemn rupt și nori de praf care încă se ridicau. Fir-ar să fie! Scena se prăbușise în subsolul de dedesubt.

Orchestra exersase în spațiul destinat ei. Unii dintre muzicieni stăteau în picioare, în timp ce alții erau încă așezați, strângându-și instrumentele șocați.

În timp ce Asa privea țintă, Jean-Marie își puse palmele însângerate pe podeaua încă existentă din fața lui, ridicându-se din ruinele scenei.

– Eve. Trase aer și se ridică tușind. *Eve.*

Asa privi spre chipurile care înconjurau scena, dar, chiar în clipa în care își dădu seama că nu era printre ele, inima lui știu adevărul:

Dumnezeule mare, Eve era sub dărâmături.

Capitolul 6

În noaptea aceea, gărzile regelui veniră după Porumbița. O duseră în adâncurile pădurii sălbatice, până când ajunseră la o colibă. Înăuntru, lumânările pâlpâiau pe pereții sângerii.

Regele stătea la o masă, cu burta enormă atârnându-i peste genunchi, iar pe masă se aflau o sticlă de vin și o pâine.

Paznicii plecară, lăsând-o pe fată singură cu tatăl ei.

Porumbița înghiți înainte de a face o reverență.

– Maiestatea voastră...

din *Leul și Porumbița*

Bubuitura scenei care se prăbușise atrăsese o mulțime de oameni – grădinari, lucrători la acoperiș, muzicieni și oameni de teatru.

– Ajutați-mă să îmi fac loc! urlă Asa, luând o scândură și smulgând-o din dărâmături. Gândul că Eve era prizonieră în întunericul de dedesubt îi făcea stomacul să i se strângă de groază. Ai văzut-o? îl întreabă pe Jean-Marie. Este vie?

– Nu știu, spuse lacheul mohorât, lucrând alături de Asa. Stătea pe scenă cu două sau trei dansatoare când s-a prăbușit. Am încercat să o găsesc, dar accesul e blocat de scânduri, și nu am putut să văd.

– Aduceți o lumină, strigă Asa smulgându-și haina de pe el pentru a se mișca în voie.

Coborî în spațiul strâmt pe care îl eliberaseră. Podeaua subsolului se afla cam la doi metri și jumătate dedesubtul părții scenei care rămăsese intactă. Trapa din scenă dădea în subsol, iar zona era folosită și pentru depozitare. Praful era gros acolo, plutind în aer, și tuși, mijindu-și ochii în beznă. Auzea o respirație și un suspin stins în apropiere. Se uită în sus și-l văzu pe Vogel întinzându-i un sfeșnic.

Asa ridică sfeșnicul. Dădu peste un zid de scânduri sparte și dărâmături.

În spatele lui, îl auzi pe Jean-Marie strecurându-se în spațiul strâmt.

Fără să spună vreun cuvânt, Asa înfipse sfeșnicul într-o crăpătură și începu să ridice bucățile de lemn, dându-i-le lui Jean-Marie pe măsură ce le înlătura. Ieși la iveală o grindă imensă, întinsă diagonal în interiorul spațiului. Asa înjură printre dinți și împinse grinda cu umărul. Aceasta se clinti ușor sub greutatea lui, odată cu dărâmăturile de deasupra ei. Chiar dacă ar fi reușit să miște grinda, risca să provoace o nouă prăbușire. Se întoarse într-o parte și începu să împingă spre dreapta, încercând să-și facă loc pe după grindă.

– O vezi? întrebă lacheul.

Asa își mijii ochii, lungindu-și gâtul. Nu vedea decât o bucată de satin galben. Dansatoarele purtau costume galbene în dimineața aceea.

– O văd pe una dintre dansatoare.

Unde naiba era Eve?

Mai făcu încă un pas cu greu, apoi fu oprit de o grămadă de scânduri. Prinse o scândură și o scoase. Mișcând șoldurile, reuși să o treacă peste abdomen și să i-o dea lacheului.

Repetă procesul încă de două ori și fu răsplătit cu imaginea unui chip palid. Una dintre dansatoare, Polly Potts. Își mușca buza, părând aproape înnebunită de frică.

– Te scoatem într-o clipită, drăguțo, îi spuse Asa. Știi unde este domnișoara Dinwoody?

Dansatoarea suspină.

– Eu sunt de vină. Am strigat-o pe domnișoara Dinwoody să vină să le cunoască pe prietenele mele. Altfel nu ar fi fost pe scenă.

Asa strânse din dinți mohorât.

– O vezi acolo?

– Nu văd nimic, răspunse ea. Îmi pare atât de rău, domnule Harte.

– Nu-i nimic, drăguțo. Vino, poți să te târăști spre mine?

Ea încuviință din cap.

Cu ajutorul lui, se târî din crevasa în care zăcuse, până când ajunse să își facă loc lângă el în spațiul înghesuit.

El o bătu pe umăr.

– În spatele meu este omul domnișoarei Dinwoody, Jean-Marie, care te va ajuta să ieși.

Polly încuviință din cap și se târî spre lumină și spre Jean-Marie.

Asa se lasă în mâini și pe genunchi, strecurându-se în spațiul în care tocmai fusese Polly. Instinctiv, începu să-l mănânce pielea. Deasupra lui erau rămășițele scenei, într-un echilibru cine știe cât de precar. Dacă s-ar prăbuși din nou, ar fi îngropat de viu.

Dar auzea un geamăt scăzut și continuu, ca de animal rănit. Scrâșni din dinți la gândul că Eve ar putea fi cea care scotea acel sunet.

Săpă mecanic printre dărâmături, încercând să nu se gândească prea mult, când, deodată, gemetele încetară. Era bine. *Trebuia* să fie bine. Nu putea concepe să nu se mai certe niciodată cu ea.

Întinse mâna după ultima scândură, observând absent că pe capătul ciudat de neted se vedea rumeguș proaspăt. O trase spre el, apoi îngheță preț de o clipă.

Scândura era pe jumătate tăiată cu fierăstrăul, iar lemnul era pal și proaspăt, terminându-se cu așchii zimțate – locul unde se rupsese frângându-se în două.

Asa trase aer în piept, înghițindu-și furia, și scoase scândura, dându-i-o fără să comenteze lui Jean-Marie.

Când se aplecă să se uite din nou, întâlni ochii mari și albaștri ai lui Eve și îl cuprinse amețeala de ușurare.

– Ești rănită?

Ea era pe jumătate așezată, pe jumătate înconjurată de dărâmături, iar dansatoarea cu părul negru stătea întinsă în poala ei. Eve își linse buzele, și el văzu că pe tâmplă i se scurgea un firicel de sânge.

– Trebuie să o scoți, Asa. Nu... Nu știu dacă mai respiră. Gemea înainte, dar acum nu mai scoate nici un sunet.

El privi spre fata din poala ei și își dădu seama imediat că era prea târziu.

– Eve, ești rănită?

Ea ridică o mână, atingându-și părul auriu, murdar de praf.

– Eu... Capul meu?

El încuviință din cap. Fie se lovise la cap, fie era amețită din pricina prăbușirii.

– Stai așa.

O grindă mare îi bloca accesul la ea. Asa își înfipse picioarele în pământ, cuprinse grinda în brațe și ridică.

Un moment, nu se întâmplă nimic, doar mușchii îi tremurau de efort.

Apoi, grinda cedă scârțâind și de pe ea începu să se reverse o ploaie de moloz mărunt.

Asa gâfâi un moment, trase adânc aer în piept și, folosindu-și picioarele, se împinse în spate, strângând nenorocita de grindă în brațe ca pe o amantă. Repetă gestul de încă trei ori, până când mâinile lui Jean-Marie veniră să-l ajute să îndepărteze lemnul de pe el.

– Eve? întrebă Jean-Marie cu nerăbdare.

Asa își dădu seama că nu o putea vedea, doar îi auzea vocea.

– Pare să nu fie rănită prea serios. Deborah, una dintre dansatoare, e întinsă pe ea. Ți-o voi da pe Deborah.

– Este...? începu Jean-Marie, dar Asa îi aruncă o privire aspră și clătină din cap.

Lacheul tresări înainte de a încuviința.

– Prea bine.

Asa se strecură din nou în spațiul acela, găsind-o pe Eve cu mâna pe obrazul lui Deborah. Ridică privirea, cu o expresie îngrozită.

– E foarte rău.

– Lasă-mă să o iau, drăguțo, spuse Asa.

Își puse brațele inerte ale dansatoarei în jurul gâtului și o ridică încet, împingând în spate cu picioarele, pe jumătate cărând-o, pe jumătate trăgând-o afară.

Jean-Marie o luă fără o vorbă, iar Asa intră din nou, îndepărtând cu grijă scândurile. Eve era aproape întinsă, cu o grămadă de scânduri rupte prăbușire direct pe piciorul ei drept. Asa tresări văzând-o și începu să tragă scândurile de pe ea.

– Te poți mișca, drăguțo?

– Da, desigur, răspunse Eve și chiar păru ușor insultată.

Asa simți cum i se lățește un zâmbet pe față.

– Așa te vreau.

Trase ultima scândură, eliberându-i piciorul. Se aplecă să-l cerceteze. Spre ușurarea lui, nu avea sânge pe rochie. Ridică privirea. Deasupra capului lor atârnau scânduri gata să se prăbușească în orice moment.

Privi din nou spre Eve, întinzând mâna.

– Vino atunci.

Ea se uită de la el spre mâna lui, strângând din buze, dar fără să se miște.

Asa se încruntă.

Eve trase aer în piept și îi luă mâna, înaintând cu greu și cu stângăcie înspre el, fără nici un sunet.

– Curajoasă fată, spuse Asa cu blândețe.

O prinse de cealaltă mână, ignorându-i tresărirea, și o trase în brațele lui. Cât de mică era! Chiar dacă era înaltă, trupul lui Eve era ușor precum al unei păsări. Îi simțea oasele delicate ale umărului și talia zveltă și îi mulțumi lui Dumnezeu că nu fusese strivită de scândurile care căzuseră pe ea.

Ea tremura lipită de el, în timp ce el își croi drum înapoi înspre lumină și înspre cei care așteptau. Stătea țeapănă, îndepărtându-se oarecum de el, și lui Asa îi venea să facă un comentariu sarcastic, dar ieșiră la lumină.

– Ah, *ma petite,* spuse Jean-Marie când îi văzu. Ai fost atât de curajoasă. Încă puțin și totul se va termina.

Lacheul întinse mâna spre Eve, și un moment Asa se luptă cu impulsul de a o strânge în brațe.

Apoi i-o predă lui Jean-Marie, care o ridică pe podeaua solidă a uneia din aripile de lângă scenă.

– Ea este ultima, spuse lacheul.

– Ce? Asa își șterse sudoarea de pe față cu mâneca. Credeam că sunt trei dansatoare.

Jean-Marie încuviință din cap.

– Vogel și câțiva dintre muzicieni au reușit să o salveze pe cea de-a treia dansatoare din cealaltă parte a scenei.

– Este...?

– Speriată, dar teafără – sau așa mi-a spus Vogel.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, răspunse Asa.

– *Oui.*

Jean-Marie ieși dintre dărâmături. Asa se ridică și el și se ghemui lângă Eve.

Stătea sprijinindu-se de zid, cu ochii strânși. Asa se încruntă, apoi observă că venise și MacLeish. Îi aruncă arhitectului o privire printre gene.

– Am trimis deja după doctor, spuse MacLeish. Ridică și el privirea și îl văzu pe Vogel venind alături de ei, apoi se încruntă. Hans! Ești rănit.

– *Ja, ja,* mormăi Vogel, ștergându-și o pată de sânge de pe gât. Teatrul tău aproape că ne-a ucis.

MacLeish roși.

– Nu a fost vina mea. Proiectul meu a fost perfect sigur.

Vogel pufni, iar zgârietura de pe gât i se umplu din nou de sânge.

– Sigur! *Gott im Himmel*[1]*!* Scena s-a prăbușit...

Asa ridică vocea nerăbdător:

[1] În limba germană, în original, „Dumnezeule mare" (n.red.)

– Unde sunt Polly și dansatoarea pe care ai salvat-o, Vogel?

Compozitorul se întoarse spre el.

– Le-am dus pe amândouă într-o cabină.

– Bine.

Trebuia să se consulte cu doctorul, să trimită după materiale să reconstruiască scena și...

– Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată? întrebă Eve, întrerupându-i gândurile, cu voce încă slăbită.

Asa se aplecă și o ridică, ignorând faptul că ea deveni imediat rigidă, și începu să se îndrepte spre biroul său.

– Ce faci? întrebă ea, împingându-se în pieptul lui. Pot să merg, și, în plus, voiam să aud...

– A murit.

Încercă să o spună cu voce blândă, dar nu era un bărbat blând.

– Ah, suspină Eve. Ah!

El așteptă ca ea să-i pună întrebări, dar nu o făcu. Poate că în sufletul ei știuse tot timpul.

O strânse mai bine în brațe, înaintând pe coridoare. Îi simțea inima bătând lipită de pieptul lui și nu-i era rușine că era nespus de *bucuros* că nu ea își pierduse viața.

Ea trase aer în piept, așezându-și o mână delicată pe jiletca lui.

– Cum s-a întâmplat asta, știi?

– O, bineînțeles că știu, răspunse Asa mohorât. Sabotaj.

Eve privi țintă spre domnul Makepeace. Tocmai se târâse într-un spațiu în care nu ar fi încăput decât un copil de doi ani, pentru a o salva, pentru a le salva pe ea și pe Polly. Nu mai văzuse niciodată o asemenea forță și un asemenea curaj, afișate cu atâta naturalețe.

Dar asta nu însemna că își pierduse rațiunea.

– Sabotaj? Vrei să spui că cineva a provocat în mod *deliberat* prăbușirea scenei? Dar de ce?

– Ca să mă distrugă, desigur.

Se opri în fața ușii biroului său, iar brațele lui îi cuprindeau trupul ca niște chingi puternice. Eve înțepeni instinctiv amintindu-și că o *ținea în brațe*. Asa Makepeace avea o mână pe sub picioarele ei și cealaltă pe sub umeri. Poziția o forța să stea lipită de pieptul lui.

Era prea aproape – mult prea aproape.

El nu păru să observe. Deschidea deja ușa biroului cu umărul.

În momentul în care intrară, Eve se împinse cu putere în pieptul lui, zbătându-se până când o lăsă la pământ. Picioarele îi atinseseră podeaua, și făcu un pas mare în spate, sprijinindu-se de colțul biroului lui. Picioarele îi tremurau încă și capul îi zvâcnea în urma loviturii suferite când căzuse prin scenă, dar își încrucișă brațele și încercă să se adune.

– De ce crezi că prăbușirea scenei nu a fost un accident? Nu e mai logic să te gândești că a fost prost construită și s-a prăbușit?

El o privi încruntat.

– Pentru că pur și simplu nu s-a *prăbușit*, la dracu'! Am văzut scânduri tăiate sub dărâmături. Cineva le-a tăiat cu fierăstrăul, făcând scena să se prăbușească.

Ea clipi auzindu-l.

– Cine?

– Ce?

– Cine s-a ostenit să se târască sub scenă și să taie scândurile cu fierăstrăul pentru a o face să se prăbușească?

El scutură din cap privind-o țintă, nevenindu-i să creadă.

– Nu mă crezi.

– Nu despre asta e vorba, spuse ea exasperată. Încerc doar să înțeleg.

– Ce e de înțeles? Începea să ridice vocea. Scena aia nenorocită a fost sabotată.

– Bine. Scena a fost sabotată. Ea trase aer în piept, controlându-se. Acum, spune-mi *de ce* ar distruge cineva în mod deliberat scena?

– Nenorocitul de *Sherwood* are un motiv să ne saboteze pe mine și teatrul meu.

Ea îl privi țintă, nevenindu-i să creadă.

– Crezi că domnul Sherwood s-a vârât sub scenă cu un *fierăstrău*...

– Ar fi folosit un lacheu plătit, *evident*, o întrerupse el.

– Nu are nici o logică, obiectă ea. De ce ar face Sherwood toate aceste eforturi, când doar săptămâna trecută s-a oferit să cumpere partea lui Val din Harte's Folly?

Pumnul lui izbi masa cu un pocnet sonor.

– Tocmai de aceea a făcut-o, nenorocitul – nu i-ai vândut partea aceea blestemată. Încearcă să mă ruineze – să-mi distrugă teatrul!

Ea se gândi la domnul Sherwood pe care îl întâlnise doar de câteva ori: agitat, zâmbind des, dornic să facă bani, dar în nici un caz nu un om violent. Oricine ar fi sabotat scena trebuia să știe că cineva putea fi rănit sau ucis.

– Este ridicol.

– O, acum sunt ridicol, nu-i așa, drăguță? Își miji ochii amenințător. Mi-am petrecut peste un deceniu în teatru, în grădina asta, și cred că îl cunosc mai bine pe unul ca nenorocitul de Sherwood decât un șoricel speriat care și-a petrecut cea mai mare parte din viață *ascunzându-se.*

Ea rămase fără suflare, revoltată, strângându-și mâinile în pumn, pe lângă corp.

– Cum îndrăznești? Ești atât de obsedat de grădina ta, că doar asta vezi și doar de-asta îți pasă. Ești orb la orice altceva.

El se aplecă spre fața ei, și Eve îi simți respirația fierbinte pe gură.

– La dracu', ba bine că nu.

Insulta îi aduse lacrimi în ochi, și îi deschise larg pentru a le împiedica să cadă, în timp ce îl privea țintă. Nici măcar nu știa de ce se simțea rănită – nu avea nici o logică. Știa cine era el – ce era. Nimic din vorbele lui – oricât de ticăloase – nu erau ceva nou.

Își ridică bărbia.

– Atunci presupun că discuția noastră s-a încheiat.

Se întoarce să plece, dar el o prinse strâns de braț, trăgând-o înapoi.

– Nu încă, mormăi el.

Eve se luptă cu vechea teamă care îi provoca greață.

– Dă-mi drumul.

– De ce? Își plecă ușor capul, iar pe buzele frumoase îi apăru un rânjet îngrozitor. Nu suporți să te ating?

– Da! răspunse ea pierzându-și răbdarea, autocontrolul și tot avantajul pe care îl câștigase în cearta lor.

În clipa aceea, el o prinse de umeri, o trase brusc în brațele lui și își apăsă gura pe a ei.

Iar Eve își pierdu mințile.

*

Buzele lui Eve Dinwoody erau moi și dulci, în total dezacord cu personalitatea ei aspră și acră. Timp de jumătate de secundă, Asa se desfătă cu dulceața aceea ademenitoare. O făcuse să tacă în cel mai simplu și primitiv fel în care putea proceda un bărbat cu o femeie.

Apoi își dădu seama că ceva era foarte la nelalocul său.

Se retrase, și buzele i se curbară cu cinism. Era o aristocrată. Probabil îl considera brutal, primitiv, murdar și nedemn de gura ei.

Fără îndoială, era dezgustată de el.

Însă ceea ce se citea pe chipul ei nu era dezgust.

Era teamă.

Albul ochilor se mărise în jurul irișilor albaștri, și avea urme palide într-o parte și în cealaltă a nărilor. Expresia ei îi reaminti de înfățișarea pe care o avusese când o găsise cu câinele, dar acum era mai rău – mult mai rău. Nu scotea nici un sunet.

– Eve.

Se încruntă și scoase cel mai îngrozitor sunet pe care l-ar fi putut scoate.

Scânci.

Înainte să poată reacționa, fu îndepărtat de ea.

Asa se împiedică de un scaun și aproape căzu, prinzându-se în ultima clipă cu mâna de birou.

– Ce dracu'?

Jean-Marie o cuprinsese pe Eve cu brațul. Lacheul îl ignoră.

– *Ma chérie,* ești în siguranță. Sunt aici. Ești în siguranță.

Ea nu răspunse, nici măcar nu scânci. Asa se îndreptă încet, cu ochii la ea.

– Ce i-ai făcut? întrebă Jean-Marie, fără a-și desprinde ochii de la stăpâna sa.

Nu semăna deloc cu nici un alt servitor pe care îl întâlnise Asa vreodată. Dacă Jean-Marie era lacheu, Asa era o mare ducesă.

– *Nimic.*

Privi țintă spre Eve, iar pieptul i se strânse ca și când i-ar fi fost prins într-o menghină. Celălalt bărbat îi aruncă o privire întunecată.

– Nu mă lua de prost. I-ai făcut ceva de ai băgat-o în starea aceasta.

– Am sărutat-o, spuse Asa, refuzând să se simtă rușinat sau stânjenit.

O îmbrățișase într-un moment de furie, era adevărat, dar nu o *rănise*. Jean-Marie scoase un sunet dezgustat.

– Vino, *ma petite*. Vino, Jean-Marie te va duce acasă acum.

Eve nu vorbi, nu se mișcă.

Asa simți că îi urcă un fior pe șira spinării. Era nefiresc, ca și când mintea lui Eve i-ar fi părăsit corpul.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Jean-Marie îl ignoră, îndreptându-se spre un scaun și așezând-o cu blândețe pe el.

– Stai aici. Trimit după trăsură. Vom merge acasă, și vei putea bea o cană bună de ceai, *oui?* Lacheul se îndreptă spre ușă, dar Asa i se așeză în cale, simțind că îl cuprinde un fel de ură neputincioasă.

– *Răspunde-mi!* Ce s-a întâmplat cu stăpâna ta?

– Ai atins-o.

Fața negrului era împietrită de furie.

Asa nu dădu înapoi.

– Nu am rănit-o.

– Nu era nevoie, răspunse Jean-Marie cu răceală. Atingerea ta – atingerea unui bărbat – este de-ajuns pentru a-i face asta.

– Și *tu* ești bărbat, la naiba, mormăi Asa. Și *tu* o atingi.

Buza lui Jean-Marie se răsfrânse.

– Eu sunt prietenul ei, sunt căsătorit și am petrecut ani întregi păzind-o și câștigându-i încrederea.

Asa clătină din cap, privind din nou spre Eve. Era chircită acum pe scaun. Cel puțin se putea mișca. Dar nu se uita în direcția lor, deși nu avea cum să nu le audă discuția. Asa se întoarse înspre celălalt bărbat.

– De ce? Ce a făcut-o să fie astfel?

– Nu am dreptul să spun povestea asta, zise Jean-Marie. Se întoarse spre ușă, dar ezită, cu mâna pe clanță, înainte de a spune aproape în șoaptă: Trebuie să o întrebi pe ea.

Apoi deschise ușa și ieși pe hol. Probabil era cineva acolo, căci îl auzi dând instrucțiuni. Jean-Marie se întoarse la domnișoara Dinwoody și o ajută să se ridice.

– Vino. Ni se aduce trăsura.

Asa își strângea pumnii și îi desfăcea întruna, simțindu-se neputincios.

– Va dura mai mult de o oră să ajungeți la Tamisa, să o traversați, apoi să luați altă trăsură pentru a ajunge acasă la ea.

Jean-Marie ridică dintr-o sprânceană.

– Ai o idee mai bună, poate?

Asa pufni.

– La naiba, nu.

Privi indispus cum lacheul o ajuta să iasă pe ușă. Eve lăsase capul în jos acum, ca și când ar fi fost stânjenită, ceea ce, în mod ciudat, îl făcu să se simtă ceva mai bine: dacă era îndeajuns de conștientă încât să fie stânjenită, era un semn bun, nu?

Orice emoție era mai bună decât vidul acela absolut și îngrozitor.

– Voi avea grijă de ea, spuse Jean-Marie când ajunseră la ușă.

Asa voia să îl contrazică. Voia să o ia din brațele lacheului și să o ducă el însuși acasă. Voia să afle care era problema cu ea.

Dar avea un teatru care tocmai fusese sabotat.

Îi privi pe Jean-Marie și pe Eve plecând, apoi strânse din dinți hotărât și se întoarse, îndreptându-se spre scenă. *După*. După ce se ocupa de teatru, de grădină și de oamenii săi, avea să se ducă la Eve. Și avea să afle o dată pentru totdeauna ce se întâmplase cu ea.

Capitolul 7

Regele gesticulă arătând spre pâine și vin.

– Mănâncă, fetițo.

Astfel că Porumbița se așeză pe un scaun și rupse o bucată de pâine, băgând-o în gură. Însă era foarte grijulie

să nu își desprindă privirea de omul care o zămislise. Regele părea iritat, dar arătă despre vin.

– Bea.

Porumbița își turnă un pahar de vin, rămânând cu ochii necontenit la tatăl său, iar chipul acestuia era acum plin de furie...

din *Leul și Porumbița*

Mai târziu în după-amiaza aceea, Bridget Crumb deschise ușa casei Hermes, dând peste chipul răvășit al lui Malcolm MacLeish în prag.

Ridică dintr-o sprânceană și se dădu înapoi. Arhitectul era un vizitator regulat la casa Hermes, astfel că era obișnuită să-l vadă, deși de obicei nu avea pete de sudoare pe haină și praf și mizerie în păr.

– Trebuie să-i scriu o scrisoare Excelenței sale, mormăi el, împleticindu-se. Nenorocita de scenă s-a prăbușit în după-amiaza asta. Una dintre dansatoare a murit.

Dat fiind că era o simplă afirmație, și nu o întrebare sau o poruncă, Bridget se dădu într-o parte fără a-i răspunde, apoi se întoarse să-l conducă pe tânăr în biroul ducelui de Montgomery.

Auzea pașii împleticiți ai arhitectului în urma ei, în timp ce urca scările, și simți că o traversează un val de milă. Bietul om părea epuizat.

Deschise ușa biroului și spuse:

– Aduc o ceașcă de ceai și o gustare în timp ce scrieți, domnule.

Fu răsplătită cu un zâmbet fugar.

– Dumnezeule, mulțumesc, răspunse domnul MacLeish, intrând în încăpere. Nu am mâncat de azi-dimineață.

Bridget încuviință și îl lasă să-și vadă de scris.

Casa Hermes, ca majoritatea marilor reședințe, avea o scară pentru servitori în spatele casei, ascunsă cu iscusință în spatele unei uși montate în lambriuri. Intră pe acolo, coborând rapid în bucătărie.

Doamna Bram stătea la masa cea mare din bucătărie frământând aluat pentru plăcinte.

– Aș vrea o tavă cu mâncare și ceai pentru domnul MacLeish, te rog, porunci Bridget.

– Da, doamnă. Doamna Bram era o femeie între două vârste, cu păr sârmos și grizonant, prins strâns într-un coc la ceafă și acoperit cu o bonetă albă. Avea mâini mici și iuți și, din fericire, nu părea să o deranjeze deloc să primească porunci de la o femeie mai tânără. Îi voi spune lui Betsy să le aducă sus.

– Nu e nevoie, răspunse Bridget, o duc chiar eu.

De asemenea, doamna Bram era minunată, deoarece nu punea niciodată sub semnul întrebării deciziile lui Bridget. Într-adevăr, părea absolut lipsită de curiozitate, fapt pentru care, în general, Bridget era foarte recunoscătoare. Bucătăreasa îi făcu semn uneia dintre fetele care spăla vasele, cufundată până la coate în apă fierbinte. Fata se șterse pe mâini și dădu fuga să tragă deoparte un ceainic și o cutie de ceai. Doamna Bram pregăti în scurt timp o tavă, și Bridget o luă, încuviințând în semn de mulțumire.

Urcă scările, privind cum făcea întotdeauna într-una dintre numeroasele oglinzi aurite aliniate pe pereți. Observă spre iritarea ei că boneta îi stătea nițel strâmb.

Domnul MacLeish scria frenetic când intră din nou în birou.

Așeză tava lângă el și privi spre scrisoare, distingând cuvintele „posibilă pagubă deliberată" înainte de a se uita în altă parte.

– Fii binecuvântată, îi spuse el cu voce întretăiată, turnându-și o ceașcă de ceai. Am petrecut toată după-amiaza ajutând la curățarea dărâmăturilor.

– Pare a fi fost o treabă grea, murmură Bridget compătimitoare. Știți ce a pricinuit prăbușirea, domnule?

Domnul MacLeish era ocupat să-și îndese în gură un biscuit.

– Nu, dar unele dintre scândurile care țineau scena păreau a fi parțial tăiate cu fierăstrăul, mi-a spus domnul Harte. Bănuiește că e vorba despre sabotaj.

Bridget ridică din sprâncene. Se pare că cineva nu voia ca Harte's Folly să se redeschidă, ceea ce ridica întrebarea: Ținta era domnul Harte?

Sau cel care investise – ducele de Montgomery?

Domnul MacLeish mușcă din biscuit și, mestecând, semnă scrisoarea. O împături și o sigilă, apoi i-o înmână lui Bridget, iar pe frunte îi apăru o mică încruntătură de iritare.

– Nu știu de ce Excelența sa nu folosește serviciul poștal.

– Nu aș putea spune, domnule, răspunse Bridget, luând scrisoarea.

– Mulțumesc, doamnă Crumb. Ești, ca întotdeauna, eficiența întruchipată. Are legătură cu faptul că ești scoțiancă, presupun, spuse el făcându-i cu ochiul.

Ea simți că îngheață.

– Mi-e teamă că vă înșelați, domnule. Nu sunt din Scoția.

– Nu? De obicei mă pricep destul de bine să le detectez accentul compatrioților mei. Domnul MacLeish se ridică și se întinse, căscând sănătos. Ar fi mai bine să mă întorc la Harte's Folly. Când am plecat, încă nu terminaseră de curățat încăperea de sub scenă. S-ar putea să dureze toată noaptea.

– Succes, domnule, spuse Bridget.

Se întoarse și îl conduse înapoi pe scări, apoi la primul cat.

Îl conduse până la ieșire, apoi încuie ușa. Mișcându-se fără grabă, însă cu pas alert, se îndreptă înspre spatele casei, prin bucătărie, intrând în propria ei cameră de lângă cămară. Acolo închise, încuie ușa și se duse la oglinda rotundă care atârna deasupra unei comode solide. Oglinda nu era cu mult mai mare decât fața ei, dar era potrivită pentru a-i reflecta mișcările în timp ce își desfăcu boneta și o scoase. Sub ea, avea părul negru ca pana corbului – în afară de o șuviță lată, albă ca zăpada, deasupra ochiului stâng. Albul șerpuia printre bucle și dispărea într-un coc strâns la ceafă. Bridget se asigură că toate agrafele din păr erau la locul lor înainte de a-și reașeza boneta pe cap, acoperind complet șuvița albă de păr. Apoi legă din nou fundele, încuviință din cap spre propria reflexie și se întoarse la lucru.

Era aproape seară când Asa ajunse acasă la domnișoara Dinwoody. Privi treptele din față proaspăt măturate înainte de a le urca și a bate la ușă.

Jean-Marie răspunse și ridică din sprâncene în tăcere.

– Cum se simte? întrebă Asa.

Lacheul ezită, apoi spuse:

– Teafără, dar obosită. Se odihnește.

Vru să închidă ușa, dar Asa își vârî piciorul, împiedicându-l.

Asa își reținu un suspin. Era a treia sau a patra oară când îl înfrunta pe lacheu în ultimele câteva zile. Jean-Marie era, evident, un fel de gardă de corp mai curând decât lacheu și părea să își ia îndatoririle față de stăpâna sa foarte, foarte în serios.

Jean-Marie îl privi neclintit.

– Nu vrea să te vadă.

– Bineînțeles că nu. Asa se sprijini obosit de ușă. Dar, întâmplător, am venit să te văd pe tine.

Paznicul își înclină capul ca și când afirmația l-ar fi luat prin surprindere.

– Zău? Și de ce-ai vrea să mă vezi pe mine, domnule Harte?

– Makepeace, îl corectă Asa absent. Trebuie să lucrez cu ea, și tu pari să o cunoști mai bine decât oricine altcineva. Aș vrea să aflu mai multe despre ea.

– Nu îi dezvălui secretele.

Asa clătină din cap.

– Nu-ți voi cere să o faci.

– O chestiune de afaceri. Jean-Marie își miji ochii. Doar pentru asta ai venit?

Asa își feri privirea, ezitând. Harte's Folly era, firește, cel mai important lucru din mintea lui momentul acela... Ei bine *în fiecare* moment. Reprezenta munca lui de-o viață, sufletul și inima lui. Dar Eve Dinwoody avea ceva. Ordinea ei strictă, replicile înțepătoare, vulnerabilitatea pe care se străduia să o ascundă.

Felul în care îl privea când îi poza.

Nu putea spune că deveniseră prieteni – cum ar putea? Era dintr-o clasă diferită, avea o *viață* diferită de a lui și păreau a se lua la harță în legătură cu aproape orice, dar cu siguranță nu mai erau dușmani.

Dar, dacă scopul lui ar fi fost *în întregime* unul de afaceri, ar mai fi acolo în clipa aceea? În seara în care *scena* lui nenorocită se prăbușise?

Privi din nou spre Jean-Marie și spuse sincer:

– Nu, nu am venit doar în scop de afaceri.

Acele vorbe trebuie să fi reprezentat parola de care avea nevoie pentru a intra în casă, căci ceva se lumină pe chipul lui Jean-Marie. Încuviință din cap și se dădu înapoi.

– Vino. Putem sta de vorbă în bucătărie.

Asa îl urmă în casă. În loc să urce scările, o luară pe un hol înspre spatele casei.

O femeie roșcată drăguță îi privi surprinsă când intrară în bucătărie. Era aplecată deasupra vetrei, amestecând într-o oală care fierbea la foc mic.

– Tess, spuse Jean-Marie grav. Avem un vizitator. Acesta este domnul Asa Makepeace, proprietarul grădinii Harte's Folly. Domnule Makepeace, Tess Pépin, bucătăreasa domnișoarei Dinwoody și soția mea.

Jean-Marie spuse ultimele cuvinte ridicându-și bărbia cu mândrie.

Asa nu mai auzise vreodată ca un negru să se căsătorească cu o englezoaică, dar la teatru întâlnea tot soiul de oameni. Nu mai era de mult șocat de lucruri noi.

Se înclină.

– Doamnă Pépin.

Bucătăreasa roși aprig și lăsă lingura pe sobă.

– Ah! Ă... Încântată de cunoștință, domnule. Doriți o ceașcă de ceai?

– V-aș fi foarte recunoscător, spuse Asa.

Nu se oprise să mănânce o gustare, și stomacul începea să-i chiorăie.

Doamna Pépin încuviință din cap și se întoarse să se ocupe de ceainic.

Asa privi înspre Jean-Marie. Acesta făcu semn înspre masa de bucătărie uzată.

– Vrei să iei loc?

– Mulțumesc.

Asa se așeză, privind spre bucătăreasă în timp ce aceasta turna apa fierbinte în ceainic. Cunoștea și ea metehnele stăpânei sale la fel ca Jean-Marie?

Garda de corp părea să înțeleagă ezitarea.

– Tess e soția mea de trei ani. A intrat în serviciul domnișoarei Dinwoody cu doi ani înainte, dar Tess este o femeie prudentă. A fost nevoie de doi ani ca să o curtez și să o fac să devină a mea.

Bucătăreasa privi spre soțul ei, cu o vagă expresie de reproș pe chipul încă îmbujorat.

Jean-Marie zâmbi larg, iar dinții lui albi străluciră pe chipul de abanos.

– O, dar a meritat să aștept, te asigur.

Ceea ce o făcu pe Tess să roșească din nou și să țâțâie printre dinți, așezând serviciul de ceai pe masă.

Asa își ascunse zâmbetul înainte de privi iar spre bărbat, cu un aer serios.

– Și tu? De cât timp ești în serviciul domnișoarei Dinwoody?

– De zece ani și ceva, răspunse Jean-Marie, dar ai înțeles greșit. Sunt în serviciul ducelui de Montgomery, la fel ca soția mea și ca Ruth, servitoarea. Domnișoara Dinwoody este susținută de fratele ei.

Tess trânti o oală pe sobă.

– Bărbatul *acela!*

Jean-Marie se încruntă.

– *Oui*, bărbatul acela. Îi datorez...

Soția se răsuci spre el, cu lingura în mână.

– Ți-ai plătit de mult datoria pe care o aveai față de el. Te împiedică să trăiești viața pe care ar trebui să o trăiești, viața pe care o *vrei*.

Se opri, privi țintă spre Asa și își mușcă buza înainte de a se întoarce la sobă.

Asa miji ochii. Se părea că totul se învârtea în jurul ducelui. Își aminti de prima întâlnire cu ducele de Montgomery. Acesta îl găsise bând vin cu Apollo printre ruinele teatrului ars. Asa dăduse deja pe gât o sticlă de vin cu aromă afumată, dar își amintea de părul arămiu-auriu al ducelui, de manierele sale afectate și de volanele de dantelă care îi cădeau peste încheieturi. În momentul acela, Asa fusese mai interesat de banii pe care îi oferea dulcele – un cadou complet neașteptat, care îi depășea toate visurile – decât de om ca atare. Se mulțumise să îl catalogheze pe duce drept un filfizon aristocratic care își băga nasul în teatru dintr-un capriciu.

Acum, un an mai târziu, știa mai bine cum stătea treaba. Montgomery îl obligase pe MacLeish să proiecteze și să construiască noul teatru pentru grădină, insistase ca grădina să se deschidă

în toamna aceea și își vârâse degetele cu manichiură mult prea îngrijită în toate aspectele de la Harte's Folly. Asa nu îl mai neglija pe Montgomery. Era puternic și ciudat, și nimeni altcineva nu-i cunoștea motivele.

– Cum a ajuns Montgomery să te angajeze? întrebă Asa.

Jean-Marie trase un scaun, așezându-se la masă.

– A, este o poveste întreagă. Vrei să o auzi? Când Asa încuviință din cap, Jean-Marie se arătă încântat. Eram sclav pe o plantație de trestie-de-zahăr pe insula Saint Domingue din Indiile de Vest. Am fost adus acolo pe când eram *enfant*, din Africa, sau așa mi-a spus *ma mère* când nu eram decât un băiețaș. Jean-Marie ridică din umeri sugestiv. A murit când nu aveam decât șapte sau opt ani, așa că știu foarte puține lucruri despre locul în care m-am născut. Am devenit bărbat acolo pe plantația aceea, unul dintre numeroșii sclavi africani. Stăpâna m-a plăcut și a avut grijă de mine, ținându-mă în casă să fac mici treburi pentru ea. Îi aruncă lui Asa o privire aspră ce nu se potrivea cu zâmbetul ce-i juca pe buze. Este mult mai bine, înțelegi, ca un sclav să muncească în casă, nu pe câmp.

Asa nu știa, dar își putea imagina. Să trăiești toată viața depinzând de mila și de capriciile unui alt om, fără întrerupere și fără avea o speranță la mai bine... Asta nu era viață.

Asta însemna să trăiești în iad.

Îl privi pe Jean-Marie în ochi, încuviințând din cap o singură data, cu fermitate.

Jean-Marie încuviință din cap la rândul său, iar zâmbetul îi deveni cinic.

– Da, așa este. Și am avut ocazia să înțeleg acest lucru când a murit stăpâna mea. Aveam cincisprezece ani. Fiul ei cel mai mare s-a întors acasă și, văzând că eram tânăr și puternic, m-a trimis pe câmp. Dar fusesem răsfățat. Un an mai târziu, când supraveghetorul a biciuit o femeie bătrână pentru că se mișca prea încet, i-am luat biciul din mână. Atunci am fost imobilizat de mulți bărbați, și supraveghetorul m-a biciuit și pe mine – mai bine de o oră. Zâmbetul lui Jean-Marie dispăruse complet acum și arăta mohorât. Am și astăzi cicatricele.

Soția lui așeză în tăcere un bol de tocană în fața lui Jean-Marie și îi puse palma pe umăr.

Jean-Marie îi acoperi mâna lui Tess cu palma lui.

– M-au lăsat spânzurat în magazie în noaptea aceea, ca învățătură de minte pentru orice alt sclav care ar fi îndrăznit să se revolte. Dar am scăpat și am fugit. Nu am ajuns prea departe. Privi peste umăr și în cele din urmă spre chipul neliniștit al soției sale. Vino, *chérie*, vino și stai și mănâncă cu noi tocana ta excelentă.

Ea încuviință din cap și aduse două boluri la masă, dându-i unul lui Asa înainte de a se așeza și ea cu al ei. Asa observă că își trăsese scaunul mai aproape de soțul ei, ca și când l-ar fi alinat în tăcere.

Jean-Marie privi din nou spre Asa.

– Astfel că am fost prins și bineînțeles bătut, apoi au decis să mă spânzure. Dar ce crezi? Ducele de Montgomery sosise în port cu o noapte înainte. I-a văzut pe bărbații aceia adunați să mă spânzure și m-a cumpărat de la ei. A trimis după doctor, a plătit să-mi îngrijească rănile și, când mi-am revenit îndeajuns, m-a luat cu el în călătoriile sale. M-a învățat engleză, m-a îmbrăcat și m-a hrănit și a așteptat răbdător luni în șir până mi-am recăpătat puterea și m-am întremat.

Jean-Marie ridică din umeri și luă o lingură de tocană.

– De ce? întrebă Asa. Nu mi se pare că ducele ar fi un om care să aibă măcar un dram de milă pentru alții.

Jean-Marie îi aruncă o privire șireată.

– Nu crezi că mi-a salvat viața și m-a vindecat din milă creștinească?

Asa pufni și gustă și el din tocană. Era excelentă, groasă, cu carne și bucăți mari de cartofi, morcovi și păstârnac.

– Nu.

– Atunci, ai dreptate, spuse Jean-Marie imperturbabil. Ducele voia un om care să îi fie dator cu viața. Așa cum îi sunt eu.

– De ce?

– Ah, aceasta este întrebarea. Lacheul încuviință din cap ca și când Asa ar fi spus ceva foarte înțelept. Avea nevoie de un om în care să poată avea încredere deplină pentru a o păzi pe sora lui.

– Și tu ești acela? Asa mijii ochii. O păzești ca să fie în siguranță?

– *Oui*, de zece ani, dar nu o păzesc doar pentru a fi în siguranță. Sunt angajat pentru a mă asigura că nici un bărbat nu o atinge vreodată pe stăpână, spuse Jean-Marie.

– Montgomery își face griji cu privire la virtutea surorii lui?

– *Non*. Jean-Marie clătină din cap o dată. Își face griji cu privire la sănătatea ei mintală.

Asa lăsă jos lingura.

– Ce vrei să spui?

– Ai văzut cum a fost în această după-amiază, zise Jean-Marie sobru. Are demoni, *ma petite*. Demoni care iau formă de bărbați și de câini.

Asa își încleștă pumnii pe masă. Nu era greu de ghicit de ce o femeie s-ar putea teme de bărbați, dar voia să o audă.

– De ce?

– *Non*, spuse Jean-Marie cu blândețe. Nu eu trebuie să răspund la întrebarea aceasta.

Asa se ridică.

– Atunci, o voi întreba pe ea.

Se ridică și Jean-Marie. Își scosese haina după ce intrase în bucătărie, iar umerii lui acoperiți de o cămașă albă de pânză erau lați și puternici.

– Nu te pot lăsa să îi faci rău.

Asa strânse din dinți. Ar trebui să plece. Să uite de domnișoara Dinwoody și de fratele ei exagerat de protector, și de așa-zișii ei demoni.

Dar nu putea.

Nu putea.

Asa își sprijini pumnii de masa de bucătărie, aplecându-se înspre celălalt bărbat.

– Crezi că asta înseamnă s-o protejezi? Să o împiedici să atingă vreodată un bărbat? Să trăiască permanent cu frică, ori de câte ori părăsește casa aceasta nenorocită? Asta nu e viață, prietene. E un *mormânt* nenorocit în care ai îngropat-o.

Se aștepta la mânie, dar, în mod ciudat, buzele lui Jean-Marie se arcuiră, deși nu părea tocmai amuzat.

– Știi o cale mai bună de a avea grijă de ea, atunci? Tu, care o cunoști doar de câteva zile?

Asa își împinse bărbia în față.

– La naiba, *da*. Poate că nu știu ce să fac acum, dar asta – își trecu mâna peste piept, cuprinzând bucătăria și casa –, *asta* nu este ce trebuie.

Paznicul se ridică privindu-l țintă timp de un minut întreg, cu chipul lipsit de expresie. Apoi își aruncă privirea în sus, ca și când ar fi putut-o vedea prin tavan pe stăpâna lui de deasupra.

– *Bon*. Atunci, du-te la ea.

Eve se aplecă deasupra lupei, privind cu grijă prin ea la miniatura la care lucra. Era o tânără doamnă, cu capul întors într-o parte, cu bucle întunecate, date pe spate.

Înmuie pensula în carmin și aplică apoi cu grijă culoarea pe zâmbetul firav al doamnei. Părea fericită, doamna ei pictată, iar Eve simți o mică împunsătură de tristețe și de invidie.

Ușa salonului se deschise.

Eve nu ridică privirea.

– Poți să îmi lași cina pe masă, Ruth.

– Nu sunt Ruth, se auzi răspunsul cu o voce groasă.

Ea trase aer în piept și îngheță. Auzise o bătaie la ușa din față mai devreme, desigur, dar, cum nu auzise pași după aceea, presupusese că Jean-Marie reușise să îl alunge pe domnul Makepeace.

Se părea că se înșelase.

Ridică privirea și îl văzu pe domnul Makepeace ținând o tavă cu mâncare ca un lacheu prost instruit.

El îi prinse privirea și ridică din colțul gurii lui mari.

– Bucătăreasa ți-a făcut ouă înăbușite și un fel de gem de fructe.

Aruncă o privire suspicioasă înspre tavă.

Ea înghiți și încuviință.

– Prune.

El ridică privirea.

– Ce?

Ea gesticulă spre tavă.

– Gem de prune. Preferatul meu.

El se uită la ea cu o privire îngrozită, de neîncredere vădită, ceea ce mai că o făcu să izbucnească în râs.

– Chiar?

– Da, chiar. Ea zâmbi inocentă. Dorești să guști? Sunt sigură că Tess nu se va supăra să mai facă.

– Nu! El se opri și își drese glasul, apoi începu mai încet: Adică, sunt sigur că prunele sunt delicioase, dar am mâncat deja la bucătărie.

Replica lui o făcu să redevină sobră.

– Cu Jean-Marie, presupun.

El o privi circumspect, așezând tava pe masa joasă din fața canapelei.

– Da. Mi-a spus că ești teafără în urma prăbușirii scenei.

– Are dreptate.

Fără îndoială, discuția lor *tête-à-tête* nu se rezumase la asta. Probabil discutaseră despre ea și despre reacția ei bizară la un simplu sărut. Ar fi trebuit să se simtă trădată de Jean-Marie, dar nu simțea decât oboseală.

Trăia cu această afecțiune de peste un deceniu, și uneori pur și simplu era istovitor.

Eve se ridică și se îndreptă spre unul din scaunele de vizavi de canapea. Tess îi pregătise o cină ușoară, una pe care să o poată mânca și digera fără probleme după tulburarea din ziua aceea, și îi era recunoscătoare. Tess nu era doar o bucătăreasă bună, ci și o femeie grijulie.

Luă mica farfurie cu ouă înăbușite și se așeză pe fotoliu.

Domnul Makepeace stătea vizavi de ea pe canapea și o privi cum mânca timp de minut înainte de a spune brusc:

– Îmi pare rău.

Ea se opri un moment, cu furculița în aer, apoi încuviință în tăcere și continuă să mănânce. El își trecu mâna prin părul răvășit.

– Eram furios – supărat din pricina prăbușirii scenei și a certei noastre –, și nu ar fi trebuit să te sărut.

– Și atunci de ce ai făcut-o? întrebă ea.

El ridică din umeri și se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele cu o nepăsare masculină. De ce ocupau bărbații întotdeauna atâta *loc* pe canapea?

– După cum spuneam, eram furios.

– Și asta te-a făcut să vrei să mă săruți, spuse ea, atentă la replica lui.

El făcu o grimasă.

– Da.

– De ce?

El o privi un moment, cu sprâncenele încruntate, apoi se lăsă deodată în față.

– Nu știu exact. Așa sunt bărbații. Uneori confundăm furia – agresiunea – cu pasiunea și o transferăm asupra femeilor din jurul nostru. Bărbații sunt foarte primitivi.

– Da, spuse ea încet. Așa sunt.

– Asta nu înseamnă...

Întinse o mâna spre ea, parcă fără să gândească, dar apoi își strânse degetele în pumni și și-o retrase. Ea îl privi, regretând că nu putea să o *atingă* pur și simplu ca pe orice altă femeie. El trase aer în piept.

– Nu ți-aș face rău niciodată, Eve. Nici ție, nici vreunei alte femei.

– Știu, șopti ea, privind țintă spre mâna pe care o întinsese spre ea. Stătea pe genunchiul lui acum, mare și masculină, cu pielea bronzată crestată de câteva tăieturi. Simțea că tânjea după ceva fără nume și trebui să clipească pentru a-și îndepărta umezeala din ochi. Știu, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, nu cu adevărat. Indiferent că-mi vrei răul sau nu, că ești un bărbat bun sau unul rău, nu pot suporta să fiu îmbrățișată de tine sau de vreun alt bărbat. Își ridică privirea spre el. Asta este problema la mine.

Expresia lui nu se schimbă, dar privi cum mâna i se strânse pe genunchi în pumn, atât de tare, încât încheieturile i se albiră.

– Voi încerca să nu te mai ating altă dată și cu siguranță să nu te îmbrățișez din nou fără permisiunea ta.

Ea se încruntă. Nu înțelesese? Crezuse că se exprimase cât se putea de clar.

– Nu va exista nici o permisiune.

El încuviință din cap, ciudat de protocolar, ca și când ar fi acceptat o provocare la un duel.

– După cum am spus, nu te voi mai săruta și nu te voi mai atinge în vreun mod pasional fără acordul tău verbal.

Ea se încruntă la el încă un moment, apoi ridică din umeri în sinea ei și se aplecă deasupra micului bol cu gem. Tess folosea

întotdeauna o picătură de brandy, și simți aroma alcoolului pe limbă când mușcă unul dintre fructele moi și dulci.

Domnul Makepeace își drese vocea.

– Jean-Marie mi-a spus că ar trebui să te întreb de ce ești astfel.

Ea ridică privirea, alarmată.

Clătină din cap imediat.

– Dar cred că este cel mai bine să-mi spui când vei dori – dacă vei vrea să o faci. Nu voi întreba.

– Mulțumesc.

Ea clipi privind spre gem, simțindu-se dintr-odată mai ușoară. O lăsa să se ascundă în continuare. Să pretindă că era normală. Dacă era după ea, atunci nu avea să-i spună niciodată ce se întâmplase.

Nu ar conta oricum. Era cum era. Era astfel de mai bine de un deceniu, cu prea puține schimbări. Se resemnase că avea să rămână așa până la moarte.

Trase aer în piept, așezând bolul din nou pe tavă, apoi își împreună mâinile în poală.

– Ce fac dansatoarele care au fost prinse sub dărâmături?

Și el păru să se relaxeze, acum că schimbaseră subiectul.

– Polly și Sarah au câteva cucuie. Doctorul a spus că își vor reveni după câteva zile de odihnă. Asa ezită. Am făcut aranjamente ca trupul lui Deborah să fie transportat acasă și am trimis bani pentru o înmormântare cuviincioasă.

Ea încuviință din cap.

– Mă bucur. Și Polly și Sarah? Are cine să aibă grijă de ele?

– Le-am angajat o infirmieră. Ridică un colț al gurii, dând la iveală o gropiță. Bineînțeles, am folosit banii lui Montgomery – și pentru înmormântarea lui Deborah. Crezi că ar vrea ca banii lui să fie folosiți astfel?

– Mă îndoiesc. Ea ridică bărbia. Dar m-a însărcinat pe mine să mă ocup de bani, și *eu* consider că sunt folosiți corect și cinstit în felul acesta. Polly și Sarah nu ar fi fost rănite, iar biata Deborah nu ar fi fost ucisă dacă nu ar fi dansat pe scena aceea.

– Ești o fată bună.

Zâmbi, cu zâmbetul acela minunat, larg și intim, iar ea clipi spre el, fără să fie intimidată deloc.

O știa și el, om îngrozitor ce era. Își aruncă brațele pe speteaza canapelei, lăsându-se pe spate ca un leu care de-abia fusese hrănit.

– Ai caietul de schițe?

– Da, desigur, spuse ea prudentă. De ce?

– Sunt aici. Ridică din umerii lați. Mă gândeam că aș putea poza din nou.

Eve deschise gura, gata să invoce vreo cinci obiecții, apoi o închise din nou. Adevărul era că îi plăcea să îl deseneze.

Și *ea* stabilise că acest lucru făcea parte din târgul lor, nu?

Se ridică și se duse la birou, luându-și caietul de schițe și creionul înainte de a se întoarce pe scaun.

Însă se opri când văzu ce făcea domnul Makepeace: își desfăcea lavaliera.

Ochii lui verzi străluceau înspre ea.

– Știu. Ai spus că nu vrei să mă dezbrac. Dar m-ai desenat deja îmbrăcat. M-am gândit că am putea încerca ceva diferit de data aceasta.

Ea înghiți, incapabilă să-și desprindă privirea de la degetele lui.

– Cât de diferit?

El ridică din umeri.

– Mă voi opri când îmi vei cere. Da?

Ea se grăbi să încuviințeze din cap.

– Eve.

Faptul că-și auzi numele de pe buzele lui o făcu să-l privească. Îl văzu ridicând dintr-o sprânceană.

– Da?

– Trebuie să o spui.

Asta își dorea? Era mare și masculin, și se afla în salonul ei, singur cu ea – însă nu o atingea. Era în siguranță, de cealaltă parte a mesei joase din fața canapelei.

Și, o, voia să vadă ce se afla sub lavaliera aceea!

– Da.

El ridică un colț al gurii în timp ce trăgea de lavalieră, desfăcând-o din jurul gâtului puternic și bronzat.

Eve expiră și se așeză destul de brusc pe fotoliu, strângând caietul de schițe la piept.

El ridică din sprâncene și duse mâna la nasturi, deschizând unul și oprindu-se pentru a o privi.

Eve înghiți în sec.

– Te rog.

Zâmbetul acela îi apăru din nou pe buze în timp ce își desfăcea jiletca lungă. Nu se ostenise să-și scoată haina, ca și când ar fi știut că acest lucru ar fi însemnat să meargă prea departe. Acum își dădea cele două jumătăți ale jiletcii în lături. Dedesubt se afla, desigur, cămașa, șifonată și pătată în urma eforturilor din acea zi.

În clipa aceea, o privi ușor provocator, plecându-și capul într-o parte, cu fața marcată de seriozitate.

Nu era lașă. Nu în străfundul ființei ei. Nu în adâncuri.

Eve ridică bărbia și spuse clar:

– Desfă nasturii, te rog.

Pe chipul lui licări un zâmbet larg. Degetele lui late păreau să se miște foarte încet, împingând nasturii mici prin găurile mărunte, desfăcându-și treptat cămașa până când ajunse la ultimul nasture, la jumătatea pieptului.

O privea în timp ce trase marginile într-o parte, dând la iveală V-ul pielii bronzate, acoperite cu păr negru răzleț. Nu era mult. Nu îi vedea sfârcurile, nu vedea mai jos de piept și cu siguranță nu-i putea vedea abdomenul. O, dar era îndeajuns pentru ea. Scobitura de la baza gâtului. Tendoanele lungi de pe marginea gâtului. Liniile orizontale ale claviculei, dispărând sub cămașă.

Era mai mult decât văzuse vreodată la vreun bărbat.

Acum ar trebui să-i fie teamă. El era un bărbat masiv și viril, care stătea nemișcat pe canapeaua ei, cu cămașa desfăcută.

Dar nu se temea.

Trase aer în piept la gândul acela.

Nu se temea de el, câtuși de puțin – și gândul o făcu să zâmbească.

El îi surprinse privirea și încuviință din cap, fără a se osteni să vorbească, însă gura îi zvâcnea deja, formând zâmbetul acela larg.

Eve deschise caietul de schițe, întorcând paginile până găsi una goală. Apoi desenă, pierdută în plăcere, ușurată de arta ei. Singurul sunet din încăpere era acela al creionului care zgâria hârtia. Domnul Makepeace nici măcar nu se mișca – părea mulțumit să stea pur și simplu și să lase privirea ei să-l cutreiere.

Eve nu se opri decât când ceasul de porțelan de pe birou începu să bată.

– O, spuse ea. E trecut de zece.

Domnul Makepeace se ridică și se întinse, căscând de-i trosniră fălcile, ca și când tocmai s-ar fi trezit după un pui de somn. Începu să își încheie cămașă și spuse:

– Ar fi mai bine să plec, atunci.

Ea își mușcă buza cu regret, dar închise caietul de schițe și se ridică și ea.

– Mulțumesc, domnule Makepeace.

El se opri, cu degetele pe jiletca pe jumătate închisă, și ridică amuzat dintr-o sprânceană spre ea.

– Ai putea să îmi spui Asa, drăguțo. M-ai făcut să mă dezbrac pe jumătate.

Ea făcu ochii mari, mușcându-și buza pentru a-și reține zâmbetul.

– Nu chiar pe jumătate.

– Pe sfert, atunci. Își luă lavaliera și o îndesă în buzunar.

Ea încuviință solemn.

– Un sfert.

El zâmbi larg spre ea înainte de a pocni din degete.

– Aproape am uitat că am primit o veste în după-amiaza asta. Vor veni doi *castrati* la teatru să cânte – amândoi italieni, firește. Eu și Vogel vom alege unul pentru opera noastră. Dat fiind că îl voi plăti cu banii lui Montgomery, probabil vei dori să îi auzi și tu cântând, nu?

Ea își cuprinse caietul de schițe în mâini, străduindu-se să se gândească la afaceri.

– Da, desigur.

– Ne vedem mâine-dimineață atunci. La unsprezece vor veni. Își reținu zâmbetul larg care i se întindea agale pe față. Noapte bună... *Eve.*

Spunând acestea, ieși din încăpere înainte ca ea să apuce să comenteze cu privire la faptul că îi spusese pe numele de botez.

Privi gânditoare în urma lui. Apoi se duse la birou, scoase o mică foaie de hârtie și scrise o scrisoare scurtă. Sună după Jean-Marie.

– *Mon amie?*

Era încă îmbrăcat, căci Jean-Marie nu prea se ducea la culcare înainte de miezul nopții.

Privi spre el, văzând pentru prima dată riduri fine în colțurile ochilor lui. Fusese o zi foarte lungă.

– Ți-am spus vreodată cât de mult îți apreciez prietenia, Jean-Marie?

– *Non*, dar o aud în glasul tău de fiecare dată când vorbești, *ma petite*. Ridică dintr-o sprânceană. Doar de asta m-ai făcut să mă desprind de focul cald? Ca să-mi pui această întrebare?

– Nu, nu doar de asta. Eve îi întinse scrisoarea. Trimite un băiat cu această scrisoare la One Horned Goat de îndată ce se luminează. Am nevoie de Alf.

Capitolul 8

– Închide ochii, fetițo, porunci regele, iar Porumbița văzu un cuțit scânteind în mâna lui.

Tremura din tot corpul, dar nu își desprinse privirea de la el.

– Nu pot.

Buza de sus a bărbatului i se răsfrânse într-un rânjet disprețuitor.

– Acum, îți poruncesc!

Lacrimile îi curgeau din ochi, dar Porumbița refuză să își desprindă privirea.

– Nu.

Auzind-o, regele țipă:

– Nu te mai uita, ca să îți pot scoate inima din piept!

Dar, în schimb, Porumbița sări în picioare și fugi din colibă în noaptea neagră...

din *Leul și Porumbița*

A doua zi dimineața, Asa stătea ascultând una dintre cele mai frumoase arii, cântate de un *castrato* cu o voce minunată... încercând să își ascundă căscatul în spatele mâinii în care își sprijinea bărbia. Stătuse treaz până dimineața târziu, ajutând la curățarea scenei. Problema cu *castrati* – ei bine, cu toți cântăreții de operă, de fapt – era că erau incredibil de sensibili cu privire la darul lor. La cea mai ușoară neglijență, erau în stare să părăsească scena în grabă. Asa văzuse odată o soprană plecând pentru că un spectator avea un cățeluș care adormise în timpul interpretării ei.

În dimineața aceea nu mai exista o scenă de pe care să plece – hotărâseră să îi asculte pe *castrati* în curtea pavată din fața teatrului, căci Asa nu voia să își mai asume vreun risc. Lângă el, Eve stătea foarte dreaptă pe scaun, cu o expresie concentrată și cu ochii strălucitori, iar Asa nu își putu reține un mic zâmbet. Era evident că îi plăcea spectacolul.

– Ah, nu vei atinge niciodată nota aceea?

Din nefericire, nu același lucru se putea spune despre Vogel. Asa tresări auzind mormăitul sarcastic al compozitorului.

Castrato-ul, un bărbat înalt cu dinți lungi și o perucă galbenă pudrată, își întrerupsese cântecul cu un gest foarte nepoliticos.

– Am cântat în biserica Sfântul Petru din Roma înaintea papei însuși!

– Și, cu toate acestea, ai interpretat pasajul acesta ca un văcar care îi cântă iubitei lui bovine.

Castrato-ul izbucni în italiană, ceea ce era mai bine, având în vedere gesturile pe care continuă să le facă înspre compozitor. După ce scuipă teatral, plecă în grabă.

– Ei bine... Eve clipi înainte de a se întoarce spre Vogel. Primul cântăreț, atunci?

– Este tânăr și nu la fel de faimos ca acesta. Vogel ridică pragmatic din umeri. Dar este un cântăreț mai bun, *ja*. Îl angajam pe Ponticelli. Merg să-i spun de îndată.

Asa încuviință din cap, arătând că era mulțumit de acea alegere.

Compozitorul se înclină și se îndreptă în direcția teatrului, unde se dusese să aștepte celălalt *castrato,* după ce își susținuse interpretarea.

– O, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Asa, ridicându-se și dezmorțindu-și spatele. S-a încheiat, și Ponticelli îmi va da mai puține dureri de cap, cred, decât a făcut-o Gio vreodată.

– Cum adică? întreabă Eve ridicându-se. Era prima dată când nu era însoțită de Jean-Marie ca o umbră, căci acesta ceruse să ajute la curățarea scenei.

– Ah...

Un moment, Asa o privi țintă. Problema era că Gio era un afemeiat teribil, iar din pricina aceasta la teatru veneau necontenit femei plângând.

– Părea foarte instabil când a plecat, remarcă Eve.

– Da, așa este, încuviință Asa, ușurat.

– Desigur, am observat că mulți dintre oamenii din teatru sunt instabili, reflectă ea privind întrebătoare spre el.

Se aflau la intrarea în teatru, iar Asa făcu ochii mari cu o inocență prefăcută înainte de a-i deschide ușa, îndemnând-o să intre cu un gest galant.

Ea păși înăuntru.

El zâmbi larg, privindu-i șoldurile care se legănau în fața lui în timp ce îi călca pe urme. Doi copilași alergară pe lângă ei, fugind în curte.

Asa se încruntă.

– Ce fac...

Eve își drese glasul și se opri, așteptând să o prindă din urmă înainte de a continua.

– Așadar, acum, că ai un *castrato*, opera ar trebui să fie în regulă, nu-i așa?

– Dumnezeule, nu! exclamă Asa, oprindu-se brusc pentru a bate în lemnul care încadra ușa.

Se întoarse văzând că Eve îl privea ridicând din sprâncene.

– Nu aș fi crezut niciodată că ești un bărbat superstițios.

– Sunt implicat în lumea teatrului, mormăi el. Cu *toții* suntem superstițioși. Luând-o de braț, o conduse înspre birou. Scena tocmai s-a prăbușit, acum o zi. Nu mai avem decât trei săptămâni până la deschidere, și tot felul de nenorociri s-ar putea abate asupra noastră până atunci.

– Și, cu toate astea, tu ești cel care mă îndeamnă să cred în tine și în grădina ta, spus ea încet.

– Asta deoarece nu intenționez să mă dau bătut. *Niciodată,* răspunse el deschizând ușa biroului. Și de-ar veni iadul, un incendiu sau potopul, grădina mea se va deschide, și vom monta opera chiar de va trebui să cânt eu însumi notele înalte.

– Mă îndoiesc că ai aproba gestul necesar pentru a cânta notele acelea înalte, spuse ea sec. Dar îți admir perseverența.

Ocoli masa și se așeză grațioasă la birou, părând a nu-și da seama că el se oprise brusc, privind-o țintă.

– Da?

Ea hrănea porumbița, pe care, din cine știe ce motiv, o adusese cu ea în dimineața aceea, dar ridică privirea auzindu-i cuvintele, cu chipul plin de curiozitate.

– Da, desigur. Un bărbat care își stabilește un drum și îl parcurge, indiferent de ce obstacole întâlnește, este demn de admirație, în opinia mea.

– Ah. Își trecu degetele prin păr, simțindu-se stânjenit fără motiv. Nimeni nu îi spusese că ceea ce făcea era bine – că el era bun – de când... Ei bine, de la moartea lui Sir Stanley, bătrânul său mentor. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Replica ei fu spusă cu solemnitate, dar apoi buzele îi zvâcniră, și se aplecă ușor în față. Acum vrei să-mi spui de ce îți făcea necazuri Giovanni Scaramella?

La naiba, el chiar își imaginase că scăpase cu răspunsul acela vag de mai devreme. Asa nu își putu reține un fior de admirație pentru faptul că ea nu se dăduse bătută atât de ușor. Oftă și se așeză la masă.

– Îi plac doamnele și, din nefericire, și ele îl plac pe el. Părea să-i placă teribil să își atâțe drăgutele să se ia la harță, fălindu-se când se băteau pentru el, de obicei la teatru. Asa clătină din cap,

strecurându-și degetele printr-un teanc de scrisori pe care le adusese de acasă. E, de fapt, cam ticălos.

– Dar...

El ridică privirea și văzu că Eve avea sprâncenele împreunate, cu o expresie confuză pe chip.

– Adică... Obrajii i se îmbujorară – și nu-i stătea rău, de fapt. Credeam că un *castrato* cântă cu voce atât de înaltă pentru că... Ei bine, pentru că...

– E castrat, termină Asa propoziția pentru ea, amabil. Înainte ca vocea să apuce să i se schimbe într-una bărbătească.

– Atunci...?

Eve își întrerupse întrebarea cu delicatețe, și preț de un moment el rămase privind-o țintă, încercând să își dea seama ce întreba.

– Ah. Deodată înțelese. Aa... Nu *cu totul*, de fapt. Are...

Într-o clipită îi trecură prin minte toate denumirile organului la care se gândea.

Nici una dintre ele nu era potrivită pentru a fi rostită în prezența unei doamne de către un gentilom.

Era bine că el nu se încadra în această categorie, presupuse el.

– Mădular, spuse Asa, mai tare decât intenționase inițial. Un *castrato* are totuși mădular. Doar fuduliile sunt tăiate.

Ea își înclină capul, fiind în mod ciudat mai puțin stânjenită decât se simțea el în clipa aceea.

– Și asta este îndeajuns pentru a... Flutură din mâna. *Delecta* doamnele?

El ridică din umeri.

– Așa se pare. Cel puțin în cazul lui Gio. Desigur, din câte știu, nu are erecție și face totul cu mâna, ca să spun așa.

Zâmbi larg de propria gluma.

Ea plecă încet capul.

– Cu mâna.

– Da, știi... Începu să facă un gest, dar își dădu seama că ar fi impardonabil de bădăran și continuă mișcarea scărpinându-se în cap, încheind jalnic: Cu mâna.

Ea clătină din cap hotărâtă.

– Nu, nu știu.

El înghiți, simțind că *mădularul* îi tresare la această discuție cu ea. *Aceasta* era o conversație periculoasă, și ea *trebuia* să știe acest lucru, oricât de inocentă era.

Cu toate acestea, îl privea țintă, așteptând răspuns.

Ei bine, dacă era îndeajuns de curajoasă pentru a discuta pe această temă, atunci el nu avea deloc de gând să îi ascundă informații.

– Cu mâna, spuse el încet, iar vocea îi deveni mai gravă, fără să-și dea seama. Când un bărbat își strecoară mâna sub fustele unei femei și o atinge între picioare. Îi atinge zona intimă.

Ochii ei albaștri erau mari, cu buzele ușor deschise, iar îmbujorarea nu-i părăsise obrajii. Descoperi că respira la unison cu ea, iar în încăpere era liniște, în afară de zgomotele vagi de afară. Își aminti cum arătase cu o seară în urmă când îl privise desfăcându-și cămașa: de o inocența naivă, *senzuală*. Erau singuri acolo, doar el și ea, iar lui îi venea greu să își amintească din ce motiv o considerase vreodată urâtă.

Ea își linse buzele, iar vârful limbii era umed și șocant de roșu.

– Ce vrei să spui?

Asa o privea, iar ochii lui verzi licăreau.

– Nu te-ai atins niciodată acolo?

Eve ar fi trebuit să se simtă ofensată de o astfel de întrebare, dar ea fusese cea care inițiase discuția. Ea era cea care îl tot îmboldea.

Ea era cea care voia să *știe*.

Clătină din cap în tăcere.

Vocea lui era adâncă și aproape gravă când spuse:

– În partea de sus a crăpăturii unei femei, este o bucată de carne, o mică umflătură. Unii îi spun perlă, sau butonaș, sau clitoris, dar nu contează cum este numită, căci deține cheia plăcerii femeiești. Dacă este frecată sau – trase aer în piept încet – linsă, femeia simte o senzație minunată. Este în extaz, la fel ca atunci când un bărbat își revarsă sămânța.

Eve simțea o căldură în josul pântecelui auzindu-l, dar nu era sigură dacă să-l creadă sau nu. Nu simțise niciodată o perlă

în crăpătura ei. Cum se putea ca el să știe mai multe despre trupul unei femei – cum se presupunea că era și al ei – decât ea?

– Ai făcut asta? șopti ea. Ai frecat și ai lins?

– Da.

Închisese ochii pe jumătate, verdele aproape dispărând.

– De ce? întrebă ea, cu adevărat uluită. La ce-ți folosește?

El îi zâmbi atunci, nu prietenește sau cu bucurie, ci ca și când i-ar fi dezvăluit un secret.

– Pentru că îmi face și mie plăcere. Să aud gemetele, icnetele și scâncetele unei femei, să o văd umezindu-se, să-i simt mirosul răspândindu-se în aer și să știu că *eu* sunt cel care îi aduce plăcere. Că atingerea *mea* a făcut-o să își piardă mințile. El clătină din cap. Îți conferă putere sentimentul acela, momentul acela.

Ea respira cu greu, ca și când ar fi alergat haotic pe un câmp. Cuvintele lui, *vocea* lui păreau să o țină într-un fel de vrajă.

– Toate femeile reacționează în felul acesta?

– Nu. Unele se țin tari. Trebuie să insist ca să le desfac picioarele, sexul. E posibil să stea nemișcate și tăcute o vreme, în timp ce le sărut și le spun cât de frumoase sunt și mă joc cu mica lor perlă. Mâna îmi poate fi acoperită de umezeala lor, iar aerul poate ajunge să fie încărcat de sare și de miros de sex până să se descătușeze. Altele sunt ușuratice, în cel mai bun sens posibil. Își ridică fustele, desfac picioarele și chicotesc în timp ce le mângâi, lingându-le buzele, oftând și bucurându-se de propria lor plăcere.

Ea îl privea țintă, și-i venea să roșească toată auzind lucrurile interzise pe care i le spunea, dar se controlă.

– Care îți plac mai mult?

El râse încet, aproape mormăind, iar ea își dădu seama că stătea întins pe scaun, cu capul dat pe spate.

– Îmi plac toate. Aristocrate sau simple, fete dulci care chicotesc și doamne în privirea cărora se citește că se pricep la cele lumești. Îmi plac fetișcanele scunde și cele înalte, roșcatele și brunetele, femeile cu sânii mari și cele cu sânii mici și delicați ca niște cești de ceai. Cele care flirtează doar fluturând din gene și cele care îi spun unui bărbat imediat ce vor. Îmi plac femeile și-mi place să fac dragoste cu ele. Toate sunt frumoase pentru mine.

– Dar...

Nu toate femeile erau frumoase. *Ea* nu era frumoasă – îi dăduse clar de înțeles în ziua în care se întâlniseră. Însemna că nu o considera nici măcar femeie, în cazul acesta? Gândul o făcu să se întristeze nespus.

Voia să întrebe, să ceară mai multe explicații, dar ușa biroului se deschise. Intră Jean-Marie, iar Asa se îndreptă în scaun.

Vraja se rupsese.

Însă, când se întoarse spre Jean-Marie, surprinse un licăr în ochii lui Asa și se întreabă ce ar simți dacă l-ar lăsa să o atingă.

Jean-Marie privi de la ea spre Asa, mijindu-și ochii bănuitor, dar nu spuse decât:

– Alf te așteaptă în grădină, *mon amie*.

În cele din urmă, Asa își desprinse privirea de la ea auzind vestea.

– Alf?

– Un băiat care lucrează pentru fratele meu, spuse ea ridicându-se. Era încântată să constate că o țineau picioarele. Și pentru mine, uneori.

– Ce caută aici? întrebă Asa.

Eve ridică nonșalant din umeri.

– M-am gândit că mă poate ajuta cu treaba – să facă, poate, câteva lucruri mărunte și diverse comisioane pentru mine.

Nu se pricepuse niciodată prea bine să mintă, și el o privi țintă un moment mai îndelung înainte de a răspunde încet:

– Prea bine.

Ea încuviință din cap o dată și ieși pur și simplu din încăpere. Ce altceva putea face? Nu avea cum să își ia rămas-bun de la un gentilom într-un mod cuviincios după ce discutaseră... lucrul *acela* cu câteva minute înainte. Eve se înfioră. Ce îi venise să îl ia la întrebări? Era ca și când ar fi fost vrăjit – încăperea tăcută, ochii lui verzi strălucitori, respirația ei accelerată. Ar trebui să fie revoltată, îngrozită de ea însăși. Rușinată și umilită.

Însă nu era. Dacă era să spună adevărul, voia să se întoarcă și să îi pună în continuare întrebări despre ce le putea face femeilor.

Alungă gândul din minte ieșind la soare, cu Jean-Marie pe urmele ei.

– Ce îl vei pune pe acest băiat să facă? murmură paznicul lângă ea.

Ea trase aer în piept, punându-și gândurile în ordine în timp ce traversau curtea largă pavată.

– Domnul Makepeace crede că s-a umblat la scenă deliberat pentru a o face să se prăbușească. Spune că pe câteva grinzi se vedeau urme că ar fi fost tăiate parțial cu fierăstrăul.

– Ah, spuse Jean-Marie. Și eu am văzut asta. Dar tot nu înțeleg ce legătură are cu băiatul.

– Arată-mi unde este, și vei afla, răspunse Eve.

Jean-Marie îi aruncă o privire și gesticulă înainte.

– Acolo, pândind printre stâlpii din galeria muzicienilor. Tare suspicios e băiatul ăsta.

– Probabil e unul din motivele pentru care l-a angajat Val, murmură Eve, înaintând vioaie înspre galeria muzicienilor.

Acum, că Jean-Marie îi arătase unde era ascunzătoarea băiatului, îl vedea printre umbrele din spatele pilaștrilor. Alf părea și mai slăbănog la lumina zilei, iar lui Eve i se strânse inima. Cât de des mânca băiatul?

– Doamnă. Își atinse borul pălăriei prăpădite când ea se opri în fața lui, dar nu și-o scoase. Ați vrut să mă vedeți?

– Da, Alf, răspunse Eve. Am o treabă pentru tine, dar este oarecum secretă.

Chipul lui fu traversat de un zâmbet.

– Majoritatea treburilor mele sunt așa.

– Da, ei bine. Eve trase adânc aer în piept. Domnul...ăăă... *Harte*, proprietarul de la Harte's Folly, crede că e posibil să încerce cineva să îi distrugă grădina. Ieri s-a prăbușit scena din teatru, rănind două dintre dansatoare și ucigând una. Domnul Harte nu crede că a fost un accident.

Alf înclină capul, ridicând din sprâncene întrebător.

– Aș vrea să fii spionul meu în această chestiune și să afli cine ar fi putut pune la cale prăbușirea scenei. Eu și Jean-Marie vom spune că ești aici pentru a mă ajuta, dar, în realitate, vei urmări orice este suspect. Crezi că poți face asta pentru mine?

– Oh, da, pot face asta, spuse Alf încet, dar nu pot spune dacă îi voi găsi pe răufăcători sau nu.

– Înțeleg, zise ea. Vreau doar să te uiți.

– O voi face. Încuviință din cap. Ce vreți să fac pentru dumneavoastră mai întâi?

Eve nu se gândise atât de departe. Privi în jur ca și când ar fi căutat inspirație, și privirea îi fu atrasă de ceva ce se mișcă în desișul din apropiere.

Îl prinse alarmată pe Jean-Marie de braț.

– Cred că suntem urmăriți.

Jean-Marie urmă direcția privirii ei și se îndreptă spre tufișuri, apoi dădu crengile într-o parte pentru a se uita.

Eve văzu că linia încordată a spatelui lui se relaxă.

– Nu e nimic îngrijorător.

– Ce vrei să spui? Se duse unde se afla el, cu Alf urmând-o îndeaproape, și se uită în tufișuri.

Acolo zăcea câinele uriaș pe care-l văzuse în biroul de la teatru. Însă de data aceasta avea ochii închiși și nu se mișca deloc, trupul lui sfrijit stând neclintit în desiș. Eve se simți cuprinsă de vinovăție. Se temuse atât de tare de animal, încât nu-l privise deloc îndeaproape. Nu își dăduse seama că murea de foame.

– Este... este mort?

Jean-Marie se aplecă și își puse palma pe spatele murdar al animalului, așteptând un moment înainte de a se îndrepta, clătinând din cap.

– Trăiește încă, dar nu mai rezistă mult.

Eve privi țintă la câine. Se speriase atât de tare, că aproape își ieșise din minți când îl văzuse prima dată, dar acum zăcea ghemuit într-o rână, murdar și cu coastele ieșind în relief. Nimănui nu-i putea fi frică de o astfel de ființă.

Nici măcar ei.

Eve se întoarse spre Alf.

– Am o treabă pentru tine.

Băiatul privi de la ea despre câine, iar chipul îi fu traversat de o expresie pasageră de repulsie.

– Vreți să îl omor?

– Nu, răspunse Eve. Vreau să mă ajuți să îl facem bine.

Asa se uita țintă la o scrisoare când ușa biroului se deschise. Ridică ochii pentru a o vedea pe Eve intrând. Ea se întoarse la el fără să-l privească și spuse:

– Ai grijă acum.

Jean-Marie intră, ducând o potaie slăbănoagă, pe jumătate moartă.

– Ce...? începu Asa.

– Pune-l aici, îi spuse Eve lacheului – încă neacordându-i nici o atenție lui Asa. Putem folosi câteva dintre cârpele de aici.

Și arată spre o grămadă de cârpe stacojii și aurii.

– Vai de mine! Asa se ridică, revoltat. *Cârpele* acelea sunt costume.

Eve îl bagă în cele din urmă în seamă, ridicând dintr-o sprânceană înspre el.

– Par cam murdare de funingine.

Asa își trecu o mâna prin păr.

– Au fost recuperate când a ars teatrul.

Eve încuviință din cap.

– Iar acum nu pot fi folosite, căci nu cred că vreun actor sau vreun cântăreț de operă va vrea să le poarte.

– Dar... De fapt, nu îi venea în minte nici o obiecție, astfel că fu obligat să privească în tăcere în timp ce Jean-Marie strecura câinele în spatele biroului ei, așezând animalul cu blândețe pe grămada de costume.

Eve privea și ea, cu o mică încruntătură de îngrijorare între sprâncene.

Asa nu se putea abține să nu o privească țintă. Se temea de câini – știa al naibii de bine că așa era –, dar iat-o ocupându-se de aceeași potaie pe jumătate moartă care o făcuse să țipe cu două zile în urmă. Era o mare contradicție: sora unui duce, mândră și bățoasă, dar cu nici o jumătate de oră în urmă îl privise cu ochii mari și fără răsuflare în timp ce îi descria el cum făcea sex cu o femeie. Nu avea nici o logică. Își simți mădularul zvâcnind când își aminti că stătuse de *vorbă* cu ea – fără să se atingă; între ei se aflau atât biroul, cât și masa lui. Nu era drăguță. Vedea asta chiar și acum. Avea nasul prea lung, fața prea ștearsă. Și totuși, ar da aproape orice să-i vadă corpul. Să atingă o mână zveltă sau un umăr palid, el care era obișnuit să facă mult mai mult de-atât cu femeile lui.

Asa pufni. Trebuia să fie de vină tentația interdicției – faptul că nu o *putea* atinge. Dacă ar putea să o tragă în brațe să îi desfacă buzele acelea sub gura lui, ei bine, s-ar sătura de ea imediat.

Nu-i așa?

Apoi intră băiatul, cu un lighean cu apă și un sac aruncat pe umăr.

– O, mulțumesc, Alf, spuse Eve, îndemnându-l să se apropie de câine.

Asa se duse spre ea să vadă ce punea la cale. Se învârtea în jurul câinelui, fără a-l atinge, dar vrând în mod vădit să facă ceva.

– Stai, lasă-mă pe mine, spuse Asa scoțându-și haina.

Câinele duhnea îngrozitor.

Își suflecă mânecile și se aplecă, rupând o bucată din materialul stacojiu.

– Ce faci? întrebă domnișoara Dinwoody neliniștită.

Asa pufni, împingând-o cu blândețe într-o parte.

– Dacă vrei să-l ții aici, am putea încerca să vedem dacă nu îl putem face să nu mai miroasă în halul ăsta. Îi făcu semn cu bărbia băiatului care rămăsese cu ligheanul în mâini. Pune-l jos vino să mă ajuți.

Băiatul privi spre Eve și, în urma încuviințării ei, făcu după cum i se spusese.

Asa se așeză pe vine, cercetând câinele. Bietul animal arăta într-adevăr rău, și se întrebă în sinea lui dacă avea să supraviețuiască peste noapte.

Dar nu avea de gând să i-o spună lui Eve.

Animalul fusese mare când era sănătos, cu fălci lăsate, pe un cap uriaș, dar acum era aproape piele și os. Pelvisul îi ieșea dureros în evidență, săpând scobituri adânci în șoldurile lui. Se vedeau tăieturi și zgârieturi pe toată blana, urmele a numeroase încăierări pentru resturi de mâncare, fără îndoială. O parte dintr-o ureche era sfâșiată, și avea cruste pe ochi și pe nas.

Dar, când puse mâna pe capul câinelui, animalul deschise ochii și dădu firav din coadă pe materialul pe care zăcea.

– Bun băiat, murmură Asa.

Își umezi cârpa în apă și o trecu încet peste gura animalului. Câinele scoase limba și lipăi apa care picura.

– I-am adus niște brânză și niște carne, spuse Alf lângă el. Deschise sacul, scoțând o bucată de brânză și o felie de carne de vită.

Asa clătină din cap.

– S-ar putea să fie prea mult în starea în care se află câinele. Du-te și vezi dacă nu a adus cineva pâine pentru gustarea de astăzi.

– Bine, spuse Alf și se ridică.

– Ți-ai pierdut ajutorul, remarcă Jean-Marie. De ce ai nevoie acum?

– Haide să îl curățăm cât putem, spuse Asa, atingând capul murdar al câinelui. Însă ar fi mai bine să nu îl udăm prea tare. Răcește ușor fără nici un pic de grăsime pe oase.

Lacheul încuviință din cap și își scoase haina înainte de a îngenunchea și el.

Asa îi mai dădu câinelui niște apă, apoi se folosi de cârpă pentru a-i șterge blana. Probabil că îl durea – câteva dintre tăieturi și zgârieturi erau proaspete și începură să sângereze când le atinse –, dar câinele nu se mișcă. Stătea în tăcere, uitându-se la fiecare gest pe care îl făcea. Asa mai observă că, din când în când, ochii animalului se întorceau spre Eve, și în clipele acelea dădea din coadă din nou.

Asa simți cum i se arcuiesc buzele.

– Ți-ai câștigat un admirator.

– Ce?

Ea se întoarse să-l privească, încruntându-se în mod adorabil. El făcu semn cu capul înspre câine.

– Te place.

Ea se încruntă spre animal.

– Dar am țipat când l-am văzut prima dată. Nu are sens să mă placă.

Asa ridică din umeri, iar el și Jean-Marie întoarseră animalul cu blândețe pe partea cealaltă.

– Animalele nu trebuie să aibă întotdeauna un motiv pentru a plăcea pe cineva.

– Înțeleg, spuse ea sobră, continuând să privească țintă spre câine.

Asa zâmbi văzând cât era de serioasă.

Ușa se deschise din nou, și privi peste umăr, văzându-l pe Alf întorcându-se, ținând triumfător în mână o bucată de pâine.

– Am găsit.

– Bun.

Asa încuviință din cap, aruncând cârpa în apă și ștergându-și mâinile. Făcuseră cât se putea fără a vârî câinele într-o cadă – lucru pe care nu-l puteau face până când animalul nu se întrema puțintel.

Dacă se întrema.

Asa se încruntă, luând pâinea și rupând o bucățică pentru câine. I-o întinse cu blândețe animalului, cu grijă să nu fie mușcat din grabă. Dar, deși era în mod vădit flămând, îi luă pâinea delicat dintre degete.

– E un gentilom, spuse Alf admirativ în timp ce Asa îl hrăni cu restul pâinii. Are grijă să nu muște mâna care îl hrănește.

– Da, are maniere foarte alese, spuse Asa încet, netezind fruntea animalului. Păcat că arată atât de rău – pare un animal prietenos. Ei bine, asta e tot ce putem face, cred.

Eve încuviință din cap.

– Alf, vrei să iei ligheanul cu apă murdară și să-mi aduci un bol cu apă proaspătă?

Băiatul încuviință din cap și luă ligheanul cu apă și cârpa murdară. Eve continua să privească îngrijorată spre câine.

– Crezi că își va reveni?

– Nu știu, spuse Asa cu sinceritate. Dar odihna îi va prinde foarte bine.

Ea încuviință din cap, apoi privi spre Jean-Marie.

– Asta îmi aduce aminte că am uitat să ne aducem o gustare pentru astăzi. Vrei să vezi dacă poți găsi ceva?

– Este o prăvălie cu plăcinte cu carne nu foarte departe de aici, îi spuse Asa. Ieși pe poarta din spate, apoi faci stânga pe alee. Nu ai cum să o ratezi, mirosul de plăcintă te va conduce. Te deranjează să îmi cumperi și mie una?

Băgă mâna în buzunar și găsi câteva monede pe care i le dădu lacheului.

– Sigur că nu. Jean-Marie zâmbi, iar dinții lui albi scânteiară. Mă întorc în curând.

Apoi plecă.

Asa privi spre Eve în timp ce se așeză la masă. Dacă simțea vreo stânjeneală din pricina faptului că rămăsese singură cu el, nu se vedea.

Poate uitase deja discuția.

El privi spre birou și văzu scrisoarea pe care o citea când Eve intrase cu câinele.

– La naiba!

Desigur, ea îl auzi.

– Ce este?

– Nimic, nimic, murmură el iritat, împăturind scrisoarea și împingând-o spre marginea biroului.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Mi-e greu să cred. Haide, dacă mai este vreo problemă cu grădina, este dreptul meu să știu.

– Nu are nimic de-a face cu nenorocita de grădină, răspunse el repezit și iritat.

– Atunci...?

El luă scrisoarea și o flutură.

– Este o invitație la botezul nepoatei mele.

– Oh. Ea zâmbi, iar ochii albaștri i se luminară. Ce drăguț. Câte nepoate și câți nepoți ai?

– Mult prea mulți, în special în familia fratelui meu Concord. Cred că țapul ăla bătrân o epuizează pe nevastă-sa în fiecare noapte.

– Ei bine. Ea își drese glasul, îmbujorându-se ușor. Felicitări! Vei cumpăra un cadou pentru copil?

– Nu, mormăi el aruncând scrisoarea. Și nici nu mă duc.

Zâmbetul ei se transformă brusc într-o încruntătură.

– De ce nu?

– Pentru că, spuse el cu toată răbdarea de care era în stare, *familia* mea va fi acolo.

Ea ridică încet din sprâncene.

El își îndreptă degetul arătător înspre fruntea ei.

– Nu mă privi așa. Nu mi-ai întâlnit familia, așa că nu ai habar ce îngrozitor poate fi.

– Te asigur că sunt pe deplin conștientă de cât de îngrozitoare poate fi o familie, spuse ea apăsat. Dar nu mi-ai sugerat niciodată că membrii familiei tale ar fi de-a dreptul monstruoși.

El pufni.

– Mai rău. Sunt *religioși*.

– Chiar și așa, spuse ea, acest copil va crește într-o zi și își va da seama că botezul lui a fost singurul din familie la care nu ai participat și va fi... Când Asa mormăi printre dinți, ea făcu o pauză. Ce-ai spus?

– Am spus că nu am fost la nici unul dintre botezurile lor nenorocite, zise el ceva mai tare.

Numai Dumnezeu știa de ce nu reușea să ridice vocea – nu avea problema asta de obicei.

Domnișoara Dinwoody îngheță un moment, apoi se aplecă puțin în față, împreunându-și mâinile pe birou.

– Dă-mi voie să văd dacă am înțeles corect...

– O, Dumnezeule, mormăi el.

Ea continuă:

– Ai cinci frați și surori și... câți au copii?

El roși.

– Ei bine, Verity și Concord, cu siguranță. Nu sunt sigur în ceea ce o privește pe Silence – s-a măritat cu un tip încăpățânat, știi, și e mai retrasă. Winter are familia lui, și, desigur, și Temperance... Strânse din ochi, gândindu-se. Nu se vorbise oare despre un copil cu un an în urmă? Cred că are o fată?

Domnișoara Dinwoody trase aer în piept grăbită.

– Și câți copii au Verity și Concord?

– Verity are trei copii, răspunse el prompt. Măcar atâta știa. Și Concord... oh, cinci sau șase?

– Asta dacă o pui la socoteală pe proaspăta nepoată?

El o privi țintă un moment. Habar nu avea.

– Da?

Ea închise ochii o clipă, apoi îi deschise.

– Așadar, să vedem dacă înțeleg. Ai nouă sau posibil unsprezece nepoate și nepoți și nu *ai fost nici măcar la un botez?*

– Am fost ocupat! strigă el, regăsindu-și – slavă cerului! – vocea. Am avut o grădină de condus și o afacere de clădit!

Se opri, privind încruntat. Ea strânse din buze, își mijii ochii și spuse foarte clar:

– Te duci la botezul acela, Asa Makepeace.

El râse; nu se putea abține.

– Și cum mă vei forța să fac acest lucru? Mă vei lua în brațe și mă vei căra prin Londra?

– Nu, spuse ea. Pur și simplu voi face să-ți intre în cap că sunt familia ta, tineri și bătrâni, și nu poți să fugi de ei mereu. În plus... Ea zâmbi, nu tocmai amabil, observă el. S-ar putea să-ți placă.

– Nu-mi va plăcea, spuse el, sunând ca un copil de trei ani, ceea ce nu era obișnuit pentru el.

– Prin urmare, atât de îngrozitoare este familia ta? întrebă ea cu seriozitate.

– Concord este un dobitoc iute la mânie, mormăi el.

Ea îl privi insistent.

El simțea că i se încinge ceafa și căută cu disperare o diversiune.

– Dar tu?

– Ce e cu mine?

– Nu te văd participând la mese în familie, spuse el plin de resentimente.

– Nu prea am familie, răspunse ea sec.

El miji ochii.

– Dar Sindicatul Doamnelor?

Ea își întoarse privirea în altă parte.

– Acela este un grup *social*. Nu e deloc același lucru cu o familie.

– Ha! spuse el arătând din nou cu degetul spre ea.

Ea se feri cu mâna.

– Aș vrea să încetezi cu asta. Este foarte nepoliticos.

– Tu, spuse el cu mare voioșie, eviți subiectul.

– Ce subiect?

– Faptul că, deși Sindicatul Doamnelor nu este o familie, *este* un eveniment social la care nu dorești să participi. La fel cum eu – își flutură mâna înspre piept – nu am nici o dorință să merg la ospățul prilejuit de botezul nepoatei mele.

– Nu este deloc același lucru, spus ea, privindu-l ciudat. O obligație de *familie* la care ți-a fost solicitată prezența este ceva, și un eveniment *social*, la care nu sunt bine-venită, este cu totul altceva.

– Nu este adevărat, spuse el. Judecând după atitudinea prietenoasă de ieri a lui Lady Phoebe față de tine, pun prinsoare că ești bine-venită.

Ea se încruntă.

– Nu știi asta.

– Ba da.

Ea strâmbă din nas.

– Ei bine, ar fi foarte stânjenitor, în orice caz.

– Lașo, spuse el afectuos.

– Nemernicule, replică ea, apoi păru surprinsă de ea însăși. Ei bine, este adevărat – doar un nemernic ar rata botezul nepoatei sale nou-născute.

El flutură din mână.

– Dacă trebuie să particip la acest eveniment nenorocit de familie, atunci și tu trebuie să te duci la ședințele Sindicatului Doamnelor. De acord?

Ea făcu ochii mari.

– Nu am fost niciodată de acord...

– Și, mai mult, declară el, dat fiind că a fost ideea ta să îndur ospățul, cred că ar trebui să vii și tu.

– Eu? Ea făcu ochii mari. Dar...

El își încrucișă brațele la piept.

– Vii, altfel nu merg nici eu.

Ea deschise gura, apoi rămase pur și simplu cu gura căscată la el.

Asa simți o mare satisfacție că o făcuse să își piardă șirul gândurilor. Zâmbi în sinea lui, luând scrisoarea și uitându-se la ea.

– Este la șapte seara, peste trei zile. Se încruntă un moment, gândindu-se, apoi zâmbi larg spre ea. Luăm trăsura fratelui tău.

Capitolul 9

Porumbița alerga și alerga prin pădurea întunecată și sălbatică. Crengile îi biciuiau fața, și se împiedică, prăbușindu-se în genunchi, de mai multe ori, dar se ridică de fiecare dată, căci auzea gărzile regelui urmând-o îndeaproape.

Alergă până când condurii i se zdrențuiră; alergă până când picioarele începură să-i ardă și să-i tremure.

Alergă până când auzi un răget îngrozitor...

din *Leul și Porumbița*

Târziu în seara aceea, Bridget Crumb umbla prin casa Hermes, asigurându-se că toate ușile erau încuiate pentru noapte. Era treaba lacheului Bob să încuie peste noapte, dar lui Bridget îi plăcea să facă turul casei pentru a fi sigură că acesta nu uitase nimic.

De asemenea, îi plăcea să supravegheze ceea ce considera în sinea ei a fi domeniul său.

Bridget atinse încuietoarea ușii de la intrarea în casa Hermes, înclină din cap înspre Bill, căruia îi venise rândul să stea de pază la intrarea din față, și se întoarse să urce scările șerpuitoare. Lumina candelabrelor sălta și pâlpâia pe pereții întunecați în timp ce urca. Pe pereți atârnau zeci de picturi, multe dintre ele portrete, iar chipurile pictate o priveau țintă în timp ce trecea. Toți ceilalți servitori erau în patul lor – sau cel puțin se retrăseseră în seara aceea –, iar casa era tăcută, în afară de sunetul pașilor ei. La catul de deasupra verifică fiecare cameră pe lângă care trecea până când ajunse la dormitorul ducelui.

Intră în el.

Casa Hermes era un conac opulent. Toate suprafețele erau sculptate, aurite, acoperite cu marmură importată – sau toate trei la un loc. Era ca și când ducele ar fi vrut să arate lumii ce avere avea – îndeajuns încât să construiască o casă pe care să o invidieze un rege.

Dar, chiar și în asemenea opulență, dormitorul principal ieșea în evidență.

Pereții de un roz pal erau acoperiți cu medalioane sculptate și aurite de viță-de-vie șerpuitoare. Într-unul din capete, un șemineu din marmură albă ocupa jumătate din perete. Pe podea era întins un covor gros, roșu cu albastru, iar deasupra erau picturi cu nuduri de zei și zeițe care se desfătau.

În centrul camerei se afla cel mai mare pat pe care îl văzuse vreodată Bridget – și lucrase în case de aristocrați de la treisprezece

ani. Era sculptat dintr-un fel de lemn auriu, stâlpii masivi și arcuiți susținând un baldachin albastru precum cerul, plisat, cu canafi aurii. Alți canafi aurii strângeau valurile de material în jurul stâlpilor, iar pe pat erau atât de multe perne, că aproape acopereau cuvertura. Bridget pufni trecând pe lângă pat. Servitoarele ei aveau nevoie în fiecare săptămână de o jumătate de oră pentru a șterge praful de pe ridicola piesă de mobilier.

Exact lângă pat se afla un birou de scris delicat, cu incrustații de fildeș și aur. Semăna cu o cutie dreptunghiulară așezată pe picioare. Partea de sus avea balamale și putea fi ridicată, astfel încât să te poți așeza pentru a scrie scrisori. În centrul părții din față a biroului se afla o gaură de cheie. Biroul era încuiat. Bridget puse sfeșnicul pe o măsuță și cercetă încuietoarea. Era din aur – *firește* – și se zgâria ușor dacă nu aveai grijă.

Oftă și se îndreptă.

Deasupra biroului era atârnat un tablou imens, în mărime natural, al ducelui. Un alt portret al ducelui era așezat pe peretele de lângă scară. Și acesta era în tot mărime naturală. În tabloul *acela* stătea în picioare, frumos și arogant, învești mântat în hermină, catifea și mătase și ținând o carte între degetele lui lungi. În *acest* portret stătea întins.

Și gol.

Ei bine, nu în întregime, se corectă Bridget, aruncând o privire critică spre tablou. Ducele avea totuși o bucată transparentă de material subțire care îi plutea pe deasupra pelvisului, dar care nu făcea decât să îi evidențieze organele genitale, în loc să le ascundă.

Bridget bănuia de multă vreme că pictorul îl flatase pe duce când venea vorba despre înzestrările lui.

Dar trebuia să se gândească la chestiuni mult mai importante.

Aruncând o ultimă privire la zâmbetul arogant de pe buzele pictate ale ducelui, se întoarse la biroul de scris. Își scoase o agrafă din coafură, o îndoi cu grijă și, aplecându-se, o introduse încet în gaura cheii.

După cinci minute de manevrare răbdătoare, Bridget auzi un *clic* distinct.

Zâmbi în sinea ei, ridicând capacul biroului.

Înăuntru se aflau rânduri de compartimente. Le verifică metodic pe fiecare și găsi cerneală, peniță – câteva tocite până la toc –, hârtie, nisip, două scrisori care erau scandalos de explicite cu privire la ceea ce dorea expeditoarea ca ducele să îi facă, și mai nimic altceva.

Bridget se îndreptă și oftă. Ei bine, cel puțin eliminase biroul de scris. Mai petrecu alte câteva minute căutând sertare ascunse și, cum nu găsi nici unul, puse totul în ordine și închise, având grijă să îl încuie din nou.

În timp ce făcea acest lucru, auzi un sunet slab, ca un râset înfundat.

Bridget îngheță, apucă sfeșnicul și îl ridică.

Nu era nimeni în încăpere în afară de ea.

Se îndreptă spre ușă și o deschise.

Și holul era pustiu.

În spatele ei ceva se mișcă.

Se întoarse brusc, privind înspre colțurile îndepărtate ale camerei ducelui. O ușă din zidul de vizavi de șemineu ducea într-o mică debara. Când ducele era acasă, uneori valetul său dormea acolo. Bridget se îndreptă spre ușa aceea și o deschise.

Încăperea era tăcută și goală.

Închise ușa debaralei încet. Bridget Crumb fusese crescută la țară, dar se considera o femeie sofisticată.

Nu credea în fantome.

Privind încă o dată în jur prin dormitorul ducelui, părăsi încăperea și închise ușa în urma ei.

Și își puse în minte să-I ceară unei servitoare să instaleze curse de șoareci la etaj.

Eve nu era tocmai sigură cum ajunsese în trăsură cu Asa – cu siguranță nu fusese de acord cu un asemenea lucru –, dar acolo se trezi, trei zile mai târziu. Trăsura se hurducă peste o groapă din caldarâm, iar Eve se clătină odată cu ea, cercetându-l pe Asa, care stătea vizavi. Purta o haină de un roșu aprins în seara aceea, tivită cu dantelă aurie. Dedesubt, jiletca era făcută din brocart auriu, cu broderii negre complicate pe deasupra, iar pantalonii erau și ei negri. Dacă familia sa era „religioasă", după cum spusese,

Eve nu se putu abține să nu se gândească la faptul că întreaga lui ținută era menită să provoace.

Ea purta o rochie simplă cenușie, cu dantelă albă discretă la coate și la decolteu. Își strecurase o eșarfă subțire în corsaj, atât pentru a-i ține de cald, cât și din bună-cuviință. Fusese convinsă să îi acorde o seară liberă bine-meritată lui Jean-Marie, dar asta nu însemna că era neprotejată – în afară de Asa, îi avea pe birjarul trăsurii și pe doi dintre lacheii fratelui său.

Mai mult decât suficient pentru o plimbare prin Londra.

Ea își drese glasul.

– Te-ai decis ce cadou îi iei bebelușului?

Petrecuse ultimele zile continuând să pună în ordine registrele contabile de la Harte's Folly, dar, deși el lucrase aproape de ea în cea mai mare parte a acelor zile, fusese destul de distant. Acum încetase să bată din picior și se întorsese către ea.

– Nu sunt sălbatic, să știi.

Ea ridică din sprâncene.

– Eram doar curioasă.

El mormăi, privind morocănos pe fereastra întunecată.

– Am o guinee pentru ea.

– Îi dai bani unui bebeluș.

– E practic, mormăi el. Concord i-o va păstra, și-o poate folosi mai târziu pentru... pentru... Se încruntă, părând incapabil să își imagineze ce putea cumpăra o fetiță cu o guinee. Flutură nerăbdător dintr-o mână. În orice caz, *chiar* i-am luat un cadou.

– Bineînțeles ca da, răspunse ea liniștitor. Eu, una, i-am luat o mică bonetă drăguță care sper că-i va plăcea mamei ei.

De fapt, petrecuse mult mai mult timp decât era necesar căutând cadoul pe Bond Street. Să faci cumpărături de cadouri pentru bebeluși era foarte captivant.

El o privi țintă.

– Nu trebuia să aduci un cadou. Este nepoata *mea*.

Ea se simți lezată auzind cuvintele.

– Știu asta, dar am vrut să îi ofer un dar. Un copil este ceva prețios.

Eve își privi mâinile. Nu urma să aibă niciodată un copil, știa. Atunci putea fi învinovățită pentru că voia să își arate afecțiunea față de acesta, deși nu era rudă cu ea?

Chipul lui se înmuie auzindu-i replica bățoasă.

– Sunt sigur că lui Rose îi va plăcea boneta.

Eve nu avu timp să mai spună ceva, căci se apropiau de o prăvălie. Așteptă ca lacheul să pună scărița, apoi coborî din trăsură. Se aflau la marginea cartierului St. Giles – o zonă îngrozitoare din Londra, deși această stradă părea destul de liniștită.

Ea privi nedumerită înspre prăvălie – o croitorie.

– Fratele meu și familia sa locuiesc deasupra prăvăliei, îi spuse Asa în ureche, apropiindu-se intim.

– Oh. Eve își netezi fustele, simțindu-se brusc agitată. Adevărul era că nu se simțea foarte comod în prezența oamenilor, cu atât mai puțin a celor pe care nu-i cunoștea. Adăugând la asta diferența de clasă și teama că avea să facă vreo gafă, îi venea brusc să se întoarcă în trăsură.

Probabil că Asa îi simțise încordarea, căci îi întinse brațul.

– Sunt zgomotoși și direcți, dar nu mușcă. Ochii lui verzi se înmuiară. Și cred că îți va plăcea de surorile mele.

– Păi, bine atunci. Trase aer în piept, încercând să zâmbească. Sugerez să intrăm, ca să îi pot cunoaște.

O conduse spre mica ușă din lateralul prăvăliei. În spatele ei se afla o scară abruptă care ducea direct la etaj. În timp ce urcară, Eve auzi râsete fericite și voci ridicate în timp ce vorbeau.

Asa se opri un moment pe palier, își îndreptă spatele și bătu tare la ușa închisă de la capătul scărilor.

Vocile se domoliră puțin, apoi ușa se deschise.

Apăru o femeie cu părul blond-arămiu și un aer primăvăratic, cu obraji îmbujorați și cu ochi verzi-albaștri încântători. Îi aruncă o privire domnului Makepeace și îi sări în brațe.

– *Asa!*

– Bună, Rose, mormăi el, cuprinzându-i umerii zvelți cu brațele.

– Ce minunat că ai venit! Josiah va fi încântat – își amintește încă de ziua când l-ai dus la spectacolul acela de marionete, cu *ani* în urmă, iar Prudence, John și George vor fi foarte încântați – cred că în mintea lor ești un mit. O, nu ai cunoscut-o pe mica Rebecca, ca să nu mai spun de Rachel, proaspătul nostru bebeluș. Se retrase, zâmbind larg, și o văzu pe Eve, stând stânjenită într-o

parte. Aproape că putu vedea privirea scrutătoare din ochi femeii. Dar cu cine ai venit?

Entuziasmul lui Rose atrase atenția celor dinăuntru. Câțiva copii se adunaseră în jurul fustelor ei, privind țintă cu ochi mari la nou-veniți, în timp ce trei femei apărură, uitându-se pe după umerii lui Rose.

Una dintre ele, o femeie îmbrăcată elegant, cu ochi albaștri și păr de mahon, zâmbi curioasă văzând-o pe Eve.

– Vai, domnișoară Dinwoody, ce plăcere să vă revăd.

Eve zâmbi, căci era Isabel Makepeace, soția lui Winter Makepeace, administratorul Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați.

Întinse mâna.

– Doamnă Makepeace, bună seara și... Lady Caire?

Eve clipi confuză spre cea de-a doua doamnă. Avea o expresie serioasă pe chip, păr castaniu și niște ochi aurii extraordinari. Ambele femei făceau parte din Sindicatul Doamnelor, dar de ce ar fi participat tânăra doamnă Caire, care era soția bine-cunoscutului Lord Caire, la acest botez?

Însă aceasta din urmă îi risipi confuzia luând-o de mână și spunând:

– Numele meu de fată este Makepeace. Mă ocupam de cămin împreună cu fratele nostru Winter. Îi aruncă o privire ironică lui Asa. Înțeleg că Asa nu v-a spus că sunt sora lui când a decis să vă aducă?

– Ăă... Eve evită să răspundă, nevrând să îl pună pe Asa într-o situație stânjenitoare. Privi spre el, dar el se uita încruntat înspre sora lui, fără a o ajuta în vreun fel. Trase aer în piept. Sper că nu este nepotrivită venirea mea.

– Oh, deloc, spuse Isabel cu un glas tărăgănat, apucând-o pe Eve de braț. De fapt, aș spune că este bine-venită.

Asa apăru ușor alarmat.

– Uite ce e...

– Te vom prezenta tuturor.

Ultima femeie vorbi în cele din urmă. Avea părul castaniu al familiei Makepeace și un zâmbet larg molipsitor. Îi făcu o reverență lui Eve. Eu sunt Silence Rivers, cea mai mică soră a lui Asa. Sunt foarte bucuroasă ca ați putut veni, domnișoară Dinwoody.

– Mulțumesc, spuse Eve, zâmbind cu timiditate. Și nu vreți să îmi spuneți cu toții Eve?

– Eve, atunci. Intră, te rog.

Silence o apucă pe Eve de braț și o traseu ușor.

Ea intră și rămase imediat fără suflare. Chiar dacă Asa îi spusese cât de mare era familia sa, nu anticipase prea bine impactul pe care urma să-l aibă asupra ei faptul că îi vedea pe toți strânși laolaltă, în ceea ce era în mod vădit o încăpere prea mică.

Distinse un șir de ferestre în spatele casei, care dădeau, fără îndoială, într-o curte. Sub ferestre, o masă lungă era încărcată cu tot felul de cărnuri, pâine și budinci. În timp ce privea, o fetiță brunetă se ridică în vârful picioarelor și încearcă să își vâre degetul într-o prăjitură de un roz strălucitor. Însă înainte să apuce să o atingă, copila fu ridicată de un bărbat cu părul alb legat la spate cu o fundă neagră. Avea un aer intimidant, adevărul fie spus, dar copila părea să nu fie de aceeași părere, căci râse când o ridică.

Probabil că Silence îi văzuse expresia de pe chip.

– Presupun că este ușor dificil la început, dar, de fapt, suntem cu toții foarte prietenoși.

– Femeile, în orice caz, mormăi Asa direct în spatele ei.

În acel moment, un bărbat masiv, cu păr castaniu grizonant, se întoarse mijindu-și ochii când îi văzu.

– Asa! Frățioare, sunt surprins că ai reușit să-ți lași treburile și să vii la botezul nepoatei tale.

Rose se desprinse în tăcere de celelalte doamne, se îndreptă spre bărbat, îl cuprinse de braț și, continuând să îi zâmbească, își înfipse ferm călcâiul în scobitura gleznei lui.

Bărbatul nu scoase nici un sunet, dar făcu ochii un pic mai mari.

– Suntem cu toții foarte *fericiți* că Asa a putut veni, nu-i așa, dragul meu soț? întrebă Rose.

– Desigur, dragă soție. Concord se desprinse de mâna soției și făcu prudent un pas în lături. Bun venit, frate.

– Con, răspunse Asa țeapăn.

Eve se luptă să nu își dea ochii peste cap. Se părea că Rose nu își făcea astfel de griji.

– Concord, aceasta este domnișoara Eve Dinwoody. Prietena lui Asa.

„Prietena." Era un cuvânt inofensiv, dar Eve trebui să își reprime un fior auzind că era legată de Asa chiar și într-un asemenea mod nesemnificativ. Erau prieteni? Ei bine, trebuiau să fie. Nu. O simplă cunoștință nu l-ar fi însoțit la botezul nepoatei sale.

– Doamnă.

Concord se înclină pe jumătate. Era cu câțiva ani mai mare, însă exista o asemănare trădată de fermitatea maxilarului și de privirea directă. Privirea aceea se îndreptă spre Asa, care stătea la jumătate de pas în spatele ei, iar bărbatul mai în vârstă își miji ochii, privind între ei.

– Domnule Makepeace, este o plăcere să te cunosc, spuse Eve sinceră și văzu că privirea fratelui lui Asa se înmuie.

– Spune-mi Concord, zise el morocănos.

Rose își mângâie soțul pe mână.

– Acum, dă-mi voie să te prezint restului familiei.

Ce urmă fu, în opinia lui Eve, o pedeapsă. O prezentă restului familiei Makepeace, inclusiv unui gentilom cu părul alb, care se dovedi a fi bine-cunoscutul Lord Caire, și soțului lui Silence, care era copleșitor de chipeș, domnul Rivers. Verity Brown, cea mai mare dintre frații Makepeace, care îi crescuse se pare pe toți în afară de Concord, după ce murise mama lor, era o femeie senină de vârstă mijlocie, cu părul mai curând argintiu decât castaniu. Copiii îi provocau o mare confuzie, căci erau șase care alergau de colo-colo, precum și câțiva micuți care abia mergeau.

Eve întâlni bebelușul sărbătorit în cele din urmă. Rachel Makepeace era un copilaș frumos, cu o bonetă tricotată de mână, legată sub bărbie. De sub bonetă se vedea o șuviță mică de păr negru în centrul frunții. Stătea într-un coșuleț, dormind profund, în ciuda mulțimii zgomotoase din jur – unchiul și tatăl ei făcând cea mai mare gălăgie. Concord îl trăsese pe Asa într-un colț, și discuția lor era vădit încinsă, iar vocile le deveneau tot mai ridicate.

– Nu îi băga în seamă, spuse Rose, observându-i privirea. Se ceartă într-adevăr mult, dar *sunt* frați, iar Concord nu ar îndrăzni sa facă nimic prea îngrozitor de ziua lui Rachel.

– Ceea ce îmi amintește, murmură Eve, desprinzându-și privirea de la Asa și de la fratele acestuia. Aceasta este pentru Rachel.

Întinse micul pachet pe care îl strecurase în buzunar.

– Oh! Rose radia în spatele ei. Nu trebuia.

Eve zâmbi timid.

– Cui nu-i place să cumpere cadouri bebelușilor?

Rose chicoti și scoase funda cu care era legat cadoul. Desfăcu hârtia subțire în care Eve învelise cadoul, apoi spuse cu suflarea întretăiată:

– Este minunată.

Ridică bonetă albă de pânză, brodată delicat cu cel mai pal roz pe margine, astfel încât să o poată vedea și celelalte doamne. Temperance și Silence exclamară, mirându-se de broderia fină, iar Isabel întrebă cum se numea prăvălia în care o găsise.

Rose privi spre Eve, cu ochii licărind.

– Mulțumesc, mă bucur atât de tare că ai putut veni.

– Ne bucuram cu toții, spuse Temperance cu delicatețe.

Eve privi spre ea, confuză.

– Nu știe, spuse Isabel, cu o urmă de amuzament în voce.

Privi spre celelalte femei ca și când le-ar fi cerut permisiunea. Rose încuviință din cap. Isabel se întoarse din nou spre Eve.

– De când sunt căsătorită cu Winter, Asa nu adus nici un prieten să-i viziteze familia.

Verity pufni înăbușit.

– O, e mai mult de atât, dragă Isabel. Asa nu a adus niciodată o *doamnă* în vizită.

Zâmbi conspirativ spre Eve.

„O, Doamne." Eve deschise gura să explice că între ea și Asa lucrurile nu stăteau așa. Erau cunoștințe de *afaceri*.

Dar nu apucă, fiindcă în acel moment Concord îl lovi pe fratele său Asa direct în față.

Asa se clătină dându-se înapoi sub pumnul lui Concord. Lovitura în obraz durea al dracului. Mormăi lăsând capul în jos și atacând, prinzându-l pe Concord de talie și izbindu-se amândoi într-un scaun din spatele lor. Scaunul se prăbuși zgomotos sub greutatea lor combinată, și se rostogoliră amândoi pe podea, cu Asa deasupra.

Naiba să-l ia pe fratele lui cel fățarnic!

Asa își trase pumnul înapoi – descoperind că brațul îi era imobilizat din spate.

Mârâi, trăgându-se din mâinile care îl țineau, dar nu reuși să se elibereze. Privi în jur și îi descoperi pe cumnații săi, Lord Caire

și „domnul Rivers" – fostul pirat celebru, cunoscut drept Micky Fermecătorul.

Rivers zâmbi larg și făcu cu ochiul.

– Te-a lovit bine, dragă *frate*.

– Dă-mi drumul, codoș prost, mârâi Asa.

– Nu cred, spuse Lord Caire de cealaltă parte.

Surorile sale aveau cel mai *prost* gust la soți – ei bine, poate cu excepția lui Verity, care se căsătorise cu John Brown. John și cel mai tânăr dintre frații Makepeace, Winter, îl țineau pe Concord. John părea calm, în timp ce bărbatul cu douăzeci de ani mai tânăr decât el încerca să-i scape din mâini.

– Concord Resilience Makepeace! Rose apăruse în fața soțului ei, cu mâinile în șolduri. De ce l-ai lovit pe fratele tău in ziua botezului fiicei noastre?

Un moment, Con păru aproape spășit.

– A spus că e prea ocupat, de aceea nu vine niciodată în vizită. Nici măcar nu știa că Silence a născut-o pe Concordia în martie!

Rose făcu ochii mari auzindu-l, iar Silence, care stătea la un pas în urma ei, privi într-o parte, mușcându-și buza.

– *Dobitocule*, îi șuieră Micky O'Connor în ureche. În tot acest timp, ai spus că nu ai venit să vezi copilașul de teamă să nu mă dai de gol.

Asa simți o împunsătură îngrozitoare în stomac, dar refuză să se lase distras. Își smuci bărbia spre Concord.

– Ești la fel de rigid și de neiertător ca tatăl nostru. De ce dracu' ar trebui să vin la vreo reuniune *familială* când sunt primit astfel?

– Să nu îi rostești numele! strigă Con. Nu ai dreptul, după suferința pe care i-ai provocat-o.

– *Dreptul?* Asa simți că i se răsfrânge buza superioară. O, scuzați-mă. Nu știam că te-a făcut cu *sămânță* de aur.

Cineva icni, dar el nu-i acordă atenție. Fusese o idee proastă din capul locului. Ca și cum vreunul dintre membrii familiei sale, în afară de Concord, i-ar ura vreodată bun venit din nou.

– Taci din gură! urlă Concord, iar câțiva dintre copii plângeau deja. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești după ce...

Se opri brusc, închizând gura cu un pocnet sonor al dinților.

O, dar până și Con știa că nu era bine să vorbească despre *acel* lucru.

– Ce voiai să spui, dragă frate? comentă Asa e un ton scăzut. Cum îndrăznesc după ce minunatul și sfântul nostru tată m-a *dezmoștenit?*

În liniștea bruscă, până și copilașii încetară să mai plângă.

– Ce? Cea care vorbise fu Verity. Despre ce vorbești, Asa?

În cele din urmă, Asa își desprinse privirea de la Con și se uită înspre sora lui mai mare. Verity fusese sufletul familiei de la moartea mamei lor. Era însă surprins de cât de tare îi încărunțise părul. Atât de mult trecuse de când o văzuse ultima oară?

Deodată, se simți obosit. Își trase brațele din mâinile cumnaților.

– Tata m-a dezmoștenit, Verity, când aveam nouăsprezece ani. Mi-a spus să plec și să nu mai vin niciodată atâta timp cât trăiește el. De aceea am plecat de acasă.

– Dar... Ochii ei căprui calzi erau mari și priveau șocați de la el la Concord. De ce nu a spus nimic? *Tu* de ce nu ai spus?

El ridică din umeri.

– Cine știe de ce a făcut tata vreun lucru? Nu ți-am spus pentru că nu am crezut că are vreun rost. Cuvântul tatei era lege, nu-i așa?

Ea tresări auzindu-l, dar apoi privi gânditoare spre fratele lor.

– Însă Con știa că tata îți interzisese să faci parte din familie.

– Nu știu dacă tata i-a spus înainte să moară, dar știa cu siguranță când a citit testamentul tatei, cu cinci ani în urmă. Asa zâmbi larg, fără nici o urmă de veselie. Trebuia să existe o explicație când am fost înlăturat din testament.

Con făcu o grimasă, desprinzându-și privirea de a lui.

Ceea ce îi confirmă lui Asa toate suspiciunile pe care le avusese vreodată. Gura îi tresări privind spre Verity.

– Nu te-ai întrebat de ce a moștenit Con întreaga berărie după ce a murit tata?

Verity clătină încet din cap.

– Nu am știut. Am crezut – am presupus – că tu nu ai vrut pur și simplu să ai de-a face cu afacerea.

– A fost un om bun, spuse Con tare, ca pentru a se convinge pe sine însuși. Tata a fost un om cu frica lui Dumnezeu și onest.

– Era onest într-adevăr, spuse Asa disprețuitor.

– Dar *de ce* te-a dezmoștenit, Asa? întrebă Temperance încet.

El o privi, și buza de sus i se răsfrânse.

– Din pricina afacerii mele.

O auzi pe Eve trăgând aer în piept și știu că pusese totul cap la cap. Dumnezeule, ura totul. Ura să fie judecat. Ura că *ea* îl vedea expus în felul acesta.

– Și ce fel de afacere este, aș vrea să știu? întrebă Concord. Oricе ar fi fost, l-a șocat și l-a îngrozit pe tata. Vii îmbrăcat aici ca un filfizon, în dantelă și catifea, fiind evident că faci bani frumoși, și nu văd cum i-ai face altfel decât dacă te-ai ocupat de o casă deocheată în acești ultimi zece ani.

Asa își dădu capul pe spate și râse zgomotos.

– Un bordel! Bineînțeles că la asta se gândește mintea ta ipocrită. Spune-mi, Con, stai treaz imaginându-ți că dansez cu femei ușoare în timp ce tu îți tragi pe tine cămașa modestă și te duci la culcare?

– Asa! exclamă Verity.

– Nebun nenorocit, fără minte! strigă Concord.

– Ticălos fățarnic ce ești! urlă Asa la rândul său.

– Nu înțeleg.

Vocea clară a lui Eve pătrunse printre strigăte.

– Ce nu înțelegi? întrebă Verity.

Dar Eve se uită spre el.

– Vrei să spui că în toți acești ani nu le-ai spus niciodată membrilor familiei tale cum îți câștigi traiul?

– Nu.

Asa o privea încruntat

– De ce? întrebă ea, părând uluită. Se întoarse spre Verity, care stătea lângă ea. Este administratorul de la...

– *Eve!*

– Harte's Folly. Privi spre el ciudat, poate din pricina că îi spusese pe numele de botez. De fapt, patronul.

– Dar a ars. Temperance părea îngrijorată. Cu un an și ceva în urmă. Eram acolo când s-a întâmplat. Ea privi înspre el, iar ochii ei căprui păreau plini de durere. *De ce* nu ne-ai spus?

– Nu am crezut că v-ar pasa.

Temperance icni ca și când ar fi lovit-o, iar Lord Caire îi luă mâna.

– Suntem familia ta. Bineînțeles că ne *pasă*.

Eve își drese glasul.

– Asa reconstruiește grădina. Se îmbujoră când se întoarseră cu toții spre ea, dar rămase pe poziție. A fost, într-adevăr, ocupat. Cel puțin anul trecut. Fratele meu este ducele de Montgomery. A investit în Harte's Folly, și eu îi administrez investiția. Vom deschide din nou în două săptămâni.

Urmă un scurt moment de liniște. Apoi Concord privi spre Asa, cu fruntea încruntată.

– O grădină de agrement? Tata a dezaprobat o grădină de agrement?

– Și teatrul din aceasta, răspunse Asa, ceea ce era o ipocrizie din partea lui, având în vedere că Sir Stanley Gilpin era prietenul lui cel mai bun.

Con începenise când Asa îl numise pe tatăl lor ipocrit. Asa arătă spre fața lui, întorcându-se spre Eve.

– Uite, vezi? *De aceea* nu le-am spus niciodată.

– Îmi pare foarte rău că tatăl tău nu a fost de acord cu Harte's Folly, spuse Eve simplu. Privi serioasă spre Verity. Este cea mai încântătoare grădină din Londra, cred, și teatrul este pur și simplu magnific. Tocmai am angajat un nou *castrato* pentru opera de deschidere, și, desigur, va cânta și La Veneziana. Se încruntă privind cu îndoială spre familia lui. *Ați auzit* de La Veneziana?

– O, da, spuse Isabel, iar Temperance și Silence se grăbiră amândouă să încuviințeze din cap.

Eve zâmbi, iar ochii ei albaștri se luminară.

– Atunci știți cât de minunată va fi opera. Ați dori bilete, să veniți la grădină când se deschide?

– O, pentru...

Dar cuvintele lui Asa fură acoperite de vocile copiilor.

– Mama, putem? strigă John sau George – erau gemeni, și Asa nu reușea să îi distingă.

– Desigur, spuse Rose cu căldură. Ce interesant!

Asa clipi. Nu crezuse niciodată că Rose și Con erau atât de religioși ca tatăl lor, dar tot era surprins că Rose se arăta interesată de Harte's Folly.

– Atunci ne vom asigura că vom trimite bilete, spuse Eve.

– Pentru *toată lumea?* întrebă George sau John. Băiatul moștenise, evident, tenacitatea tatălui său.

– Da. Eve zâmbi spre el. Faceți parte din familie, la urma urmelor.

Asa mormăi.

Caire îl pocni pe Asa peste umăr – tare.

– Ce *generos* din partea ta, dragă frate.

Asa l-ar fi privit crunt dacă nu ar fi auzit murmurul din partea cealaltă.

Nenorocitul de pirat îi șoptea la ureche:

– Va trebui să ai grijă de ea – ți-ar da ție întreaga afacere, atât de dulce și de generoasă e.

Dulce? Eve? Asa aproape pufni – până când privi spre ea. Eve zâmbea blând spre unul dintre copilași, care se prinsese cu mâna lipicioasă de fustele ei. Era oare aceeași femeie care îi invadase casa, tăindu-i creditul fără să asculte ce avea de spus? Aceeași femeie care stătea atât de țeapănă în timp ce scria rânduri după rânduri în nenorocitul de registru contabil? Aceeași femeie care păruse atât de speriată când o sărutase? Da, își dădu el seama. Era o harpie și o porumbiță, aspră și blândă, rigidă, dar ai cărei ochi albaștri luciseră de curiozitate când el îi descrisese cum se atinge o femeie.

Privi cum sălta cu blândețe copilașul în brațe și se gândi: „Naiba să mă ia, sunt prins până peste urechi de data asta".

Capitolul 10

Porumbița căzu în genunchi de frică, fără a vedea nimic în întuneric, și ceva – ceva mare, blănos și puternic – năvăli asupra ei, împingând-o.

– Ai milă! țipă fata, dar singurul răspuns fu un răget asurzitor.

Apoi nu mai știu de ea...

din *Leul și Porumbița*

Târziu în seara aceea, Eve urcă obosită în trăsură. Seara nu fusese un dezastru, în ciuda certei dintre Asa și fratele său. Îi făcuse mare plăcere să îi cunoască familia, și, chiar dacă Asa și Concord nu mai vorbiseră după ceartă, cel puțin nu se luaseră la bătaie.

Era ceva bun în treaba asta, și credea că ar trebui să se mulțumească și cu atât.

Vizavi de ea, Asa stătea rezemat de perne.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat.

Ea se încruntă spre el dezaprobator.

– A fost foarte plăcut, cred eu.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar și copiii care țipau? Chiar și *bărbații* care țipau?

Întinse mâna, bătând în plafonul trăsurii, pentru a-l anunța pe birjar că erau gata.

– Ar fi fost mai bine dacă bărbații n-ar fi țipat, recunoscu ea și ezită un moment. Trăsura se clătină și porni. Chiar nu știau despre Harte's Folly?

El ridică din umeri, privind pe fereastră, deși era întuneric și Eve se îndoia că putea vedea ceva.

– Nu au întrebat, iar eu nu le-am oferit informația voluntar. După ce tata... Flutură dintr-o mână, apoi o lăsă să-i cadă în poală, clătinând din cap.

– Asa... Ea își alese cuvintele cu grijă. Trebuie să fi fost greu când te-a dezmoștenit tatăl tău.

– *Greu*. El râse, scoțând un sunet strident și chinuit. M-a dat afară din familie. Mi-a interzis să vin acasă, nu mai puteam merge în vizită când era el acolo. Clătină din cap, privind pe fereastră. Tata era prieten cu Sir Stanley de multă vreme – practic, acesta făcea parte din familie. Când i-am spus că vreau să lucrez la teatru – teatrul lui Sir Stanley –, nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că mă va dezaproba cu atâta înverșunare. Mi-a spus direct că

puteam să o fac, dar nu ca fiu al său, și, fiind tânăr și pripit, am acceptat oferta. Mi-am făcut bagajele și am plecat din casa familiei înainte de apus, cu mâinile goale. Mulțumesc lui Dumnezeu că Sir Stanley m-a primit la el, căci nici măcar nu mă gândisem unde aveam să pun capul în seara aceea.

Ea simți o strângere de inimă. Trebuia să fi fost îngrozitor să fie respins atât de categoric de un părinte. Bătrânul duce nu-i fusese niciodată tată, dar știuse întotdeauna că Val, în felul său capricios, urma să aibă grijă de ea.

– Mă bucur că Sir Stanley a fost atât de amabil, spuse ea cu blândețe.

– A fost. Mai bun decât tata, cu siguranță.

Buza de sus i se răsfrânse.

Nu mai putea adăuga ceva fără a-l condamna mai mult pe tatăl lui, astfel că Eve nu făcu decât să îl privească.

Asa se uita pe fereastră în întuneric, cu mâna strânsă pumn pe coapsă.

– Nu am mai vorbit niciodată cu tata, știi? Nouă ani am locuit cu Sir Stanley la Harte's Folly și nu am încercat niciodată să îl contactez, în ciuda îndemnurilor lui Sir Stanley. Poate că, dacă aș fi încercat... Clătină din cap și privi spre ea. Tata a murit brusc. Nu a fost bolnav, nu a existat nici un semn. Pur și simplu s-a dus la culcare într-o seară și nu s-a mai trezit a doua zi – sau așa mi-a spus Con ulterior. Atunci am aflat că tata mă tăiase din testament. A fost ca și cum nu m-aș fi născut.

– Îmi pare rău, șopti ea.

El își ridică bărbia, mijind ochii verzi.

– Nu e nevoie să-ți fie milă de mine. M-am asigurat în trecut că Harte's Folly va fi un succes și mă voi asigura că se va bucura de și mai mare succes în viitor. Nu sunt un diletant ușuratic, indiferent de ceea ce a crezut tata sau de ce crede Con acum. Nu am nevoie de ei, familie sau nu.

Eve se foi stânjenită, dându-și brusc seama că dorința lui Asa de a redeschide grădina nu avea de-a face doar cu banii.

– Știu că nu ești un diletant, spuse ea. Și că grădina este importantă pentru tine. Dar nu ai decât o familie. Concord nu părea să știe *de ce* te-a dezmoștenit tatăl tău – și nu sunt sigură că este

împotriva teatrului, așa cum era tatăl tău. După tot acest timp, nu poți să vorbești cu el?

– Concord este la fel de încăpățânat ca tata.

Eve zâmbi, înclinându-și capul.

– La fel încăpățânat ca tine?

El zâmbi slab.

– Poate.

Ea își încrucișă mâinile în poală, zâmbind la rândul ei.

– Ei bine, în orice caz, mi-a făcut plăcere să-ți cunosc familia și să văd copiii astăzi.

– Înseamnă că îți plac copiii?

Vocea lui era aproape ca un tors de pisică. Ea își privi mâinile, iar gura ei tremură ușor.

– Cui nu îi plac? Sunt atât de moi și de vulnerabili, și au degete atât de mici.

Își mușcă buza, știind că dezvăluise prea mult.

Așa rămase tăcut, și în cele din urmă ea ridică privirea, văzând că ochii lui verzi se îmblânziseră privind-o.

Eve înghiți în sec și afișă un zâmbet strălucitor.

– Și sunt atât de mulți copii în familia ta...

El pufni, depărtându-și picioarele.

– Suntem, evident, una dintre cele mai fertile familii din Londra. Lui Concord ar trebui să-i fie rușine.

– Aș zice că părea mai degrabă foarte mândru, de fapt, murmură Eve.

Asta îl făcu să îi arunce o căutătură cruntă. Apoi ea zâmbi melancolică.

– Poate ești gelos că nu ți-ai făcut o familie încă?

– O, nu. El clătină hotărât din cap. Nu plănuiesc să îmi fac o familie.

– De ce nu?

– Nu ai fost atentă? Întinse mâinile, clătinându-se ușor în ritmul trăsurii. Am o grădină de condus. Harte's Folly îmi ocupă tot timpul, și este pe primul loc.

Ea simți o undă de stânjeneală și se încruntă.

– Într-adevăr? Dar sunt mulți bărbați care au afaceri și reușesc totuși să se căsătorească și să aibă copii. Fratele tău se ocupă

de o berărie, dacă nu mă înșel, și totuși a participat la sărbătorirea nașterii celui lui de-al șaselea copil al său, în seara aceasta.

El ridică din umeri.

– Poate că funcționează destul de bine pentru Concord – micuța lui berărie și trupa de copii –, dar eu nu mă ocup de o astfel de afacere. Lucrez zi și noapte la Harte's Folly. Nu am loc în viață pentru nimic altceva.

– Sau pentru nimeni altcineva? Ea își înclină capul, studiindu-l. Asta sună foarte... singuratic.

Unul din colțurile gurii lui se arcui, iar ochii lui verzi deveniră brusc amuzați.

– Nu atât de singur, te asigur. Am nevoi ca orice alt bărbat și mă asigur că le împlinesc.

Ea își țuguie buzele pentru a ascunde faptul că inima i-o luase la galop gândindu-se la *nevoile* lui.

– Am înțeles de la Violetta că nu o mai... delectezi.

– Da, spuse el tărăgănat, sprijinindu-și capul de pernă. Privea pe sub pleoapele lăsate. Lumina pâlpâitoare a lămpii se reflecta în ochii lui. Băuse trei sau patru beri la fratele său în timpul cinei, observase ea, și se întreba dacă nu cumva îl afectaseră. Presupun că va trebui să găsesc pe altcineva pentru a-mi satisface dorințele.

Ea își linse buzele agitată.

Privirea lui se fixă asupra gurii ei, și vocea îi sună răgușit când spuse:

– Sau s-ar putea să trebuiască să mă satisfac singur.

Mâna lui alunecase spre coapsă și... Era doar în mintea ei sau se vedea o umflătură în prohab?

Ea înghiți în sec.

– Ce... Ce vrei să spui?

El zâmbi ironic auzind-o, cu dinții albi strălucind, și în obraji îi apărură gropițele acelea ispititoare.

– O, Eve, ești atât de inocentă. Ar fi trebuit să se simtă insultată, știa că așa ar fi trebuit, dar vocea lui joasă promitea informații. Nu ți-am spus că o femeie poate fi satisfăcută cu degetele sau cu gura de către un bărbat, fără ca el să pătrundă în ea?

– Da.

– Ei bine, un bărbat poate fi satisfăcut în același fel, zise el cu voce profundă, frecându-se pe coapse. De mâinile... Sau de gura unei femei.

Ea rămase fără suflare la acel gând. Spunea că o femeie și-ar pune mâinile – *gura* – acolo?

Deodată, simți că o strânge corsajul, iar răsuflarea i se acceleră. Nu știa unde să se uite: la degetele acelea lungi cu care își masa piciorul sau la ochii lui verzi care licăreau atotștiutori.

– Și, bineînțeles, continuă el, femeia se poate satisface *singură* – cu mâna –, și bărbatul... Mâna lui urcă, exact între picioarele larg desfăcute. Se prinse de prohab direct – și obscen –, privind-o.

Ea se pierdu cu totul. Nu mai știa unde se afla, ce oră era, cine era el și cine era *ea*.

Priviți țintă în ochii aceea verzi senzuali și șopti:

– Arată-mi!

El făcu ochii mari, de surpriză, de încântare sau din cu totul alt motiv, nu era sigură și oricum nu conta, căci privirea ei era fixată asupra prohabului lui. Mâna lui apăsa *ceva* de sub material, apoi cealaltă mână o urmă pe prima.

Fără grabă, hotărât, își deschise nasturii de la prohab.

Eve își strânse mâinile în pumni, prinzându-se de pernele care o încadrau, în timp ce trăsura luă o curbă.

El își desfăcu prohabul.

– O, e mai bine.

Ochii ei se îndreptară grăbiți spre chipul lui. El zâmbea, privind-o.

– Devine strâmt când mă întăresc.

Ea își mușcă buza, incapabilă să se abțină să nu privească spre poala lui. I se vedea lenjeria albă, prin care se distingea o coloană groasă.

– Vrei să o vezi, nu-i așa, murmură el, strângându-se ușor. Vrei să mă vezi pe *mine*.

Ea își linse buzele.

– Da.

– Atunci, privește, șopti el, desfăcându-și șiretul care îi ținea lenjeria strânsă. Își înfipse picioarele în podea și își ridică coapsele o idee, trăgând de partea din față a pantalonilor și a lenjeriei.

Ieși la iveală, arămie și groasă, mai mare decât își imaginase ea. O ținu dreaptă, astfel încât ea să o poată privi. Părea că îi pulsează între degete, cu glandul acoperit de vene șerpuitoare, și prepuțul începând să se retragă de pe capul umflat. Părea umed acolo, ca și când ar fi plâns, iar ea se înghiți cu dificultate.

– Privește, spuse el din nou, strângându-și pumnul, mișcându-l dinspre rădăcină înspre cap, strângând pielea alunecoasă de pe cap când ajunse în vârf.

Eve simțea o tensiune în piept și, prin contrast, pântecele îi era cald și cumva lichid. Ceva o gâdila între coapse, și știa undeva în mintea ei că ar trebui să pună capăt. Să-l facă să se acopere. Să închidă ochii pentru a nu mai vedea imaginea dezmățată și obscenă.

O, dar nu voia să o facă.

Nu voia să o facă.

Ochii ei priviră spre chipul lui, care se înroșise, iar ochii lui erau ca două fante. O privea. Ca și când privirea ei era importantă pentru el în timp ce se atingea.

În timp ce el își atingea *mădularul*.

Eve trase aer în piept gândindu-se la cuvânt, privind înapoi în jos. El își ridicase cămașa, îndepărtând-o din cale cu cealaltă mână, și îi vedea mușchii plați de pe abdomen, flexându-se în timp ce se atingea. Un desiș de păr întunecat îi înconjura ombilicul, îngustându-se abrupt dedesubt, într-o linie subțire care dispărea în desișul de cârlionți din jurul mădularului. Stătea cu picioarele depărtate, încă îmbrăcat cu cămașa albă și cu jiletca aurie, cu haina stacojie desfăcută larg în jurul coapselor. Se împingea cu picioarele în podea, și ea îl văzu începând să miște din șolduri, împingându-se în pumn într-un ritm susținut.

Arăta ca un satir desfrânat, debordând de sexualitate și de dorință, și ea își dori brusc să-și fi scos *toate* hainele. Voia să-i vadă sfârcurile și fesele, voia să îi descopere pieptul lat și gol.

Ar râde și-ar lăsa-o, știa. Cumva, știa. Asa Makepeace ar face orice i-ar cere. Nu avea pic de rușine.

Nu, mai mult: se *desfăta* în nerușinare.

Iar ea era bucuroasă – atât de bucuroasă – că era un astfel de bărbat. Când urma să mai aibă vreodată șansa să vadă asta, un bărbat pierdut în propriile lui nevoi, icnind, gâfâind de efort? Așa ceva nu avea să se mai întâmple vreodată în viața ei, și era brusc fericită că avusese curajul să îl roage să i-o arate.

O, dar nu se putea gândi la asta acum. Acum, în momentul acela, când acest lucru incredibil se întâmpla în fața ei, trebuia să absoarbă totul. Trebuia să își întipărească imaginile, și sunetele și, Dumnezeule, *mirosurile*, în memorie.

Inspiră profund. În aer plutea un parfum de mosc, sărat și animalic, și Eve își strânse instinctiv picioarele.

El zâmbi deodată, scrâșnind din dinții albi, ca și când ar fi știut ce efect avea asupra ei. Pumnul lui se mișca mai iute acum, capul roșu intens al mădularului apărând și dispărând între degetele lui. Strălucea, complet dezvăluit, și atât de mare, că Eve își mușcă buza.

– Acum, mormăi el. Acum, Eve, privește-mă. Mă privești?

– Da, gemu ea.

Mușchii gâtului se încordară, și un lichid alb erupse din mădularul lui, scurgându-se în jeturi, iar picioarele i se cutremurară și mâna încetini.

Și în tot acest timp o privi.

Membrele lui Asa rămaseră fără vlagă, în timp ce o privea pe Eve pe sub pleoapele lăsate. Avea fața îmbujorată; sânii, acoperiți de o eșarfă moale, tresăltau.

Era aţâţată.

El o știa, chiar dacă ea nu era conștientă de acest lucru, și *asta* – mai mult decât orgasmul șocant de plăcut – îl satisfăcea.

Închise ochii fredonând pentru sine, simțind legănarea trăsurii, în timp ce înaintau prin Londra întunecată. Era ciudat. Nu o atingea – nu o putea atinge –, însă se simțea mai aproape de ea decât de multe dintre femeile cu care se culcase. Poate din pricină că ceea ce făcuse el acum era un lucru intim. Poate pentru că era evident că ea nu mai mersese vreodată atât de departe.

Sau poate că era pur și simplu pentru că o făcuse pentru Eve.

Doar pentru Eve.

– Este... Vocea ei blândă îl trezi din somnul în care aluneca. Întotdeauna este așa?

El deschise ochii. Ea se uita încă fix la mădularul lui pe jumătate tare, care se odihnea gol pe coapsa lui. El zâmbi. Întotdeauna era plăcut să fii admirat de o femeie.

– De cele mai multe ori. Uneori mai bine, deseori nu atât de bine.

El oftă și se ridică în capul oaselor, apoi își șterse mâinile pe o batistă, înainte de a-și ascunde mădularul, încheindu-se la pantaloni.

– Mulțumesc, spuse ea.

El ridică privirea. Ea își mușcă buza, cu o cută mică între ochi. Regreta ce făcuseră? Sau, mai rău, se gândea că făcuse ceva necuviincios?

– Cu plăcere, spuse el cu blândețe. Păcat că nu îi putea arăta mai mult. I-ar fi plăcut să o facă se simtă minunea unui orgasm.

Să treci prin viață fără a simți niciodată asta – ei bine, era o tragedie, într-adevăr. Și faptul că *Eve* era cea care era atât de înghețată... Se încruntă în sinea lui. Faptul că *ea* era în ipostaza aceasta era îngrozitor de greșit. Eve ar trebui să fie liberă să se abandoneze, să se dezlănțuie fără ezitare sau teamă.

Era un rău fundamental în lume faptul că ei îi era inaccesibil acest lucru.

Trăsura se opri brusc hurducându-se, aproape proiectându-l în poala ei. În același, timp se auzi o împușcătură în noapte și cineva strigă:

– Ieși la iveală și predă-te!

„Ce naiba?" Erau în mijlocul Londrei.

– Întinde-te la pământ! șuieră Asa către Eve.

Exact la timp. Portiera trăsurii se deschise brusc, și un bărbat mascat stătea acolo, cu două pistoale în mână.

În spatele lui, Eve scânci de teamă.

Furia, clocotitoare și purificatoare îi arse venele lui Asa când auzi sunetul.

Apoi bărbatul mascat rânji.

– La dracu'. Asa se ridică în fața bărbatului. *Tu*... Îi dădu brațul deoparte. *Cine*... Împușcătura trecu prin pernele trăsurii când îl prinse de celălalt braț. *Dracu'*... Îi ridică brațul spre plafon. *Crezi*...

A doua împușcătură trecu prin plafon. *Că ești...* Asa îi luă pistolul. *Ticălosule.* Îl întoarse. *Nenorocitule.* Și îl izbi peste față cu mânerul dăltuit în relief. *Și nemernicule?*

Sângele țâșni din nasul hoțului, care căzu din trăsură țipând.

Asa aruncă pistoalele goale și sări după el. Afară, un al doilea bărbat mascat stătea călare, privind cu ochii mari spre tovarășul său, care se zvârcolea la pământ.

– Cum *dracu'* îndrăznești. Asa se îndreptă spre bărbatul ghemuit și îl lovi între picioare. Să o *amenințe*. Bărbatul căzut gâfâia, ducându-și mâinile de la fața însângerată între picioare. Pe doamna *mea*. Asa se aplecă, îl ridică de spatele hainei și îl scutură îndeajuns de tare încât să îl facă să sară dintr-o parte în alta. *Vierme nenorocit?*

– Dă-i drumul!

Era cel de-al doilea hoț, cu vocea stridentă și panicată.

– Bucuros.

Asa îi dădu drumul primului hoț și se îndreptă spre omul călare, cu mâinile relaxate pe lângă corp.

Al doilea hoț făcu ochii mari în spatele măștii, și pistoalele pe care le îndrepta spre Asa tremurară.

– Ce... faci?

– Te voi trage de pe calul tău *nenorocit*, îți voi lua pistoalele alea *împuțite*, te voi împușca în genunchii de *dobitoc*, apoi te dau cu capul ăla de *idiot* de caldarâm, spuse Asa.

Unul dintre lachei scoase un sunet.

Primul hoț făcu o mișcare bruscă pentru a se elibera, cățărându-se pe calul celui de-al doilea. Calul se urni, și în câteva secunde sunetul copitelor se stingea în depărtare.

Asa era foarte dezamăgit.

Privi înapoi spre birjar și spre lachei. Păreau teferi, deși aveau ochii nefiresc de mari.

Asa urcă din nou în trăsură.

– Du-ne de aici.

Intră și se trânti pe banchetă, și trăsura se urni.

Pe celălalt scaun, Eve nu părea a se fi mișcat de când începuse atacul. Era încă înghesuită în colț, cu fața albă, cu ochii închiși, ca și când ar fi vrut să blocheze lumea.

El se încruntă îngrijorat.

– Eve?

Ea tresări și deschise ochii, privind spre el confuză.

Asa se ridică și se duse lângă ea, dar, când întinse mâna spre ea, Eve se retrase.

– Nu mă atinge!

El strânse din dinți, ferindu-și privirea. *Nu* era jignit de frica ei vădită față de el.

– Așadar, mă urăști acum?

– Nu, clătină ea din cap. Nu, bineînțeles că nu.

– Dar nu mă lași să te ating.

Ea privi într-o parte.

– Nu las pe nici un bărbat să mă atingă.

– Eu sunt orice bărbat, Eve? întrebă el, dur și direct.

Nu ar trebui să insiste acum, nu când era șocată și încă tremura, dar nu se putea abține. Se săturase de asta. Ura frica pe care ea o resimțea față de el.

– Nu... Eu... Ea înghiți. Ai fost atât de violent.

– Te protejam! Tresări auzindu-și vocea puternică în spațiul mic al trăsurii.

– Nu trebuia...

– *Pe dracu'*. Se întoarse – nu o atinse, nu, Dumnezeule, nu asta – și se așeză cu fața la ea pe scaun. Voi folosi orice mijloace sunt necesare, orice fel de violență *vreau* pentru a te proteja. Înțelegi, Eve? Nu este negociabil. Voi *ucide* dacă va fi nevoie pentru a te ști în siguranță.

Ciudat, cuvintele lui aspre păreau a o liniști.

– Înțeleg, spuse ea încet. Știu rațional că trebuia să îi faci rău acelui bărbat. Își frânse mâinile în poală. Dar emoțional... Eu... Nu pot depăși teama aceasta.

Părea furioasă pe ea însăși, iar el se întrebă dacă știa măcar cât de frustrată era.

– Bine, spuse el. Bine. Te poți îndepărta de mine pentru moment. Poți sta la distanță, tremurând. Dar, Eve, nu te voi lăsa să o faci mereu.

Ea ridică privirea auzindu-l, iar ochii ei albaștri erau mari și speriați.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, zise el, lăsându-se cuprins de spiritul onoarei, căutându-și cuvintele, că nu voi lăsa lucrurile astfel. Te *voi* atinge. Cândva. Undeva. Te voi atinge peste tot, Eve, și, mai mult, îți va plăcea.

Vocea lui devenise mai profundă în timp ce vorbea, iar la ultimele cuvinte se transformase într-un mormăit grav. Simțea că i se mișcă mădularul doar gândindu-se că avea să o atingă.

Că ea avea să îi *permită* să o atingă.

Ea îl privea ca și când ar fi fost fermecată, iar buzele ei roz încântătoare tremurau încă, și, când le depărtă pentru a vorbi, trebui să se forțeze să își ridice privirea spre ochii albaștri.

– Dar... Dar ai promis să nu mă atingi fără să te rog.

– Și nu o voi face, promise el. Mă vei *ruga* să te ating, Eve Dinwoody, nu-ți fie teamă de asta.

Ea făcu ochii mari, iar trăsura se opri, și Asa își dădu seama că ajunseseră acasă la ea. Se ridică, apoi deschise ușa și sări să îi așeze scărița.

Asa se întoarse, întinzând mâna automat pentru a o ajuta să coboare înainte de a-și aminti.

– La dracu'.

Nu își retrase mâna, ci o lăsă acolo, ca pe-o ofrandă.

Ea era în ușa trăsurii, și el se aștepta să îi ignore pur și simplu gestul. Era clar că ezita, privind mâna întinsă. Apoi se îndreptă puțin, ca și când și-ar fi făcut curaj.

Îi întâlni privirea și își puse mâna pe a lui.

Pielea ei atinse pielea lui, și el trebui să se abțină să nu tresară.

Era mai intim decât un sărut.

O ajută să coboare pe caldarâm.

– Mulțumesc, spuse ea răgușit.

El se înclină, dregându-și glasul.

– Eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească pentru că m-ai însoțit la botezul familiei.

– Mi-a făcut plăcere, răspunse ea.

Fața ei lucea în lumina palidă a felinarului, și Asa voia... voia mai mult decât îi putea oferi ea în clipa aceea.

Făcu un pas înapoi, retrăgându-și mâna când Jean-Marie deschise ușa casei, inundând scările cu lumină.

– Ar fi mai bine să merg acasă.

Eve păru brusc îngrijorată.

– Ia trăsura. Nu aș vrea să fii atacat din nou în noaptea aceasta.

El pufni.

– M-am descurcat foarte bine cu hoții aceia și te asigur că, dacă va mai dori vreunul ca ei să atenteze la viața mea... Se opri, dându-și brusc seama că aceasta era a doua oară în mai puțin de două săptămâni când viața îi fusese pusă în pericol. Țiglele acelea care se prăbușiseră aproape că le striviseră capetele lui și Violettei.

Mai întâi căzuseră țiglele, apoi se prăbușise scena, iar acum fuseseră atacați de hoți. Lanțul evenimentelor era suspect.

– Ce-ați spus despre hoți? întrebă Jean-Marie coborând treptele din față.

Eve se întoarse spre el.

– Am fost opriți chiar lângă St. Giles de doi bărbați călare. Asa – domnul Makepeace – i-a alungat.

– *Mon Dieu!* Jean-Marie se încruntă feroce. Ești teafără, *ma petite?*

– Sunt neatinsă, spuse ea, iar obrajii i se îmbujorară privind spre Asa. După cum spuneam, cel care i-a înfruntat a fost domnul Makepeace.

– Atunci trebuie să-ți mulțumesc, zise Jean-Marie solemn, pentru că mi-ai făcut treaba.

Asa încuviință tăcut.

Jean-Marie clătină din cap.

– S-au întâmplat atât de multe lucruri în doar trei zile. Scena și acum asta...

– Ca să nu mai pomenim despre țiglele care au căzut de pe acoperiș și aproape ne-au strivit pe mine și pe Violetta ieri, adăugă Asa sec.

Eve făcu ochii mari.

– Ce?

– Ești atacat, spuse Jean-Marie simplu.

Asa privi spre celălalt, întâlnindu-i privirea serioasă.

– Da, cred că sunt.

– Ce vei face? șopti Eve. Nu... Își mușcă buza. Nu crezi în continuare că domnul Sherwood e în spatele tuturor acestor lucruri, nu-i așa?

– Poate. Când ea deschise gura, el ridică mâna, împiedicând-o să îi ia din nou apărarea înflăcărată nenorocitului de Sherwood. Nu *știu*. Crima pare un pic cam mult pentru Sherwood.

Ea își relaxă umerii, părând ușurată.

– Atunci, nu îl vei înfrunta.

– O, nu am promis asta, drăguță, spuse el rar, privind cum umerii ei se încordau din nou. Dar voi aștepta puțin până când omul meu de la teatrul regal vine cu vești.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ai introdus un *spion* în teatrului domnului Sherwood?

– Bineînțeles. Îi făcu cu ochiul. Cu mai bine de doi ani în urmă.

– O, Dumnezeule!

El râse de expresia ei revoltată.

– Cred că e timpul să iau trăsura spre casă. Noapte bună.

El se întoarse când vocea ei pluti în noapte în aerul din spatele lui.

– ... bună.

Asa urcă, cu imaginea chipului ei, șocat și indignat, vie în fața ochilor lui. Era specială pentru el, micuța lui harpie.

Și nu mințise când îi spusese mai devreme că ar face orice pentru a o ști în siguranță – mergând până la crimă. Dacă acea parte din el, violența aceea care îi mocnea sub piele, urma să o îndepărteze în cele din urmă pe Eve, el nu era sigur ce avea să facă.

Dar știa că nu avea să se schimbe. Partea aceea din el o salvase pe Eve.

Două actrițe, o cântăreață de operă și trei dansatoare se înghesuiau în jurul biroului lui Eve de la teatru a doua zi dimineață, îndreptându-și toate atenția asupra ei. În spatele ei câinele moțăia, arătând mai bine după ce se odihnise câteva zile și primise de mâncare, iar porumbița din colivie ciugulea semințe.

Eve își făcu o notiță în caiet, apoi se îndreptă.

– Stați să văd dacă am înțeles corect. Daisy, Theresa și Mary vor împărți cabina cea mică din partea de vest în marea parte a zilelor, dar, când Daisy vine cu fiul ei Bernard, se va costuma împreună cu Polly și cu Charlotte, care au și ele copii mici. Martha se va costuma în de regulă cu Margaret, cu excepția momentelor

când Margaret repetă cântecele – atunci Martha se va muta în cabina din partea de est cu Daisy, Theresa și Mary.

Studie schema pe care o desenase, apoi privi spre femei.

– Însă, în cazul acesta, cabina din partea de est nu va fi foarte aglomerată, în zilele în care exersează Margaret?

Martha, o roșcată zveltă, ridică din umeri.

– Nu e așa rău, și nici măcar nu poți să gândești când se aud țipetele acelea.

Margaret, care era solidă și rotofeie, își mijii ochii.

– Nu țip.

– Dorește cineva ceai? întrebă Eve grăbită, când ușa biroului se deschise.

Asa făcu un pas, umplând tocul ușii cu umerii lui, apoi se opri brusc.

– Ce se întâmplă? întrebă el încet.

Eve simți că se înfioară când îl văzu. Era prima dată când îl vedea după seara trecută.

De când merseseră cu trăsura.

Se gândise la el cu o noapte înainte, în timp ce stătea în pat singură. Își amintise cum vocea lui devenise mai gravă când îi spusese să îl privească, și, amintindu-și, își strecurase ezitant degetele în cârlionții dintre picioare.

Simți că i se încinge fața și se întrebă disperată dacă el putea intui doar privind-o ce făcuse ea singură în patul ei cu o seară înainte.

Asa îi aruncă o privire pătrunzătoare care o făcu să-și strângă picioarele. O, Doamne! Poate că îi putea citi gândurile.

Colțul gurii lui se arcui, ca și când ar fi putut-o face, iar apoi se întoarse înspre doamnele de la teatru.

Din nefericire, încercară să îi răspundă toate deodată, ceea ce stârni o cacofonie de sunete de neînțeles.

Asa ridică mâinile, și în încăpere se făcu liniște. Se întoarse și arătă spre Theresa.

– Explică-mi, drăguță.

Theresa era una dintre actrițele care se specializaseră în rolul de matroane. Își încrucișă brațele peste piept și spuse:

– Domnișoara Dinwoody se ocupă de cabine.

Asa clipi rar.

– Ce?

– Ei bine, unii nu au respectat spațiul celorlalți, domnule Harte, spuse Polly, aruncându-i o privire lui Mary înainte de a-și flutura genele înspre Asa. Și acum, că ni s-a permis să-i aducem pe cei mici...

– Ce?

Asa se întoarse spre Eve.

Ea nu putu alunga căldura pe care o simțea răspândindu-i-se în pântece sub privirea lui. Cu doar o seară înainte, o privise fix cu aceiași ochi verzi închiși în timp ce...

Își drese gâtul și se ridică.

– Câteva dintre doamne au aflat că nu mai au cu cine să-și lase copiii. Firește, nu pot exersa într-o astfel de situație, așa că astăzi am angajat o femeie cumsecade să vină să aibă grijă de copii.

Asa se încruntă.

– Și de ce nu am fost consultat în această privință?

– Ei bine, ești foarte ocupat, după cum îmi tot spui, sublinie Eve.

– Și este mereu ușor să stai de vorbă cu domnișoara Dinwoody, comentă Polly.

– Oh. Eve simți că îi înflorește un zâmbet timid pe față. Ce drăguț din partea ta.

– Este adevărat, sări Mary, ceea ce era de-a dreptul remarcabil, căci, din câte putea vedea Eve, Mary și Polly erau rareori de acord în privința vreunui lucru.

– Și cu *tine* nu este, îi spuse Theresa direct lui Asa. Ușor să vorbești, adică.

Polly ridică din umeri în semn de scuză.

– Îmi pare rău, domnule Harte, dar este adevărat.

Asa se încruntă, deschise gura, o închise, apoi spuse:

– Înțeleg. Se pare că ar fi trebuit s-o aduc pe domnișoara Dinwoody cu multă vreme înainte.

Și îi aruncă o privire plină de căldură.

Eve simți că roșește când îi întâlni privirea, căci semăna cu cea pe care o avusese cu o seară în urmă în trăsură – *înainte* să fie atacați de hoți. Una dintre femei își drese glasul, și urmă o mare forfotă, căci hotărâră toate că aveau lucruri de care trebuiau să se ocupe. Când Eve își desprinse privirea de la Asa și se uită în jur,

dispăruseră toate. Se încruntă un moment, confuză, înainte de a se întoarce spre el.

– Sper că nu te deranjează că le-am rezolvat cererile?

– Nu, nu deloc.

Își trecu degetele prin păr.

– De fapt, certurile dintre actori, dansatori și cântăreți sunt povara vieții mele.

– Atunci, sunt bucuroasă să ajut, spuse ea încet.

– Eve, începu el, dar în momentul acela în ușa biroului apăru un bărbat masiv.

– Asa, credeam că urmează să discutăm despre grădini astăzi... Îmi cer scuze. Vocea bărbatului era cam ciudată – chinuită și răgușită.

Ridică din sprâncene când o văzu pe Eve.

Asa se îndreptă.

– Pollo, aceasta este domnișoara Eve Dinwoody, sora ducelui de Montgomery și cea care se ocupă de afacerile lui legate de investiția pe care a făcut-o în Harte's Folly. Domnișoară Dinwoody, Apollo Greaves, Lord Kilbourne, cel care a proiectat grădinile.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Dinwoody, spuse Lord Kilbourne, înclinându-se. Nu era un bărbat chipeș – de fapt, dimpotrivă –, dar părea manierat.

Eve făcu o reverență.

– Dacă nu mă înșel, milord, sunteți, de asemenea, soțul fostei Robin Goodfellow?

Chipul bărbatului masiv se lumină de un zâmbet la pomenirea numelui soției.

– Într-adevăr.

– I-am admirat întotdeauna munca de pe scenă. Eve zâmbi la rândul său. Mă tem că ați răpit un mare talent de pe scena londoneză.

– Și nu voi renunța la ea, răspunse Lord Kilbourne afabil. Deși scrie încă piese de teatru. Mă tem că teatrul londonez va trebui să se mulțumească cu scrisul ei.

– O, așa va fi, simt eu, spuse Eve. Aștept cu nerăbdare următoarea ei piesă.

Asa își drese glasul ostentativ. Îl priviră amândoi. Arată cu capul înspre ușă.

– Grădina?

Lord Kilbourne părea amuzant. Se înclină înspre Eve din nou, gesticulând spre ușă.

– După dumneavoastră, domnișoară Dinwoody.

– Mulțumesc, milord, spuse ea, ignorându-l în mod voit pe Asa.

Ieși din încăpere și aproape se izbi de Jean-Marie, care ducea un vas cu apă pentru câine. Lacheul ridică dintr-o sprânceană.

– Mă voi plimba prin grădină, Jean-Marie, spuse ea. Te ocupi tu de câine?

El privi înspre Asa și Kilbourne, apoi încuviință.

– Desigur. Voi vedea dacă nu poate să iasă să își facă nevoile.

– Mulțumesc, spuse ea recunoscătoare.

Se întoarse și îl găsi pe Asa întinzându-i brațul hotărât.

– Mergem?

Ea înghiți în sec și încuviință, punându-și mâna cu blândețe pe mâneca lui. Aproape că se aștepta la un șoc electric. Nu era la fel ca atingerea lor de cu o seară în urmă – pielea lor nu se atingea direct –, dar, chiar și așa era profund conștientă de căldura pe care o emana brațul său prin material.

Se întoarse spre Lord Kilbourne.

– Domnul Makepeace mi-a spus că ați reușit să transplantați câțiva copaci maturi în grădină.

– Da, într-adevăr, răspunse proiectantul grădinii, iar Eve avu parte de o prelegere fascinantă despre felul în care reușise să facă acel lucru. Astfel ajunseră în grădină, unde Lord Kilbourne arată spre labirint, despre care voia să discute cu Asa. Gardul viu care rămâne verde tot anul va avea nevoie de ani în șir pentru a crește, explică Lord Kilbourne, gesticulând spre noile plante. Așa că m-am gândit ca, între timp, să construim un fel de perete fals. Va fi din lemn, dar am un om care îl poate vopsi să arate ca marmura. Nu este permanent, desigur, dar oaspeții tăi vor putea să se bucure de labirint până când gardul viu va crește îndeajuns de mare și vom putea înlătura gardul de lemn.

– Dar nu se va strica vopseaua de la ploaie? întrebă Eve.

Lord Kilbourne ridică din umeri.

– Da, după câțiva ani, dar, cum spuneam, până atunci gardul viu plantat ar trebui să fie suficient de mare pentru a fi folosit.

Asa încuviință alături de el.

– Îmi place ideea. Privi spre ea pătrunzător. Și un gard de lemn ar trebui să fie și destul de ieftin. Sunt sigur că îți va plăcea asta, domnișoară Dinwoody.

– O economie la buget este întotdeauna bine-venită, spuse ea afectată.

Asa râse, iar sunetul o făcu să se încălzească, de parcă ar fi împărtășit o glumă secretă.

Începură să se plimbe, iar Lord Kilbourne le arătă alte proiecte planificate. Aproape ajunseseră înapoi în teatru, când se întâlniră cu un gentilom care se îndrepta spre ei. Era de vârstă mijlocie, cu burtă proeminentă și cu brațe atât de lungi, că nu prea păreau a se potrivi cu restul corpului. Avea fața roșie, dominată de un nas mare și borcănat.

Văzându-l, Eve începu să încetinească, simțindu-se ciudat.

– Domnule Harte, strigă gentilomul. Exact omul pe care voiam să-l văd.

Eve înțepeni. Vocea aceea.

Mai auzise vocea aceea.

Bărbatul îi întinse mâna lui Asa. Mâneca hainei i se săltă puțin ca urmare a gestului. Pe interiorul încheieturii avea un mic desen ciudat – un *tatuaj* – cu un delfin.

O cuprinse groaza.

Ridică privirea și văzu că bărbatul se uita la ea. Pe buzele lui apăru un zâmbet vesel.

– Ca să vezi, iat-o pe micuța Eve!

Iar Eve își aminti unde mai auzise vocea aceea.

În coșmaruri.

Capitolul 11

Când Porumbița deschise ochii din nou, era zi, și un bărbat o privea încruntat. Avea părul roșcovan, umeri lați și ochii la fel de verzi ca frunzele pădurii care îi înconjura.

– Nu ar trebui să fii aici, mormăi bărbatul, părând destul de supărat. Cine ești?

– Mă numesc Porumbița. Tu cine ești?

– Eu sunt Eric.

Spunând aceasta, se îndepărtă.

Și aici s-ar fi terminat totul – și povestea mea – dacă Porumbița nu ar fi sărit în picioare, urmându-l pe Eric...

din *Leul și Porumbița*

Asa simți că Eve își înfige degetele în brațul lui. Privi spre ea iute înainte de a se întoarce spre gentilomul din fața lor. Zâmbetul bărbatului era prietenos; nu purta haine tocmai la modă, dar, cu siguranță, erau scumpe. Și totuși, Asa îl găsea puțin cam... alunecos.

Afișă zâmbetul de afaceri.

– M-ați prins pe picior greșit, domnule.

Celălalt se înclină, foarte scurt, continuând să zâmbească.

– Sunt George Hampston, viconte de Hampston, și sunt interesat să investesc în grădina dumneavoastră.

Asta se îndreptă de spate. Un investitor nu trebuia niciodată neglijat, alunecos sau nu. Grădina de agrement avea mereu nevoie de bani. Cu toate acestea, degetele lui Eve se înfigeau de-a dreptul în brațul lui, astfel că spuse precaut:

– Și de unde o cunoști pe domnișoara Dinwoody?

– O, eu și Eve ne cunoaștem de multă vreme. Lord Hampston zâmbi afectuos spre ea. Eram prieten cu Excelența sa, regretatul duce de Montgomery, tatăl ei. Vai, o cunosc pe Eve de când era o copilă.

– Dar... Cuvântul ieși neclar din gura lui Eve, și se opri pentru a-și drege vocea. Dar eu nu îmi amintesc de dumneata, milord.

– Nu? Înclină din cap, privind-o insistent pe sub sprâncenele stufoase și grizonante. Asa își reținu impulsul incontrolabil de a mormăi. Bărbatul îl enerva, deși nu își dădea exact seama de ce. Erai foarte mică, și s-a întâmplat cu ani în urmă, desigur.

– Dar, cu toate acestea, ai recunoscut-o pe domnișoara Dinwoody, spusele Apollo din spatele lui Asa.

Lord Hampston privi spre el.

– Și dumnevoastră cine sunteți, domnule?

– Iertați-mi lipsa de maniere, spuse Asa. Lord Hampston, Apollo Greaves, conte de Kilbourne.

– A, desigur! exclamă Lord Hampston. Proiectezi grădinile, dacă nu mă înșel. Încântat de cunoștință, milord.

Apollo încuviință din cap strângând mâna celuilalt, dar avea o expresie circumspectă.

– Domnule.

Lângă Asa, Eve se cutremură.

Își puse palma peste mâna ei așezată pe mâneca lui, fără a-și desprinde privirea de la Hampston. Degetele ei erau subțiri sub ale lui, mici, delicate și reci ca gheața. Ar trebui să discute despre afaceri imediat cu Lord Hampston, să bată fierul cât era cald – sau investitorul dornic, în acest caz. Dar Eve se temea.

Ceva primitiv și protector îl făcu să spună:

– Aș fi foarte încântat să discut despre grădina mea cu dumneavoastră cu altă ocazie. Mă tem că am câteva întrevederi astăzi.

– Bineînțeles, bineînțeles, răspunse Hampston. Trase aer în piept, privind prin grădină – aproape ajunseseră la galeria muzicienilor. Ai făcut o treabă excelentă reconstruind-o. Îmi aduc aminte când Sir Stanley Gilpin a cumpărat locul nu erau decât câteva clădiri și un teren mlăștinos. Zâmbi larg spre Asa, dând la iveală niște incisivi pătrați foarte mari. Mâine atunci, să spunem după-amiază?

– Aștept cu nerăbdare.

Hampston înclină din cap și se îndepărtă.

Asa se întoarse imediat spre Eve și spuse pe un ton scăzut:

– Ești bine, drăguță?

Obrajii ei care deveniseră palizi se îmbujorară puțin la cuvintele lui.

– Da, da, bineînțeles. Nu știu ce m-a apucat. Este atât de straniu. Vocea lui...

Se încruntă, întrerupându-se. Asa o privi. Voia să o aline și în același timp voia să alerge după Hampston și să îl înfrunte... Cu privire la ce, mai exact?

– Poate niște ceai ar ajuta, spuse Apollo.

Asa îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Am un ceainic în birou.

– Mulțumesc, murmură Eve. Aș vrea foarte mult o ceașcă de ceai.

Apollo se înclină.

– Dă-mi voie să-ți spun din nou că este o mare plăcere să te reîntâlnesc, domnișoară Dinwoody. Îi aruncă o privire amuzată lui Asa. Nu sunt obișnuit ca Makepeace să aibă o companie atât de respectabilă.

– Pf! răspunse Asa binedispus.

Apollo se întoarse să plece, înclinându-se încă o dată, iar Asa o trase pe Eve către teatru. Simțea că trupul ei era încă scuturat de fiori din când în când și își notă mohorât în minte să afle cine naiba era George Hampston.

Din fericire, coridoarele erau în mare parte goale în timp ce o conducea pe Eve spre biroul lor. Sunetele orchestrei se auzeau dinspre teatru și voci feminine murmurau în spatele ușilor câtorva cabine. Ridică din colțul gurii reamintindu-și cum o găsise pe Eve mai devreme, înconjurată de femeile din teatru. Trebuia să recunoască faptul că era impresionat de abilitatea ei de a rezolva ciondănelile legate de cabine. Era genul de cicăleală care îl scotea din minți. În trecut, de cele mai multe ori nu reușea decât să ridice mâinile în aer și să se facă nevăzut când vreunul dintre actori, muzicieni sau cântăreți i se plângea în legătură cu vreun coleg.

Privi spre ea în vreme ce deschidea ușa biroului. Era ciudat să se gândească la faptul că s-ar putea să îi simtă lipsa aici când avea să vină vremea ca ea să plece.

Ciudat să se gândească la faptul că la un moment dat o catalogase drept bățoasă și afectată.

Acum se simțea de parcă era legat de ea cu un fir invizibil, care-l făcea să fie conștient de prezența ei tot timpul.

– Vino și stai jos, iar eu o să-ți fac niște ceai, începu el și își dădu seama că ea se oprise în pragul ușii. Se întoarse pe jumătate. Ce...?

– O, suspină ea, acoperindu-și gura cu mâna. O, porumbița.

El privi spre biroul ei. Colivia era unde fusese în dimineața aceea, dar ușa era întredeschisă acum.

Iar pe birou nu era decât o singură pană.

„La naiba."

Câinele își avea culcușul exact în spatele biroului și fusese pe jumătate flămând.

– Nu te uita, spuse el, desfăcându-și brațele pentru a încerca să o țină departe de birou și de ce se afla după acesta. Eve, te rog...

Dar ea fu rapidă, strecurându-se pe sub brațele lui.

– Trebuie să văd. Asa, trebuie să văd.

Se opri.

El se întoarse, punându-i mâinile pe brațe în caz că se prăbușea.

– Câinele era foarte flămând, drăguțo. Știu că este greu să înțelegi acum, dar nu cred că îl putem învinovăți pentru ce-a făcut. Îl duc afară și...

Dar vorbele lui liniștitoare fură întrerupte.

De un chicot.

El privi țintă spre ea, îngrijorat. Era afectată de moartea porumbiței?

Dar ochii ei albaștri se ridicară spre el, scânteind printre lacrimi.

– O, Asa, privește.

El se întoarse și se uită după birou.

Mastiful stătea într-o rână pe grămada de costume stricate, părând adormit. Pe spatele lui, porumbița se plimba încrezătoare, părând a nu avea nici o grijă pe lume. În timp ce Asa privea, câinele deschise ochii, privi spre ei, închise ochii din nou și oftă sonor.

Porumbița scoase un uguit.

Eve nu mai avusese coșmarul de ani de zile, însă, în ciuda timpului scurs, îl recunoscu imediat.

Lătratul câinilor fu cel care îl dădu de gol.

Gâfâiau în urma ei, flămânzi și cu răsuflarea duhnind a carne crudă, iar ea gonea orbește. Nebunește.

Cu disperare.

Urca un șir nesfârșit de scări care coborau brusc. Trecea prin uși care deveneau din ce în ce mai mici. Iar acum îi auzea și pe *ei*. Bărbații.

Râdeau și erau mascați, iar tatuajul cu delfin plutea pe pielea lor.

Ceva o prinse de călcâie, și știu cu o groază instinctivă ce avea să se întâmple. „Vreau să mor", se gândea disperată. „Vreau să mă sting din viață înainte să simt durerea."

Era întotdeauna lașă în vis.

Dar se întâmpla oricum, în ciuda rugăminților ei, a încercării de a implora o soartă neiertătoare. Se târî spre un colț și dădu de un zid.

O fundătură.

Veniră asupra ei imediat. Bărbați sau câini, nu își dădea seama, și poate că oricum nu conta. Și unii, și alții erau nesățioși.

Apoi izbucnea sângele.

Eve se trezi speriată, holbându-se în întunericul dormitorului ei. Avea mușchii încordați și stătea țeapănă, ca și când, rămânând nemișcată, putea rămâne și nevăzută.

Ascunsă în siguranță.

Dar în cele din urmă răsuflarea i se liniști, mușchii se relaxară și își dădu seama că pur și simplu avea vezica plină. Încet, dureros, se rostogoli pe marginea patului și se ridică. Pe fereastră intra lumina slabă a lunii, și se călăuzi după ea pentru a merge să se ușureze.

După asta ar fi trebuit să se întoarcă în pat, dar nu avea rost.

Așa că își puse halatul și își croi drum prin întuneric spre salon. Acolo îngenunche în fața șemineului și ațâță cărbunii. În două ore, Ruth avea să se trezească și să se ocupe ea de această treabă, dar era păcat să o trezească pe fată acum.

Lasă să doarmă și să viseze alte lucruri în afară de sânge.

Eve oftă și așeză cărbunii pe jăratic, folosind vătraiul, astfel încât să nu-și murdărească mâinile. Era liniștitor să îndeplinească o sarcină atât de comună. Privi cum se aprindeau cărbunii, cuprinși de o mică flacără portocalie dinspre margine.

Când focul se încinse bine, se ridică, aprinse o lumânare și se duse la birou. Porumbița era în colivia ei, cu capul ascuns sub o aripă pufoasă. Eve zâmbi timid văzând-o. Fusese atât de îngrozită când văzuse colivia goală în după-amiaza zilei trecute, atât de sigură că se întâmplase ce era mai rău...

Și totuși, nu fusese așa.

Câinele de care să temuse atât de tare se dovedise a fi blând ca un miel, lăsând-o pe porumbiță să-i exploreze spinarea toată

după-amiaza. Nu păruse deranjat nici măcar când aceasta se încăpățânase să îi curețe blana ciugulind firimiturile din ea.

Eve petrecuse un sfert de oră privindu-i pe cei doi prieteni, fermecată de neobișnuitul celor văzute.

O plăcere atât de simplă nu ar fi trebuit să fie urmată de coșmarul pe care-l avusese în noaptea aceasta.

Și totuși, îl avusese.

Oftă și se întoarse la lucru. Picta un cupidon, inspirându-se după obrăjorii bucălați ai Rebeccăi Makepeace. Penultimul copil al lui Concord și al lui Rose părea modelul perfect pentru ceea ce era în esență un copilaș grăsuț. Se așeză privind prin lupă. Buclele cupidonului erau pictate doar pe jumătate.

Desfăcându-și culorile, umezi o pensulă și o înmuie cu grijă într-un ocru maroniu.

Apoi se apucă de treabă.

Când ridică privirea, lumina începea să se ivească prin perdele. Clipi, observând că porumbița ciugulea câteva semințe de pe podeaua coliviei, apoi se întoarse și îl văzu pe Jean-Marie în ușă.

Paznicul era atent și cu un aer solemn.

– Ești bine, *ma petite?*

– Da, desigur.

Înmuie pensula într-un albastru senin încântător, dar apoi văzu că îi tremura mâna. Șterse pensula cu grijă pe o cârpă.

– Eve, murmură Jean-Marie, și trecuse mult timp de când nu îl mai auzise atât de trist.

– Am... Am visat azi-noapte, spuse ea, continuând să nu-l privească.

Îl auzi înaintând în salon.

– Este vorba despre administratorului grădinii de agrement? A făcut ceva ce nu ar trebui?

– Nu. Ridică ușor capul, surprinsă. Asa Makepeace a fost un gentilom desăvârșit.

Ei bine, nu tocmai un *gentilom*, dar cu siguranță nu făcuse nimic să o rănească, și la asta se referea Jean-Marie.

– Atunci ce este, *chérie?* întrebă el. Nu ai mai visat de cel puțin trei ani.

Ea făcu ochii mari.

– Îmi ții minte coșmarurile?

– Este de datoria mea, *ma petite.*

Prin minte îi trecu un gând. Se uită la inelul de opal de pe deget.

– I-ai spus lui Val? Despre coșmarurile mele?

El ridică din umeri, dar avea privirea neclintită.

– Și aceasta este de datoria mea.

Ea se uită într-o parte, simțindu-se cuprinsă de amărăciune.

– Să îi spui că sora lui este nebună.

– Să îi spun când nu te simți bine sau în siguranță. Jean-Marie oftă. Are un fel ciudat de a o arăta, dar să nu te îndoiești: ducele ține foarte mult la tine. Vrea să fii fericită.

Fericită. Era posibil așa ceva?

Eve închise ochii. Era atât de sătulă să se mai teamă.

Cu o energie subită, se ridică de la masa de lucru.

– Vino, haide să mergem la Harte's Folly. Încă nu am terminat cu registrele, și Violetta a spus că exersează astăzi. Nu trebuie ratată o arie de La Veneziana.

Pe chipul lui Jean-Marie înflori un zâmbet.

– Nu aș pierde-o pentru nimic în lume.

Eve zâmbi larg.

– Ar fi mai bine să mă îmbăiez și să mă-mbrac atunci.

Așa se face că Eve și Jean-Marie sosiră la teatru aproape înaintea tuturor. Se întâlniră cu un paznic la intrarea din spate și cu încă doi la ușile teatrului – amândoi angajați după prăbușirea scenei. Când intră, Eve fu surprinsă să-l vadă pe domnul Vogel vorbind în șoaptă cu domnul MacLeish, amândoi serioși.

Se depărtară unul de celălalt când ea se apropie, iar cel din urmă zâmbi vesel urându-i bună dimineața, în timp ce domnul Vogel nu făcu decât să încline scurt din cap.

După câteva minute, Eve descoperi – deloc încântată – că Asa nu își încuia biroul.

– De ce, murmură ea pentru sine, privind spre noua încuietoare strălucitoare, instalată cu o zi în urmă, să te străduiești să pui o încuietoare la ușă dacă nu ai de gând să o folosești?

În urma ei, Jean-Marie pufni și așeză colivia porumbiței pe masă.

– Să aduc apă pentru ceai? întrebă el.

– O, te rog, spuse Eve, așezându-se la birou. Își aminti de noii paznici. Și poți să afli dacă Alf este pe aici? Aș vrea să știu dacă are ceva de spus.

Auzi ușa închizându-se și cercetă câinele.

– Arăți mult mai bine, îi spuse animalului. Ce bine, căci s-ar putea ca Jean-Marie să te scoată afară să te spele. O, nu te ridica. Spusese aceste ultime cuvinte agitată, în timp ce câinele se chinuia să se ridice. Chiar nu e nevoie.

Eve îl privi cu ochii mari în timp ce animalul se îndrepta clătinându-se spre ea.

– Așază-te la loc, te rog, spuse ea cu brațele ridicate, dar animalul fie nu știa ce era aceea o poruncă, fie o ignoră pe a ei. Veni nesigur direct la ea, în timp ce Eve privi înnebunită spre ușă, sperând că Jean-Marie va avea să apară.

Apoi animalul își așeză capul mare pe genunchii ei.

– O, spuse ea, căci habar n-avea ce să facă.

Câinele o privea cu ochi căprui imenși, cu fruntea încruntată, ca și când ar fi fost îngrijorat. Fălcile lui enorme stăteau lăbărțate ca o fustă neagră șifonată în poala ei și își lăsase urechile triunghiulare pe spate.

Era de-a dreptul adorabil.

Ezitând, Eve își așeză palma foarte cu mare blândețe pe capul lui uriaș.

Încet, câinele începu să dea din coadă, oftând.

Când intră în birou în dimineața aceea, Asa aproape rămase cu gura căscată. Eve Dinwoody stătea la birou, cu capul uriaș al mastifului pe genunchi, și îl *mângâia* cu degetele ei subțiri, șoptindu-i.

Câinele privea spre ea ca și când ar fi fost zeița lui personală, ceea ce, presupunea Asa, chiar era.

Dumnezeule, spera că nu avea și el aceeași expresie pe chip.

Jean-Marie intră în urma lui, cu un ceainic în mână.

Asa înclină din cap înspre el.

– Ce s-a întâmplat?

Lacheul spuse încet:

– Cum adică?

Asa privi spre el pieziș, apoi gesticulă ușor precipitat spre scena din fața lor.

– Păi, aseară când am plecat cu domnișoara Dinwoody, era încă absolut îngrozită de câini – a refuzat să atingă animalul chiar dacă nici măcar porumbița nu părea a se teme de el –, și în dimineața asta când am sosit am găsit-o *mângâindu-l. Ceva* trebuie să se fi întâmplat între timp.

– Henry a venit la mine și și-a pus capul în poala mea, spuse Eve încet. Nu-i așa că e deștept?

Un moment, Asa rămase uluit.

– Henry?

– Întotdeauna mi-a plăcut numele Henry, spuse Eve gânditoare. Pare un nume foarte blând, nu crezi?

– Ah..., începu Asa, căci singurul Henry pe care îl cunoscuse în viața lui fusese un băiețaș căruia îi plăcea să arunce cu pietre în vrăbii și să se scobească în nas, însă Jean-Marie îi dădu un cot destul de tare în coaste. Au.

– *Oui, ma petite*, spuse Jean-Marie tare. Henry este un nume foarte frumos.

– Este un nume drăguț, presupun, mormăi Asa, frecându-se la coaste.

Ea ridică privirea, și pe chip îi apăru un zâmbet, iar Asa rămase nemișcat, cu sângele încingându-i-se și dându-și seama de un lucru. Eve Dinwoody nu avea să fie niciodată drăguță, dar, cu toate acestea, avea ceva ispititor. Avea genul acela de simplitate care trecea dincolo de simetria trăsăturilor, de simpla frumusețe, devenind ceva extrem de fascinant. Iar când îi zâmbea în felul acela? Cu bucurie, fericire și un fel de pace...

Era radioasă.

Asa tuși, întorcându-se, căci gândul îl cutremurase. Cum se putuse înșela atât de tare cu privire la ceva? Cu privire la cineva?

Se auzi o bătaie la ușă și se ivi capul lui Alf, ciudatul ștrengar.

– Doreați să mă vedeți, domnișoară?

Eve ridică privirea.

– O, da, ai ceva de raportat?

Asa întoarse capul brusc.

– Ce este asta?

Eve ridică din umeri.

– L-am pus pe Alf să investigheze prăbușirea scenei, pentru a vedea dacă poate descoperi dacă a fost pusă la cale de cineva anume.

Asa ridică din sprâncene și își propuse în gând să nu mai subestimeze niciodată inteligența lui Eve.

– E o mișcare inteligentă – cu cât cercetează mai mulți ochi, cu atât mai bine.

Eve își drese glasul și se îmbujoră toată – și nu-i stătea rău deloc.

– Da, ei bine, Alf?

– Am ceva vești, doamnă, dar nu cine știe ce, spuse băiatul. Se zice că unul dintre grădinari, pe numele lui Ives, nu a mai venit înapoi la muncă a doua zi după ce s-a prăbușit scena. Am întrebat încolo și încoace și am aflat că nimeni nu-l cunoștea bine – sau cel puțin nimeni nu a vrut să-mi spună.

Eve părea sceptică.

– Nu pare foarte compromițător.

Alf zâmbi cu viclenie.

– Da, nu pare – până când am auzit spunându-se că una dintre dansatoare l-a prins pe acest Ives în teatru săptămâna trecută. Ives spunea că îi plăcea doar să asculte muzica. Părea destul de nevinovat – doar că muzicienii nu cântau în momentul acela.

– De ce nu a spus nimic dansatoarea? mormăi Asa.

Alf ridică din umeri, părând circumspect.

– Nu este foarte neobișnuit ca oamenii să umble de colo-colo prin teatru, din câte înțeleg. Nu cred că dansatoarei i s-a părut ceva important.

– Iar tu nu ai vrut să le spui oamenilor că scena a fost sabotată, îi reaminti Eve. Nu ar fi existat nici un motiv să îți pomenească despre grădinar.

– La dracu', mormăi Asa. Ai dreptate. Voi trimite pe unul dintre oamenii mei să vadă dacă poate afla ceva despre acest Ives.

Eve încuviință din cap.

– Mulțumesc, Alf. Aș dori să continui să fii cu ochii în patru pentru mine și pentru domnul Harte, te rog.

– Da, domnișoară, zise băiatul și dispăru pe coridor.

– Blestemație! Asa bătu cu palma în masă, făcând-o pe Eve să tresară și pe câine să își lase urechile pe spate. Suntem atât de aproape de deschiderea grădinii, și se întâmplă asta – grădinari

care se furișează pe-aici sabotând teatrul și atacuri asupra mea și asupra ta.

– Nu ai primit nici o veste de la spionul tău din teatrul domnului Sherwood?

– Nu. Clătină din cap, frustrat. Se pare că Sherwood s-a îndrăgostit de una dintre cântărețele sale și tânjește după ea. În afară de asta, omul meu nu are nimic de raportat.

Eve împinse cu blândețe capul lui Henry din poală și se ridică, apropiindu-se de Asa.

– De acum știm să fim în alertă și avem destui oameni care supraveghează.

Își puse mâna ezitant pe mâna lui, caldă și atât de ușoară, ca o aripă de fluture. Asa nu îndrăzni să se miște, ca nu cumva să o sperie. Îl privi, iar ochii ei albaștri erau cât se poate de serioși.

– Harte's Folly se va deschide din nou, îți promit.

El privi țintă spre ea și simți că i se încălzește pieptul când degetele ei trecură nesigure peste mâna lui. Între ei exista o conexiune, un soi de legătură pe care nu o mai avusese cu nici o altă femeie.

Din afara încăperii, se auzi sunetul orchestrei care își acorda instrumentele.

– O, se pregătesc pentru La Veneziana? Ochii lui Eve se luminară. Am așteptat cu mare nerăbdare să o aud cântând din nou.

Asa ridică din sprâncene.

– Din nou? Ai mai auzit-o?

– Nu a auzit-o toată lumea? răspunse ea absentă, retrăgându-și mâna și atingându-și fustele. Vreau să spun, toți cei care îndrăgesc opera, desigur.

– Desigur, repetă Asa, fără vlagă.

„Ce mult m-am înșelat ..."

– Vino, Henry, îi spuse ea câinelui și porni, ca și când se aștepta ca potaia să înțeleagă și să o urmeze.

Și, spre mirarea lui, chiar așa se întâmplă.

Deși, când trecură aproape de el, Jean-Marie înlemni.

– Poate, spuse el precaut, îl voi duce pe 'Enry să-i fac baie, căci miroase îngrozitor.

Eve se încruntă neliniștită.

– Crezi că e destul de înzdrăvenit încât se facă baie?

– Așa cred, spuse Asa. Avea și el un oarecare interes în această chestiune, dat fiind că biroul mirosea teribil de câteva zile.

– Ei bine, dacă tu crezi că este îndeajuns de înzdrăvenit, spuse ea. Dar voiai să o auzi pe La Veneziana, Jean-Marie.

– O voi auzi din grădină, căci are o voce legendară. Vino, 'Enry, spuse lacheul, aplecându-se să ia câinele în brațe. Se clătină puțin când se îndreptă. Henry nu era un câine mic oricum ai fi luat-o, chiar și pe jumătate înfometat. Să încălzim niște apă pentru tine. Vei face o baie demnă de un rege.

Lacheul ieși, iar Asa se întoarse spre Eve.

– Mergem?

Ea zâmbi, luându-i brațul fără ezitare, iar Asa nu se putu împiedica să nu fie cuprins de un sentiment de mândrie.

Femeia aceasta ajunsese să aibă încredere în el, ceea ce nu era puțin lucru.

Asa o conduse pe Eve afară, înspre galeria muzicienilor. Scena era încă în reconstrucție, astfel că fuseseră așezate scaune acolo, atât pentru muzicieni, cât și pentru puținii oameni din public – Asa, Eve, câteva dansatoare și alți cântăreți de operă. Eve zâmbi spre Polly și înclină din cap înspre MacLeish, care stătea undeva pe margine.

Asa găsi două scaune alăturate și o așeză. Nu o privi când luă loc lângă ea, dar de la acea distanță simțea parfumul floral cu care se dăduse.

Același cu care era dată cu două nopți în urmă, în trăsură, când el își scosese mădularul și...

Violetta apăru costumată. Purta o rochie roșie strălucitoare, cu paiete cusute pe jupă și pe corsaj. O dantelă aurie îi încadra decolteul adânc, căzând în cascade de la mâneci.

Stătea în centrul curții rotunde, la fel de sigură pe sine ca o regină și, la fel ca o regină, înclină din cap înspre Vogel, semnalând că era gata.

Vogel privi serios spre muzicienii săi și ridică brațele.

Apoi începu muzica, fermecătoare și frumoasă.

Asa își ținu răsuflarea. Erau ani buni de când deținea Harte's Folly. Asistase la nenumărate spectacole și la repetiții, dar încă simțea o emoție tulburătoare absolut de fiecare dată.

Dumnezeule, *iubea* teatrul.

Muzica, atât de grandioasă, atât de îndrăzneață. Costumele, stridente la lumina zilei, dar cumva sublime la lumina lumânărilor din teatru. Iar oamenii – actori, cântăreți și dansatori. Individual, rareori arătau extraordinar în timpul zilei. Vedeai coșurile, ochii prea mici, personalitatea nesuferită. Dar, sub lumini, pe fundalul muzicii și costumați, se transformau în zei. Zei și zeițe, mai grațioși și mai iuți, mai frumoși decât simplii muritori. Și, când mergeai la teatru, vedeai piesa, ascultai muzica, trăiai minunea – ei bine, atunci te simțeai o vreme mai aproape de Olimp. De tărâmul adevăraților zei și zeițe.

Renunțase la numele și la familia sa pentru asta. Întorsese spatele numelui tatălui său și dezamăgirii continue a lui Con, și-n acest moment, aici, înconjurat de oamenii săi, în grădina sa, nu regreta absolut nici un lucru.

La Veneziana – căci aici nu mai era doar Violetta – deschise gura, și de pe buzele ei se revărsă o dulce ambrozie.

Asa simți strânsoarea degetelor lui Eve și se întoarse. Văzu imediat că motivul pentru care îl strângea de braț era foarte diferit de cu o zi în urmă.

– Este frumoasă, nu-i așa? șopti Eve, fără a-și lua ochii de la cântăreață.

Asa ridică un colț al gurii văzând în ochii albaștri același entuziasm pe care îl simțea și el.

– Da, îi murmură Asa la ureche. Da, este.

Aceasta era lumea lui. Familia lui. O crease cu propriul sânge și cu sudoarea frunții.

Și, pe Dumnezeu, avea să o protejeze cu sângele și cu sudoarea lui.

Capitolul 12

Eric se încruntă.

– Nu trebuie să mă urmezi.

– De ce nu? întrebă Porumbița. Nu am unde altundeva să mă duc.

– Pentru că sunt ocupat, spuse Eric. Sunt ucenicul unei vrăjitoare puternice, și m-a însărcinat să fac ceva.

– Ei bine, poate am cum să te ajut, răspunse Porumbița plină de speranță.

Auzind asta, Eric pufni, dar nu o alungă pe Porumbița, astfel că ea fu mulțumită...

din *Leul și Porumbița*

Eve fredona în timp ce Asa o însoțea înapoi spre birou, cu simțurile încă atâtate de interpretarea magnifică pe care o avusese La Veneziana. Dacă ar putea reconstrui scena, ar termina acoperișul teatrului, ar încheia cu plantațiile din grădină la timp – și toate *celelalte* lucruri care trebuiau făcute înainte să deschidă... *Dacă* ar putea face toate acestea, atunci Harte's Folly avea să fie un succes garantat, o *știa*, căci nu mai auzise niciodată o muzică atât de minunată, o interpretare atât de sublimă în toată viața ei.

Tot ce trebuia să facă era să îi aducă pe oameni să o *audă*.

Aproape ajunseră la ușa biroului, când îl văzu pe Jean-Marie. Stătea ținându-l pe Henry, care părea foarte trist, și era ud din cap până în picioare.

Eve făcu ochii mari.

– Ce...?

– 'Enry, lui nu-i place să fie curat, spuse Jean-Marie foarte demn. Dacă nu vă deranjează, mă voi duce acasă să îmi iau haine uscate.

– Îmi pare foarte rău, Jean-Marie, spuse Eve, simțindu-se vinovată, mai ales că Henry profită de ocazie pentru a se îndepărta de lacheu și a veni alături de ea. Se pare că animalul simțea că ea nu recurgea la îmbăiere pe furiș. Bineînțeles că te poți întoarce acasă să îți schimbi hainele.

– Te vei simți în siguranță? întrebă Jean-Marie cu seriozitate.

– Da, spuse ea hotărâtă.

Chiar dacă începuse ziua cu coșmaruri, acum era amiază și se afla în compania lui Asa. Privi spre el. Avea dreptate: nu mai era doar „un bărbat ca oricare altul". Se întoarse din nou spre Jean-Marie.

– Voi sta aici la birou cu domnul Makepeace. Voi fi bine.

Jean-Marie schimbă o privire cu Asa, care păru să transmită anumite informații masculine, apoi încuviință.

– *Bien*. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Se scutură ușor și se îndepărtă.

Asa se întoarse la birou și deschise ușa pentru ea și Henry. Câinele se duse țintă la patul lui colorat, se întoarse cu totul și se prăbuși pe el cu un oftat adânc.

– Nu se poate să fi fost atât de rău, îl mustră Eve, atingându-l cu blândețe pe o ureche. Nu trebuia să-l fi udat pe Jean-Marie până la piele.

Câinele nu făcu decât să dea din coadă lovind podeaua o singură dată și închise ochii.

Eve ridică ochii și văzu că Asa o privea țintă, dându-și brusc seama că era prima dată când se aflau singuri de la plimbarea cu trăsura, când el...

Nu se putu abține. Se sprijinea de masă cu picioarele larg desfăcute, cum stătea de obicei, iar ochii ei alunecară spre locul în care i se împreunau coapsele.

O, ce n-ar da să îl mai privească o dată!

Își desprinse privirea grăbită, dar era prea târziu. Îl văzu privind-o și știu că o surprinsese. Simți că i se încing obrajii.

– A fost foarte bine. Muzica, vreau să spun.

– Da, spuse el absent. Se îndreptă, depărtându-și șoldurile de masă.

O mișcare banală, dar foarte sugestivă.

– Cred... Vocea ei ieși sugrumată și fu obligată să se oprească și să înghită în sec. Cred că vocea La Venezianei s-a îmbunătățit de când am auzit-o cântând ultima oară.

– Da?

El ocoli masa, apropiindu-se încet de marginea biroului ei.

Eve făcu un în pas în spate și se așeză brusc pe scaun.

El se opri și se sprijini de colțul biroului ei, stând cu fața la ea. Era foarte înghesuit, și aproape că li se atingeau genunchii.

Aproape, dar nu chiar.

Își plecă privirea, căci, într-adevăr, șoldurile lui erau *exact* la nivelul ochilor ei, și i se păru că umflătura de sub pantaloni se făcuse mai mare.

Își ridică privirea încet, întâlnindu-i ochii. De data aceasta nici măcar nu pretinse că nu se uitase.

Știa.

Știa.

Își lăsă mâinile în jos, încadrându-și prohabul.

– Nu pot să nu mă gândesc la asta, spuse el cu voce joasă și profundă. La felul în care m-ai privit. Dorința din ochii tăi. Trase aer în piept. Parfumul din trăsură, din seara aceea. Mă gândesc la asta și mă întăresc. Ea îl privi intens, nefiind în stare să își desprindă privirea. Inima îi bătea iute. Mă gândesc la asta, spuse el din nou, cu vocea și mai profundă acum. Și îmi doresc să te fi văzut și eu.

– Să mă fi văzut, spuse ea, foarte precis. Foarte prudentă – și totuși, cu un licăr de entuziasm.

De excitare. Nu avea rost să o nege.

– Să te fi văzut. O privea cu atenție. Să îți fi văzut picioarele, coapsele, sexul.

Ea trase aer în piept auzind cuvântul. Atât de direct. Atât de vulgar. Nu exista nici o îndoială, și până și ea știa ce voia să spună.

Nu era o femeie atât de netemătoare.

Sau era?

– Pot? șopti el. Pot să te văd?

Buzele ei se desfăcură, dar nu ieși nici un sunet.

– Nu te voi atinge, spuse el, ca o sirenă masculină. Voi sta exact aici, ținându-mi mâinile deoparte. Vreau doar să te văd. Te rog, Eve. Arată-mi păsărica.

Nu putea. Era greșit, nu-i așa? Doar că nu își dădea seama de ce, și în momentul acela voia să îi ofere acest lucru.

Voia să și-l ofere ei însăși, după ani în care trăise în întuneric. Trăise în frică.

Nu mai voia să trăiască în frică.

Mâinile i se mișcară înainte să ia o decizie conștientă, apropiindu-se de fuste. Apropiindu-se de tivul acestora. Privirea lui era fixată asupra degetelor ei, ca și când urma să îi arate minunile lumii.

Poate chiar așa era.

Se aplecă încet și prinse tivul fustelor, apoi le ridică. Nu privi în jos – *ea* era mai interesată de chipul lui, – dar simți aerul rece trecând prin ciorapi. Întâi în jurul gleznelor, apoi al gambelor.

– Mai mult, șopti el, și Eve văzu că începea să se desfacă la prohab.

Simți o căldură între picioare la gândul că asta îl stârnea – că *ea* îl stârnea – și își ridică fustele mai sus. Simți aerul pe genunchi și apoi pe coapse, goale deasupra jartierelor.

El gemu, desfăcându-și nasturii rămași.

– Eve, draga mea, mi-aș da mâna dreaptă pentru alți câțiva centimetri.

– Nu trebuie, șopti ea, ridicându-și fustele deasupra șoldurilor.

În clipa aceea, închise ochii, prea sfioasă să-l vadă privind-o, dar liniștea fu prea mult pentru ea.

Deschise ochii și văzu că el își desfăcuse lenjeria, scoțându-și mădularul. Se atinse, cu ochii fixați asupra locului în care i se împreunau coapsele.

– Vrei să-ți depărtezi picioarele pentru mine?

Ea rămase fără răsuflare.

Își depărtă genunchii încet, simțind aerul rece în locul acela, cel mai intim din ființa ei.

El gemu, strângându-se mai tare în pumn. Avea mădularul gros și tare, și ceva în interiorul ei șopti că era din pricina ei.

– Simți? întrebă el, cu vocea aproape un mormăit. Te-ai mai atins acolo până acum, Eve?

– Eu... Nu putea spune, nu putea. Doar alaltăseară, după trăsură. Doar puțin.

– Bravo. El râse înfundat, jos și senzual. Te-ai gândit la mine?

– *Ah*. Închise ochii, căci nu-l putea privi. *Da*.

– Te-ai satisfăcut gândindu-te la mine, vârându-ți degetul în păsărica ta drăguță, dragă Eve? Spune-mi.

– Eu... Ea deschise ochii din nou, uitându-se la privirea lui atotcunoscătoare. Era atât de carnal, atât de stăpân pe ce se întâmpla, ca și când scopul vieții lui ar fi fost să îi povestească despre dorințele ei cele mai adânci și mai întunecate. Voia să răspundă poruncilor lui, să devină cumva egalul său în ceea ce făceau. Își linse buzele, susținându-i privirea. Nu înțeleg, ce vrei să spui?

– Înseamnă că nu ai făcut-o, spuse el hotărât, întrerupându-și mișcările și strângându-se în pumn. Vocea lui se înăsprise, și pentru un moment închise ochii, fără a mai face vreo mișcare, ca și când ar fi încercat să se controleze. *Dumnezeule*. Ai știi dacă ai fi făcut-o.

Ea icni, privindu-l neajutorată, în timp ce el se uita țintă la carnea ei. Aștepta... *dorind* ca el să-i arate ce urma.

– Simți partea aceea din tine, Eve? Mâna lui se mișca din nou – mai încet acum, ca și când ar fi vrut să îi smulgă răspunsul –, și deschise ochii brusc. Erau verzi ca smaraldele. Atinge-te!

Ea își trecu mâna dreaptă pe deasupra materialului adunat al fustelor. Simți cârlionții sârmoși dedesubt... Icni la prima atingere.

– O, da, spuse el răgușit, iar mâna i se opri subit. Închise ochii și își lăsă capul pe spate, și Eve îi vedea mărul lui Adam mișcându-se în timp ce înghiți. Aproape că am ajuns acolo, Eve, când ți-ai pus degetele pe păsărica ta drăgălașă. Știi?

– Nu, șopti ea. Spune-mi.

– O, Dumnezeule, mormăi el printre dinți. Doar gândul că te atingi... Și apoi să o văd. Deschise ochii, aplecându-și capul pentru a se uita din nou. Coboară degetele, vrei? Lasă-mă să-ți văd degetele umezindu-se.

Era atât de șocant. Nici măcar nu era sigură ce voia să spună. Dar își împinse degetele între pliurile sexului, și el avea dreptate – era udă acolo. Ar fi putut fi stânjenită, doar că se părea că el se așteptase ca ea să fie astfel.

Își linse buzele, simțind carnea moale.

– Ce să fac acum?

El ridică privirea, întâlnindu-i ochii.

– Îți amintești ce ți-am spus înainte? Despre bucățica aceea din partea de sus a despicăturii tale? Clitorisul?

– Da.

– Găsește-o.

Ea își ridică degetele încet, simțind alunecarea. Era un sentiment ciudat și încântător. Mai explorase cândva locul acela – ezitant, pe furiș și în întuneric –, dar acum, în fața lui, pe lumină, era îndrăzneață. Atinse ceva care o făcu să tresară.

– Acolo, gemu el. O, acolo, Eve. Așa, fetiță. Așa, draga mea. Atinge-te acolo pentru mine.

Ea închise ochii și își strecură degetele pe deasupra acelui loc, simțind din nou aceeași tresărire. Un fel de scânteie, bruscă și neașteptată, care părea să fie atașată de ceva din adâncul ei.

Își simțea pielea hipersensibilă, și o furnicau tălpile.

Era atât de ciudat... și atât de minunat.

Deschise ochii, descoperind că el începuse să se atingă din nou, sprijinindu-se de biroul ei, cu mădularul îndreptat spre ombilic. Capul era strălucitor și roșu – și ea își dorea să îl atingă.

Poate să îl lingă.

Gândul o făcu să tresară din nou, de data aceasta resimțind senzația direct în locul pe care îl freca.

El îi surprinse fiorul, zâmbi larg, cu ochii fericiți și verzi.

– Așa, scumpo, aproape că ai ajuns, fetița mea. Știi cât de drăguță ești acolo? Atât de roz și de rotundă, iar părul tău de fecioară este de un blond-roșcat încântător. Dacă aș fi pictor, mi-ar plăcea să te pictez. Te-aș picta și aș pune tabloul deasupra patului meu, ca să mă pot uita în fiecare seară la păsărica ta frumoasă.

Ea icni, rămase fără suflare... și se întâmplă cel mai extraordinar lucru.

Explodă, pur și simplu, pasiunea radiindu-i din corp, căldura invadându-i membrele și coborându-i până în vârfurile degetelor de la picioare. Era atât de dulce, atât de minunat – și pentru moment își pierdu vederea.

Totul deveni alb, în timp ce ea se cutremura.

Dar nu-și pierduse auzul, căci îl auzea pe Asa râzând în hohote, în timp ce sămânța lui îi împroșca genunchii.

Asa se simți invadat de bucurie, mai puternică decât orice vin, în timp ce privea spre chipul lui Eve, care se cutremura în plin orgasm. Avea gura deschisă, obrajii îmbujorați și ochii închiși în extaz, în timp ce degetele ei se mișcau din ce în ce mai repede.

Era prima dată când experimenta asta, și Asa simțea o tandrețe ciudată față de ea, față de această femeie strictă care se abandonase în cel mai primitiv mod, pentru el. Voia să o țină în brațe și să o sărute blând. Să îi simtă trupul tremurând și relaxându-se în timp ce își revenea. Voia...

Privi într-o parte, simțindu-se dintr-odată ciudat de frustrat. Voia ceva de la ea, ceva *cu* ea, și pur și simplu nu avea nici un sens. Tocmai o instruise cum să ajungă la primul orgasm, mersese mai departe cu ea decât bănuia că o făcuse vreun bărbat. Își ținea încă în pumn mădularul care se înmuia, cu sămânța revărsându-i-se pe degete. Și voia *mai mult*.

Lucrul blestemat era că bănuia – destul de îngrijorat – că acel „mai mult" pe care îl voia nu era ceva fizic.

– O, răsuflă Eve, deschizând ochii.

Părea buimacă. Părea ca și cum făcuse *sex*, și mădularul lui tresări la acest gând. Poate că voia mai mult decât o legătură trupească, dar era bărbat. Cu siguranță nu ar refuza nimic trupesc din ceea ce i-ar putea oferi.

Doar că nu-i oferea nimic. El o convinsese să facă asta, nu-i așa? În clipa aceea, își trăgea fustele în jos, ascunzându-și păsărica drăgălașă, și aproape că îi opri mâna pentru a mai privi măcar o dată.

Doar o dată.

Dar o convinsese deja să facă mai mult decât visase probabil vreodată, și ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru asta. Doar că nu se simțea.

Ea își privea degetele. Străluceau de umezeală ,și strâmbă din nas, ca o pisică deranjată.

Asa nu se putu abține să nu zâmbească, scoțând o batistă din buzunar și oferindu-i-o.

– Poftim.

– Mulțumesc, spuse ea protocolară, ca și când și-ar fi șters orice numai nu urmele orgasmului de pe mâini.

Ținea batista între degetul mare și arătător, vizibil nesigură ce să facă cu ea.

El i-o luă fără un cuvânt și și-o trecu în mod voit peste mădular, amestecându-i secrețiile cu sperma lui.

Eve se uită la el, cu ochi mari și tăcută, și, când privirile li se întâlniră, el zâmbi cu subînțeles.

Ea privi într-o parte, dregându-și glasul, în timp ce el își așeza hainele.

– Eu... Adică. Vreau să îți mulțumesc.

– Să-mi mulțumești?

Zâmbetul i se întinse pe față.

– Pentru că mi-ai arătat... Flutură din mână. Lucrul acela.

– Oricând, drăguțo, spuse el. Impulsul de a o trage în brațele sale era mai puternic decât fusese vreodată.

Se ridică înainte de a face ceva ce ar putea să regrete.

– Presupun ca trebuie să merg să văd dacă a ajuns Hampston.

Ea făcu o mișcare stranie, aproape ca și când ar fi vrut să-l prindă de braț.

Asa se uită la ea.

– Ce?

– Nu te vedea cu el, spuse ea grăbită. Te rog.

El se așeză din nou pe birou.

– De ce?

Credea că știa, dar o parte plină de cruzime din interiorul lui îl făcea să dorească să o audă spunând.

Ea flutură neajutorată dintr-o mână și clătină din cap.

– Din pricina că îmi oferă bani asupra cărora nu ai control? întrebă el tărăgănat.

Eve se întoarse brusc.

– Știi că nu e asta.

Da, știa.

– Atunci, ce e? întreabă el, brusc frustrat.

Fusese extrem de răbdător pentru un bărbat nu prea răbdător, dar ea nu îi spusese *nimic*. Toate informațiile pe care le avea erau simple supoziții sau informații smulse de la Jean-Marie. Dacă bărbatul acela constituia un pericol pentru ea – dacă *o rănise* în trecut –, trebuia să îi *spună*, la naiba.

– Eu... Trase aer în piept, îndreptându-se ușor. Am avut un coșmar azi-noapte.

„O, la dracu'!"

– Lasă-mă să te țin în brațe.

– Ce?

Ochii albaștri erau speriați și mari.

El întinse brațele, așteptând. Dacă îl refuza acum, nu era sigur ce avea să facă.

Dar ea nu o făcu. Îi privi brațele o secundă, apoi încuviință din cap ezitant.

Asa nu așteptă ca ea să își ducă gestul până la capăt. Se aplecă, o ridică în brațe, ignorându-i scâncetul, și se întoarse, așezându-se pe scaunul pe care stătuse ea.

Eve stătea complet nemișcată și țeapănă.

La naiba, nu avea de gând să-i dea drumul.

Ignoră faptul că semăna cu o păpușă de lemn și o cuprinse cu brațele, trăgând-o aproape. Părul ei auriu mirosea vag a flori, și inhală profund, atingându-i brațele încet, aproape la fel cum ar fi putut face cu un animal speriat. Nu era deloc un gest încărcat de sexualitate.

Dar era plin de căldură, și, deși poate că pe ea nu o liniștea, îl ajuta pe el.

– Spune-mi, îi șopti el la ureche. Spune-mi ce s-a întâmplat în coșmarul tău.

Ea suspină și își plecă ușor capul, până când acesta ajunse să i se odihnească pe umăr – ce povară dulce.

Ar considera-o oricând o victorie.

– Este un vis pe care îl am de când mă știu, spuse ea, atât de încet, încât el trebui să își aplece capul pentru a o auzi. Începe la fel: cu câini.

Asa privi spre locul în care Henry sforăia în colț. Acum, că era spălat, avea o culoare cafenie, cu pete negre la bot și pe urechi. Începuse să se mai îngrașe și, deși Asa nu se temuse niciodată de el, înțelegea că lui Eve i-ar putea fi teamă.

– Ce fac câinii? întrebă el.

– Mă urmăresc, spus ea plat, ca și când s-ar fi împăcat de mult cu frica, cu groaza, iar acum pur și simplu o îndura. Mă aflu într-o casă mare, și mă urmăresc dintr-o încăpere în alta, pe holuri și pe scări, în sus și-n jos, lătrând tot timpul.

El înghiți în sec, căci îi venea să strige. Să își strige revolta. Dar știa că asta nu avea să o ajute pe Eve.

– Apoi?

– Mă prind, spuse ea simplu. Mă prind și mă sfâșie, iar în spatele câinilor sunt bărbați cu măști, care râd.

„Dumnezeule." El clipi, căci, deși văzuse și auzise lucruri îngrozitoare în viața lui, nu era sigur că fusese vreodată martor la ceva atât de îngrozitor precum relatarea lui Eve, care își povestea propria moarte.

O strânse mai tare, simțindu-i oasele fine, căldura pielii. Eve a lui era delicată, dar atât de puternică pe dinăuntru

– De ce visezi asta? întrebă el cu grijă.

– Nu știu, răspunse ea cu aceeași voce pierită.

Asa începea să urască totul, adevărul fie spus. Și, mai mult, era cumva sigur că ea mințea.

– Dar... Ezită, alegându-și cuvintele cu mare atenție. Nu s-a întâmplat niciodată asta, nu-i așa? Nu ai cicatrice lăsate de câini.

Sau avea? Nu o văzuse dezbrăcată în partea de sus.

El lăsă să-i scape în tăcere o răsuflare de ușurare când ea spuse:

– Nu. Nu am cicatrice.

– Slavă Domnului, replică el, mângâindu-i obrazul catifelat. Slavă Domnului!

Ea își întoarse fața spre pieptul lui, și pentru prima dată mâna ei se mișcă, așezându-i-se pe jiletcă.

El suspină, dorindu-și ca ea să-i spună mai mult.

– Știi unde te afli în vis? Ce casă este?

– Da, șopti ea la pieptul lui. Sunt în casa tatălui meu.

El rămase tăcut un moment, așteptând mai mult, dar bineînțeles că ea nu mai spuse nimic.

Ar trebui să fie fericit, presupunea el, că o făcuse să recunoască măcar atât. În cele din urmă, el întrebă:

– Și ce legătură are cu Hampston?

– Nu știu, recunoscu ea. Dar nu am mai avut coșmaruri de ani de zile, până să îl văd – ieri.

– Poate... El tresări înainte de a rosti cuvintele, dar trebuiau spuse. Poate că nu au nici o legătură. Poate fi doar o coincidență că în aceeași zi te-ai întâlnit cu un vechi prieten de-al tatălui tău și ai avut coșmarul acela.

– Poate ai dreptate, spuse ea cu vocea ceva mai puternică. Înălță capul și îl privi în ochi. Dar mai este ceva. Lord Hampston are un tatuaj pe încheietură – arată spre interiorul brațului ei, pentru a indica locul –, l-am văzut ieri. Este un delfin. În visul meu, bărbații mascați care râd au și ei tatuaje cu delfini.

El privi înspre interiorul catifelat al încheieturii ei, apoi spre ochii ei albaștri.

– Eve.

– Nu vreau să te vezi cu el astăzi – sau vreodată.

Se auzi o bătaie la ușă, iar Asa de-abia avu timp să o așeze pe Eve, fără prea multă ceremonie, pe scaun, grăbindu-se spre partea sa de masa, înainte ca ușa să se deschidă. În ușă stătea Lord Hampston, zâmbind larg.

– Bună dimineața, Harte.

– Milord. Asa se mișcă astfel încât să stea între Hampston și Eve. Poate că nu voia să-l se întâlnească, dar, dacă Hampston era o amenințare pentru ea, trebuia să afle mai multe despre el. Vrei să ne plimbăm prin grădină în timp ce vorbim?

Dar mișcarea lui păru că nu face decât să-i atragă atenția lui Hampston asupra lui Eve.

– Vai, micuța Eve, aproape că nu te-am observat aici. Zâmbetul lui deveni mai larg. Spune-mi, ți-ai amintit de mine între timp?

Era de-ajuns. Asa înaintă, forțându-l pe Hampston să facă un pas în spate. Își lăți un zâmbet afabil pe față și gesticulă spre ușă.

– Mergem? Aș vrea să vezi labirintul pe care-l construiește Lord Kilbourne.

Fie diversiunea funcționase, fie Lord Hampston nu fusese prea interesat de Eve din capul locului, căci încuviință din cap.

– Se vorbește despre proiectele inovatoare ale lui Kilbourne. Într-adevăr, aș vrea să văd cu ochii mei.

Asa se încumetă să arunce o privire peste umăr, spre Eve.

– Nu durează mult, domnișoară Dinwoody, căci știu că voiai să discutăm despre registrele acelea. Ea nu spusese așa ceva, desigur, dar el voia să o anunțe cumva că nu o abandona. Dacă dorești să lucrezi netulburată, poate c-ar trebui să încui ușa.

Arătă înspre încuietoare.

Eve își drese glasul.

– Mulțumesc, domnule Harte.

Asa nu-și putea da seama din vocea sau din atitudinea ei dacă îi pricepuse mesajul sau măcar dacă era supărată pe el pentru că pleca cu Hampston, după ce ea îl implorase să nu o facă.

Dar acesta era cel mai rapid mod de a-l îndepărta de ea.

Asa îl conduse pe Hampston pe coridor.

– Ai mai fost la Harte's Folly înainte să ardă, milord?

– Da, într-adevăr, zise Hampston înfundat. Am venit atât cu soția mea, cât și cu fiicele ei aici, iar ea a cerut – a cerut cu insistență, domnule Harte! – să o aduc din nou, atât de mult i-au plăcut grădinile de agrement. Ei bine, nu mă deranjează să spun că soția mea este ceva mai tânără decât mine – căci este cea de-a doua căsătorie pentru amândoi –, și îmi permit să îi fac pe plac. Intenționam să o aduc din nou aici, dar s-a întâmplat tragicul incendiu. Ridică din umeri și îi aruncă un zâmbet vesel lui Asa. Este întristată de atunci.

– Vă voi trimite bilete, atât pentru soție, cât și pentru fiice, spuse Asa. Ca să puteți participa cu toții la marea deschidere.

– Mulțumesc, Harte, spuse Hampston când ieșiră în grădină. Nu știi cât de încântată va fi – la fel și fiicele mele vitrege. Sunt trei – Flora, Grace și Marie – și toate trei sunt cele mai încântătoare fete pe care le-ai văzut vreodată. Hampston îi făcu cu ochiul. Într-adevăr, m-am căsătorit cu mama lor la fel de mult pentru frumusețea acesteia, cât pentru frumusețea lor, căci inima unui bărbat se înveselește să aibă atâta frumusețe în casă.

Asa zâmbi larg. Ajunseră în apropierea labirintului și apoi se opriră.

– O, iată-ne, se vede labirintul și modul cum Lord Kilbourne intenționează să îl mărească. Mai târziu va fi vopsit, pentru a arăta ca marmura.

În următoarea jumătate de oră, Asa se concentră asupra afacerilor, arătându-i lui Lord Hampston teatrul și grădinile, la fel cum ar fi făcut cu orice potențial investitor. Hampston fu impresionat, exclamând entuziast la vederea copacilor transplantați și a insulei feerice pe care o construise Apollo. Avea calitățile pe care Asa le-ar fi căutat în mod normal la un investitor: era curios, inteligent și, cel mai important, bogat. Nu trebuia să îți *placă* de cineva pentru a-i lua banii.

Hampston era cam ciudat, era foarte adevărat. Rânjea prea mult, făcea comentarii ciudate din când în când și îl lingușea pe Asa nefiresc, dar nu părea avea nimic *rău* în mod vădit. Se oferise să-i arate scrisori de la bancherii săi, pentru a dovedi că era pe deplin capabil să ofere bani grădinii. Părea, de fapt,

absolut normal pentru un aristocrat: arogant și nonșalant, sigur atât pe rangul său superior, cât și de faptul că Asa avea nevoie de el, puțin disprețuitor față de cei care își câștigau traiul lucrând cu mâinile.

Asa strânsese din dinți și luase banii unor bărbați mai unsuroși decât Hampston.

De fapt, dacă nu ar fi fost groaza lui Eve față de el, Asa ar fi încheiat bucuros târgul cu Hampston.

– Nu? Pentru un moment, Lord Hampston îl privi pe Asa uluit. Mărturisesc, domnule, că sunt uimit. Rareori am oferit bani și am fost refuzat.

– Înțeleg, milord, și îți apreciez cu adevărat oferta, răspunse Asa relaxat.

Lord Hampston mormăi:

– Mulți oameni ar accepta banii oricum.

– Mulți oameni se îngroapă fără speranță în datorii, răspunse Asa zâmbind.

Hampston îi întoarse zâmbetul.

– Te pricepi la afaceri, domnule.

Vicontele era vădit dezamăgit, dar își luă rămas-bun destul de cordial, câteva minute mai târziu.

Asa se întoarse în birou, îngândurat.

Ce avea, mai exact, Eve cu aristocratul acela? Pur și simplu îi amintea de tatăl ei? De ceva mult mai rău?

Îi făcuse Hampston rău?

Deschise ușa biroului, hotărât să afle răspunsul, dar descoperi că era gol.

Eve dispăruse.

Bridget Crumb supraveghea lustruirea marilor scări de marmură – o treabă laborioasă, care trebuia făcută lunar –, când se auzi o bătaie puternică la ușa din față.

Era interesant. Majoritatea oamenilor băteau discret la ușa ducelui.

Bridget aruncă o ultimă privire înspre una dintre servitoare – Fanny avea tendința de a se opri din lucru dacă nu stătea cineva cu ochi de vultur pe ea – și se îndreptă spre ușă.

De-abia o deschise, când domnișoara Dinwoody trecut pe lângă ea.

– Trebuie să-i trimit o scrisoare fratelui meu, spuse ea grăbindu-se spre scări.

– Desigur, domnișoară, spuse Bridget, deși cealaltă femeie nu părea a o asculta.

Lacheul care o însoțea întotdeauna pe domnișoara Dinwoody păși după ea. Privea cu o încruntătură de îngrijorare, în timp ce stăpâna sa dădea fuga pe scări.

– Să vă trimit niște ceai? întrebă Bridget.

Lacheul o privi recunoscător.

– Mulțumesc.

Apoi o urmă pe domnișoara Dinwoody.

Bridget murmură o poruncă înspre una dintre servitoare, care se ridică imediat și dădu fuga la bucătărie. Menajera o urmă mai încet, cu o vagă încruntătură.

Tava cu ceai era gata până ajunse în bucătărie – avantajul de a avea întotdeauna un ceainic cu apă pe foc. Fanny tocmai o lua, când Bridget o opri.

– O iau eu, spuse ea. Continuă să lustruiești scările, te rog. Mă aștept ca balustrada să fie gata până mă întorc de sus.

– Da, doamnă, spuse Fanny cu o voce în care se simțea ciuda.

Bridget oftă în sinea ei, urcând scările. Fanny nu avea să mai stea prea mult la casa Hermes. O servitoare leneșă și posacă era o pacoste prea mare. Bridget trebuia să organizeze deseori personalul când accepta pe cineva într-o nouă slujbă: îi păstra pe cei care erau muncitori, ușor de instruit sau deștepți – ideal toate trei – și îi concedia pe ceilalți. Toți cei care erau prea leneși, prea indiferenți sau, Doamne ferește, prea iuți de degete dispăreau imediat.

Valoarea unei menajere era suma servitorilor pe care îi conducea. Când ajunse în holul de sus, Bridget auzi murmurul vocilor din biblioteca stăpânului și, într-adevăr, când intră, domnișoara Dinwoody vorbea iute cu lacheul.

– Trebuie să ajungă imediat la fratele meu. Trebuie să știu, Jean-Marie, altfel o iau razna.

Se întoarse când Bridget intră cu tava de ceai.

– O, mulțumesc, doamnă Crumb. Poți trimite imediat după Alf? Trebuie să-i trimit scrisoarea aceasta lui Val cât mai curând posibil. Domnișoara Dinwoody strângea scrisoarea în mână, dar îngheță brusc. O, la naiba!

Bridget se opri o fracțiune de secundă înainte de a așeza serviciul de ceai. Domnișoara Dinwoody nu i se părea genul de femeie care vorbea urât.

Ceva trebuia să fie cu adevărat în neregulă.

– Aș putea face ceva, domnișoară? murmură ea.

Nu îndrăznea să facă mai mult decât să pună acea întrebare.

Era servitoare, la urma urmelor.

– Nu, mulțumesc, doamnă Crumb. E propria mea prostie. Domnișoara Dinwoody strânse din ochi. Alf este la Harte's Folly. L-am pus să lucreze acolo. O, cum am putut uita?

Părea brusc înfrântă.

– Ești mult prea agitată, *ma petite,* murmură lacheul, și nu gândești limpede. Vino, voi trimite după Alf. Nu va dura mult până va sosi, apoi îi va trimite scrisoarea Excelenței sale.

– Faci ca lucrurile să pară atât de ușoare, Jean-Marie, murmură domnișoara Dinwoody, și Bridget văzu îngrozită că ochii îi luceau de lacrimi.

Priveliștea o deconcertă într-o asemenea măsură, încât îi puse o ceașcă de ceai în mâini.

Domnișoara Dinwoody sorbi, în timp ce Bridget schimbă o privire îngrijorată cu Jean-Marie.

– Este ușor, *chérie*, crede-mă, spuse Jean-Marie. Vino. Termină-ți ceaiul până fac aranjamentele necesare pentru a trimite după Alf și, când mă întorc, vom pleca acasă, *oui?* Nu ai dormit bine azi-noapte. Cred că ar fi bine să te odihnești.

– Ai dreptate, Jean-Marie, spuse ea oftând. Întotdeauna ai dreptate. Se așeză, strângând ceașca de ceai în poală ca o fetiță, în timp ce lacheul plecă să își îndeplinească sarcina.

Bridget trebuia să plece și ea din încăpere, dar nu-i plăcea să o lase pe domnișoara Dinwoody singură.

Părea atât de fragilă.

Astfel că își făcu de lucru în tăcere, făcând ordine pe biroul deja ordonat. Domnișoara Dinwoody nu părea să îi observe prezența,

atât de pierdută era în gândurile sale. După încă un moment, lacheul se întoarse.

– Totul este bine. Am trimis după Alf, și, când vine, doamna Crumb îi va da scrisoarea.

– Numaidecât, murmură Bridget.

Jean-Marie încuviință din cap spre ea.

– Așadar, nu e nici un motiv să mai zăbovim aici. Ne vom întoarce acasă, să vedem ce mâncare delicioasă ne-a gătit Tess la cină.

Întinse mâna, și domnișoara Dinwoody i-o luă, ridicându-se. Bridget îi urmă afară din încăpere și îi apoi conduse până la ușa din față.

Însă, în momentul în care ușa se închise, se întoarse și se îndreptă grăbită spre biblioteca ducelui, încuind ușa în urma ei.

Scrisoarea stătea pe birou, pregătită pentru Alf.

Bridget o ridică și o întoarse pentru a se uita la sigiliu. O așeză și luă un deschizător de scrisori în forma unui mic pumnal din sertarul biroului. Se duse la șemineu și ținu lama deschizătorului de scrisori în flăcări, până când aceasta se înfierbântă.

Apoi strecură iute și eficient lama fierbinte sub sigiliul de ceară, topindu-l îndeajuns încât să deschidă scrisoarea fără a distruge figura în relief și fără a rupe hârtia. Deschise scrisoarea și citi:

Val,

Știi numele bărbatului din noaptea aceea?
Cu dragoste,

Sora ta, E.

Bridget se holbă la scrisoarea simplă încă un moment, cu sprâncenele încruntate. Apoi reîncălzi cuțitul și îl ținu pe dosul sigiliului, topind ceara. Întoarse sigiliul și îl presă cu grijă pe scrisoare.

Așeză scrisoarea pe birou exact unde fusese și spuse clar și tare:

– Sper că ducele o va primi curând.

Apoi părăsi încăperea și închise ușa încet în urma ei.

Capitolul 13

Eric și Porumbița merseseră zile în șir, până când ajunseră la un izvor limpede care susura. Lângă izvor creștea un strat de măcriș. Porumbița zâmbi văzându-l – căci era foarte flămândă –, până când observă că Eric se încrunta la frunzele verzi.

– Stăpâna mea mi-a poruncit să-i aduc o pungă de măcriș, dar este fermecat, explică el. Îmi scapă din mâini de câte ori încerc să-l culeg. Și, pentru a-i demonstra, se aplecă apucând câteva, însă frunzele se retraseră în pământ...

din *Leul și Porumbița*

Jean-Marie îl privi lung pe Asa când îl văzu în pragul ușii lui Eve în seara aceea, dar îl lăsă să intre.

– Unde este? întrebă Asa obosit. Îi luase peste o oră să călătorească de la Harte's Folly, aflat pe malul de sud al Tamisei, până acasă la Eve, pe malul de nord, și era al naibii de ostenit.

– Sus, spuse Jean-Marie. Este foarte agitată.

Asa se opri cu piciorul pe prima treaptă.

– Știu.

Apoi urcă scările.

Era în salonul ei, însă, în loc să lucreze la miniatură, stătea pe canapea cu mâinile împreunate în poală.

Ridică privirea când intră el.

– Te-am auzit bătând.

– Da? O privi, pe femeia aceasta care îl irita, îl amuza, îl captiva și îl atâța. Venise înarmat cu explicații și cu lucruri care să o liniștească. Motive pentru care nu ar trebui să se teamă de Hampston și întrebări cu privire la ce se întâmplase de o făcuse să se fie așa temătoare.

Dar era obosit, iar ea părea atât de singură stând acolo, cu ochii albaștri triști.

– La dracu', mormăi el și, făcând doi pași mari, se lăsă pe perne lângă Eve. Își ținu mâinile, cu palmele în sus, între ei. Pot?

Era riscant, după ce plecase cu bărbatul de care ea se temea în mod atât de vădit. Avea tot dreptul să îl respingă.

Tot dreptul să nu aibă încredere în el.

Dar ea îl privi și spuse simplu:

– Da.

Iar el o sărută.

Eve îngheță când buzele lui Asa îi atinseră gura. Voia asta – voia să *încerce* măcar să facă asta cu el. Avusese nervii întinși la maximum în după-amiaza aceea, dând fuga acasă la Val, tremurând de frică și de groază, neștiind dacă fratele ei își amintea de Hampston sau dacă totul nu era decât o îngrozitoare coincidență. Din anumite puncte de vedere, nu conta. Nu putea continua astfel, pe jumătate femeie, ghemuindu-se singură și speriată într-o colivie de sticlă alcătuită din amintiri și din coșmaruri.

Voia să trăiască.

Și îl dorea pe Asa cu o pasiune ce se dezvăluia, care tresălta de posibilități. Așa că îl sărută, dar înlemni, căci aștepta vechea frică. Repulsia.

Doar că aceasta nu veni.

Îi simțea buzele moi peste ale ei, iar atingerea aspră a bărbii lui i se părea exotică.

Se înfioră și își dădu surprinsă seama că singurul lucru pe care îl simțea era excitare.

El se retrase, suspinând cu regret.

Eve deschise ochii și-l văzu pe Asa privind-o, cu sprâncenele încruntate.

– Eve? Vrei să mă opresc?

– *Nu*. Nu avea de gând să piardă această oportunitate din cauza unei neînțelegeri. Nu înlemnise de dezgust, ci din prudență.

Expresia lui se aspri.

– Atunci, *sărută-mă*.

Eve îi apucă haina și se lipi de el, strivindu-și gura de a lui, urmărind stângace excitarea pe care o simțise mai devreme. Nu o putea pierde acum.

Nu *putea*.

O! *Iat-o*. Se înfioră când el își plecă ușor capul, lipindu-și buzele de ale ei. Îi atinse gura, mișcându-se deasupra buzelor ei, până când ea încetă să îl mai exploreze neliniștită, până când buzele ei se înmuiară.

Până când buzele ei se desfăcură sub ale lui.

Chiar și atunci, el se mișcă încet, ca și când ar fi așteptat vreun semnal de la ea. O sărută tandru pe gură. Răsuflarea lui se contopea cu a ei.

Apoi ea simți o atingere umedă.

Limba lui îi șterse în treacăt buza de jos, tachinând-o, flirtând, atât de blând, încât nu se putu abține să nu o urmărească, propria ei limbă încumetându-se să o întâlnească pe a lui, ușor frustrată deja de cât de blând era cu ea.

Asa nu era un în nici un caz bărbat blând. Din anumite puncte de vedere, asta era ceea ce o atrăgea la el – *mai mult*, asta era ceea ce voia de la el.

Îl mușcă ușor de colțul gurii.

Atunci el râse înăbușit, părând să îi înțeleagă rugămintea nerostită, și își deschise gura. Îi mușcă buzele, gemând lipit de gura ei. O trase în brațe, îmbrățișând-o și împrejmuind-o cu umerii lui largi, în timp ce ea își lăsă capul pe brațul lui. O asaltă din toate părțile, ținând-o, puternic și mare, și ar fi trebuit să se teamă.

Ar fi trebuit să se lupte ca să scape.

În schimb, se trase mai aproape de el, simțindu-i bătăile inimii sub vârfurile degetelor, străduindu-se să iasă în întâmpinarea animalului sălbatic din el.

Mâna lui îi apăsă ușor obrazul în clipa când își strecură limba în gura ei, făcând-o să alunece lipită de a ei. Ea își apropie buzele, dorind instinctiv să îl păstreze înăuntru. Îi supse ezitant limba, și probabil că făcuse ce trebuia, căci el gemu.

Se retrase lipsindu-și fruntea de-a ei, cu ochii închiși și cu răsuflarea tăiată.

Era uluită să vadă că trupul lui mare se cutremura.

Ea reușise asta? Îl atâțase în asemenea măsură? Gândul acela o umplu de mândrie: faptul că ea, o femeie stearsă, cât se poate de obișnuită, îl făcuse pe Asa Makepeace, cel mai masculin bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, *să se cutremure* de pasiune.

El deschise ochii, iar verdele era precum jadul cel mai întunecat.

– Mă conduci în dormitorul tău, Eve Dinwoody?

Ea răspunse fără ezitare. Fără urmă de îndoială.

– Da.

Eve rămase locului și întinse o mână spre el, cu inima bătându-i în piept atât de tare, încât ea se gândi că el o putea auzi.

El se ridică, masiv și însuflețit – atât de însuflețit – și cu totul al ei pentru această clipă.

Eve fusese întotdeauna o femeie rațională, și o femeie rațională ar fi fost o nesăbuită să refuze ceea ce avea de oferit Asa Makepeace.

Astfel că îl conduse fără să vorbească pe holul ce ducea spre dormitorul ei.

Acesta era sanctuarul ei intim, și îl privi cu alți ochi, întrebându-se ce credea el. Salonul era confortabil. Aranjat drăguț, cu mobilier practic.

Dar, în dormitorul ei, Eve lăsa să se vadă un strop de răsfăț.

Pereții erau vopsiți în cel mai palid albastru, cu pilaștri albi, lambriuri și lemn incrustat. Într-un bovindou era așezat un birou aspectuos, iar draperiile de damasc gri-albăstrui erau trase într-o parte, astfel încât ea să poată privi spre grădina din spate în timp ce scria scrisori.

Lângă unul dintre pereți era așezat un scrin aurit din lemn de trandafir și marmură. Pe peretele opus se afla un șemineu din marmură albă, iar plăcile care înconjurau vatra erau albastre și galbene. Și în colț se afla patul ei. Era plin de perne gri-albăstrui de damasc, iar draperiile de aceeași culoare erau susținute de cordoane de catifea de un albastru întunecat.

Eve se întoarse spre Asa și descoperi că o privea. Zâmbea.

– Vino, spuse el. Te întinzi cu mine?

– O, da, spuse ea și se îndreptă spre pat. Se opri acolo și își dădu seama că nu era sigură ce să facă în continuare.

Ce voia mai exact de la ea?

Fu cât pe ce să o ia la fugă în clipa aceea, dar el veni în spatele ei, iar căldura lui o împresură. Dacă orice alt bărbat ar fi stat atât de aproape de ea, se prea poate ca Eve să se fi panicat.

Dar acesta era Asa, și era bărbatul pe care îl dorea.

El își așeză palmele pe talia ei, și Eve îi simți răsuflarea pe ceafa dezgolită. Apoi buzele, când o sărută.

– Pot să-ți desfac părul? îi șopti el la ureche.

Ea încuviință din cap grăbită, apoi își ținu răsuflarea.

Mâinile lui pe talie, în lateral, pe umeri și în părul ei. Le ținuse în mod voit departe de sânii ei – și nu era sigură dacă să fie recunoscătoare sau să îi pară rău.

Apoi începu să-i scoată agrafele din păr, cu grijă, fără să o atingă nicăieri altundeva, și Eve începu să se întrebe dacă *părul* putea să fie erotic.

Se trezi că își ține răsuflarea, ascultându-i respirația profundă și egală, în timp ce se ocupa de agrafe, desfăcându-i părul, care începuse alunece.

Căzu tot odată, alunecându-i greu pe umeri. Întoarse capul să privească, cuprinsă brusc de sfială.

El privea țintă spre părul ei.

– Este frumos, murmură el, îngropându-și degetele în pletele lungi, desfăcându-i cu blândețe șuvițele, ridicându-le și întinzându-le. Ca aurul lichid. Deodată, îi ridică tot părul spre fața lui. Și parfumat. Ca florile. Precum crinul, murmură el. Voi ține minte pentru totdeauna parfumul acesta și, ori de câte ori îl voi mirosi, mă voi gândi la tine, Eve Dinwoody. Vei fi în gândurile mele câte zile voi avea.

Ea icni și se întoarse, ridicându-și privirea spre el. Credea că avea să zâmbească ironic de propriile lui cuvinte, dar părea foarte serios, și îl privi mirată. Mereu avusese această latură înlăuntrul lui? Acest amant poetic dezlănțuit? Dacă era așa, o ascunsese bine sub masca administratorului de teatru agresiv, cu gura spurcată. Ținea în secret la administratorul primitiv de teatru, dar poetul...

Înghiți în sec, devenind dintr-odată agitată.

Era posibil să ajungă să îl iubească pe poetul dezlănțuit.

El îi cuprinse fața în palme și se aplecă să o sărute. Pe frunte, coborând spre obraji, într-o atingere mătăsoasă a gurii.

– Mă lași să te dezbrac, Eve?

Cuvintele șoptite deasupra buzelor ei erau un sărut în sine.

Ea încuviință din cap, temându-se să vorbească. Asa se îndreptă, privind-o, apoi întinse mâna încet spre eșarfă subțire vârâtă în corsaj.

– Pot?

– Da, șopti ea.

Trase, scoțând capetele de sub șireturile corsajului. Privea în jos în acest timp, cercetându-i partea de sus a sânilor, scoasă la iveală de corsajul pătrat.

– Ai pielea precum catifeaua albă. Atinse șireturile corsajului. Pot?

– Da.

Înghiți în sec, întrebându-se dacă avea să ceară permisiunea la fiecare articol vestimentar pe care îl purta. Trebuia să îi spună că nu era nevoie? Dar întrebările lui îi confereau control asupra momentului,.

Îi plăcea asta.

Privi în jos, uitându-se la degetele lui late și bronzate care îi desfăceau cu pricepere corsajul.

El prinse marginile, apoi ridică privirea, întâlnindu-i ochii.

– Pot?

– Da.

– Atunci, ridică brațele.

Ea ridică brațele, iar el îi scoase mânecile strâmte, așezând cu grijă corsajul pe un scaun.

Rămase în corset, fustă, cămășuță, ciorapi și pantofi.

El își puse mâinile pe șireturile care îi strângeau fusta pe talie.

– Pot?

Eve încuviință din cap.

El desfăcu șireturile în timp ce ea încerca să își domolească respirația.

Apoi fusta îi căzu pe podea.

Ridică privirea, așteptând, iar pe buzele lui licări un zâmbet când atinse șireturile corsetului.

– Pot?

– Da.

El începu să le desfacă în timp ce ea îl privea. Ochii lui verzi erau concentrați asupra a ceea ce făcea. Avea mici riduri la colțuri și văzu alte cute în jurul gurii lui mari. Eve ridică privirea și îi întâlni

ochii, iar buzele îi zvâcniră înainte de a lăsa privirea în jos din nou.

Era bucuroasă – atât de bucuroasă – că venise acolo, că venise la ea. Nici un alt bărbat nu o mai căutase până atunci, nu o mai curtase – cu atâta grijă – și totuși atât de insistent.

Era încântător să fii dorită.

Corsetul se lărgi, iar ea trase aer în piept, cu plămânii, coastele și sânii eliberați. Fără să aștepte porunca, ridică brațele.

El îi scoase corsetul.

Cămășuța era subțire, fină și delicată. Aproape transparentă.

Nu îndrăznea să privească în jos, își ținea ochii ațintiți asupra lui, chiar și după ce începu să tremure. Nu mai fusese atât de expusă în fața unui bărbat decât o singură dată...

Alungă gândul intruziv din minte, dar nu își putu reține un mic tremur al capului.

El o privi, ezită, apoi îngenunche în fața ei.

Îi atinsese pantoful, susținându-i privirea.

– Pot?

Ea încuviință grăbită. Voia asta – avea *nevoie* de asta. Nu avea să lase trecutul să-i controleze viitorul.

– D... daa.

Îi scoase întâi un pantof, apoi pe celălalt.

Acum aproape că tremura.

El părea îngrijorat, iar între sprâncene îi apăru un rid.

– Eve, spuse el, putem să ne oprim aici. Nu trebuie să mergem mai departe.

– Nu. Trase iute aer în piept. *Te rog.*

El încuviință din cap.

Își strecură mâna încet pe deasupra gleznei ei, lăsându-și palma să zăbovească pe gambă.

– Pot?

– Da.

Urcă pe sub cămășuță și îi desfăcu jartiera.

Îi simțea degetele, calde și liniștitoare, chinuindu-se cu ciorapul, și închise ochii, concentrându-se asupra *acelui* lucru.

Nu asupra câinilor care gâfâiau sau asupra bălții de sânge.

Fu mai ușor cu al doilea ciorap, apoi Asa se ridică.

Deschise ochii și-l văzu stând în fața ei, fără să o atingă.

– Pot?

Ea înghiți în sec, recunoscătoare, *ușurată*.

Înfierbântată.

– Da.

El îi susținu privirea, ca și când ar fi vrut s-o liniștească în vreme ce îi prinse cămășuța și i-o trase peste cap.

Rămase goală. Complet goală.

Mâinile îi zburară imediat spre sâni, acoperindu-i, privindu-l speriată. Buzele lui zvâcniră, și își așeză mâinile peste ale ei pe piept.

– Pot?

Ea deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Însă încuviință din cap.

El își strecură degetele printre ale ei și îi îndepărtă mâinile de pe sâni, ținându-le în lături.

Era prea slabă, prea înaltă, prea osoasă, iar sânii ei erau prea mici...

Se aplecă și îi sărută un sfârc, iar atingerea ușoară a buzelor lui o făcu să se tensioneze. Apoi îl sărută pe celălalt.

Ea rămase fără suflare, privindu-l uluită.

El deschise gura, scoase limba și linse.

Mintea ei se goli de gânduri. Asta, *asta* nu era deloc ceea ce se așteptă. Era ciudat, străin și...

Încântător.

El privi în sus spre ea printre genele lăsate, cu gura încă deasupra sfârcului pe care îl linsese.

– Fă-o din nou, spuse ea.

El râse înfundat, se aplecă în față și îi luă sfârcul în gură.

– O, gâfâi ea. Tensiunea se întindea din sân în corp și sfârșea cumva între picioare, mușcătoare și dulce și... *Oh*.

El îi lăsă sfârcul să scape și se aplecă, ridicând-o deodată în brațe ca pe un copil. Eve îl privea țintă, cu brațele ridicate, nefiind sigură ce să facă exact cu ele, ceea ce păru să îl amuze oarecum, căci râse înfundat.

– Eve. Pot?

– Da, răspunse ea, deși habar nu avea cu ce era de acord.

Asa se întoarse și o așeză pe pat, apoi urcă și el. Eve se încordă, căci, pentru un moment, el rămase deasupra ei, dar apoi se așeză lângă ea, și Eve se relaxă din nou, privindu-l curioasă.

El zâmbi larg și își plecă ușor capul spre sânul ei, cuprinzându-i sfârcul sensibil cu gura. Era o senzație... o, era o senzație atât de minunată, ca și când sub piele i s-ar fi aprins o scânteie pâlpâitoare, în timp ce el sugea necontenit. Picioarele ei nu aveau stare. Își afundă degetele în saltea când el sălta capul și trecu la celălalt sân.

Când supse, se arcui ușor sub el, simțindu-se ca la un ospăț, ca o ofrandă adusă unui zeu păgân.

El îi mușcă ușor sfârcul, apoi o privi, cu părul căzut pe frunte.

– Pot?

Vocea lui era mai gravă, atingând adâncimile acelea profunde.

– Da, spuse ea.

O linse trecând de la sfârc la întinderea netedă dintre sâni. O sărută iute, coborând spre abdomen, jucând-se cu limba în jurul ombilicului, făcând-o să-și strângă mâinile în pumn, cuprinzând cearceafurile, iar apoi ajunse exact deasupra cârlionților ei.

Eve privi în jos, cu ochii mari. Părul lui arămiu îi cădea pe față, ascunzându-i gura, dar îi simțea sărutările blânde, mușcăturile intense și atâtătoare apropiindu-se de părul ei de fecioară.

El sălta capul, și ea îl recunoscu atunci, când o privi cu ochii verzi printre șuvițele de păr. Era Pan, zeul tuturor lucrurilor sălbatice.

Zeul virilității.

– Pot? întrebă el răgușit.

– Te rog, șopti ea.

Privind-o, își ridică trupul, depărtându-i picioarele, apoi ezită, ca și când ar fi așteptat vreo obiecție din partea ei. Dar, cum nu veni nici una, se cuibări între coapsele ei, mare și masculin, întunecat și senzual, un străin și totodată bărbatul pe care ajunsese să îl cunoască intim în ultimele câteva zile.

Un vis, nu un coșmar.

Asa își plecă ușor capul, până când ajunse deasupra muntelui lui Venus, și Eve îi simți răsuflarea pe cârlionții umezi.

– Pot?

Ea încuviință din cap, fără vorbe.

Dar nu mai era de ajuns.

El clătină din cap sever, continuând să o privească în ochi.

– Spune-o!

Ea își linse buzele.

– Da.

– Minunat.

Și se aplecă și îi sărută clitorisul.

Ea îngheță, căci habar nu avea ce urma să facă și dacă... El deschise gura, lingând-o.

„O, Doamne!"

Își duse mâna la gură. Își mușcă încheieturile, încercând să nu lase să-i scape nici un sunet. Cealaltă mână se înfipse în părul lui, în coama aceea arămie, în timp ce el o răvășea cu gura, lingând, sărutând, *sugând*.

Icni, incapabilă să își umple plămânii cu aer. Ceea ce îi făcea era diabolic, supranatural, un act atât de extraordinar, încât îi venea să se zvârcolească.

Voia să îl țină acolo pentru totdeauna.

Cum era posibil să îi ofere asemenea plăcere?

O lingea, iar ea se arcui înspre fața lui, dorind, dorind, frecându-se de el și scăpând zgomote guturale. Era încinsă, tremura, se cutremura, așteptând o transformare.

El își deschise gura larg deasupra ei, împingându-și limba iar și iar în clitorisul ei.

Ea cedă, explodând din centrul ființei, gemând incontrolabil și strângându-i părul în mâini, în timp ce el o lingea fără încetare.

Era răvășită, mintea i se golea, iar trupul îi fu zguduit de o plăcere intensă pentru o perioadă îndelungată, de nemăsurat. Pur și simplu exista, o ființă în extaz.

Și, când în cele din urmă părțile ființei ei își reluară locul, când își desfăcu degetele din părul lui și răsuflă întretăiat, cu trupul înrourat, știu: se născuse din nou.

Asa își lingea buzele, gustând-o pe Eve.

Privi cum pleoapele ei se ridicară. Stătea întinsă în fața lui, abandonându-se plăcerii, copleșită de satisfacție, și nu se putu abține să nu se simtă mândru că el fusese cel care îi oferise o asemenea desfătare.

Chiar dacă mădularul lui era tare ca piatra.

Îi mângâie picioarele și abdomenul în timp ce își revenea. Stătea încă între picioarele ei, atât de aproape de sexul ei, deschis și umed ca o floare înflorită. Îi simțea mirosul sărat, îi simțea gustul încă pe limbă și voia – voia, cu o gheară în vintre – să se ridice deasupra ei și să își înfigă mădularul în centrul acela cald, umed și primitor.

Dar nu putea. Nu acum. Probabil niciodată.

Gândul îl îndurera, rănindu-i o parte din suflet pe care nici măcar nu știa că o avea.

Oftă și se ridică, încet – și dureros –, mutându-se dintre picioarele lui Eve alături de ea. Se sprijini într-un cot și, tresărind, își așeză mădularul în pantaloni.

Eve deschise ochii, albaștri și încețoșați.

– Asa.

– Da, drăguțo, murmură el, aplecându-se să o sărute ușor pe gură.

– A fost minunat, murmură ea, rostind cuvintele aproape nedesluşit.

El nu își putu reține un zâmbet plin de satisfacție, cum nu-și putu masca nici tresărirea când se îndreptă.

Era mai grijulie decât crezuse.

– Ce s-a întâmplat? Ești rănit? Privirea ei coborî de-a lungul corpului lui, și făcu ochii mari văzând cortul ridicat de mădularul lui în pantaloni. Nu ai... Nu te doare?

– Puțin.

Ea ridică grăbită din sprâncene.

– Atunci, de ce nu faci ceva în legătură cu asta?

El îi răspunse la fel, ridicând din sprâncene. Înainte să o cunoască pe ea, nu se mai atinsese niciodată în fața unei femei, în fața nimănui. Era o treabă solitară, la urma urmelor, făcută din plictiseală, din disperare sau pentru că nu avea o femeie care să-i satisfacă nevoile în momentul acela.

Sau cel puțin așa o considerase întotdeauna.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că masturbarea ar putea fi un act erotic între doi oameni – nu până la acea plimbare cu trăsura cu Eve.

Acum simți cum îi tresare mădularul la acest gând.

Se lăsă pe spate și, întinzând mâna, își desfăcu prohabul.

Privirea ei coborî spre mâinile lui, și Asa trebui să închidă ochii un moment, de teamă că își va da drumul în pantaloni.

Deschise prohabul și lenjeria și le trase sub șolduri. Mădularul săltă, iar el gemu eliberat.

Se pregătea să îl ia în mână, când simți atingerea ezitantă.

Deschise ochii și o văzut pe Eve trecându-și un deget peste glandul care zvâcnea. Iisuse. Mâna ei era atât de răcoroasă, atât de catifelată pe carnea lui.

– E tare. Privi spre el cu ochii albaștri licărind, luminați de curiozitate. Nu mă așteptam să fie atât de tare. Pot...

El înghiți în sec, încuviință din cap, strângând așternuturile în pumn. Putea îndura dacă ea își păstra expresia aceea fericită pe chip.

Eve se apleacă deasupra lui, iar părul ei blond splendid îi alunecă pe umerii albi, apoi își trecu ușor degetul peste testiculele lui.

După care chicoti.

Nu putea decât să o privească încruntat; își pierduse puterea de a vorbi cu multe clipe în urmă.

– Sunt atât de păroase, spuse ea fără ocolișuri. Și ridate. Ca prunele într-un săculeț.

Își mușcă buza, ca și când ar fi vrut să-și rețină chicotele în timp ce îl privea.

Ridică privirea spre ochii lui.

– Te deranjează?

Cum putea protesta? Nu se temea în clipa aceea și îl *atingea*.

Clătină din cap și își depărtă picioarele.

– Te rog, drăguțo.

Vocea lui suna ca pietrișul sub apăsarea unui bocanc.

Însă nu păru să îi curme curiozitatea. Între buze îi apăru vârful limbii, și se apleacă deasupra lui, cuprinzând-i testiculele între degetele ei subțiri. Părul auriu îi căzu peste umeri în valuri blânde, atingând linia clar definită a claviculei ei. Avea sânii delicați mici și încântători, cu o rotunjime abia sesizată dedesubt. Căpătară o poziție suavă când se lasă deasupra lui, cu sfârcurile îi erau de un roz foarte pal. Iar degetele ei...

Asa înghiți în sec și își întoarse privirea un moment, scrâșnind din dinți. „Dumnezeule mare." Degetele ei, degetele acelea îngrijite și catifelate de doamnă, îi cuprinseseră carnea învârtoșată și congestionată a mădularului.

Avusese parte de manevrări mult mai pricepute – fusese manevrat de experte, că tot veni vorba. Dar tocmai faptul că nu prea știa ce făcea era interesant. Probabil era prima dată când atingea un mădular.

„Dumnezeule."

Nu își putea aminti ca o femeie să îl fi făcut *vreodată* să se întărească în asemenea hal.

Degetele ei alunecau pe deasupra pielii fierbinți, atât de ușor, că aproape îl gâdilau. Voia să-i spună să îl cuprindă, să îi strângă mădularul nenorocit în pumn și să *tragă*, dar în același timp voia să îndure. Să stea pur și simplu acolo, copleșit și suferind, lăsând-o pe această fecioară să se *joace* cu el.

Îi aruncă o privire pe furiș, exact la timp pentru a o vedea aplecându-se mai tare, trecându-și degetul peste prepuțul care îi dezgolea capul umflat al mădularului și, *al dracului să fie*, îi resimți adierea respirației pe carnea care îl ardea.

– O să mă faci să am un atac de apoplexie, spuse el răgușit.

Ea ridică privirea, cu ochii albaștri măriți.

Asa nu mai putea suporta.

O cuprinse cu mâna de ceafă și o trase în sus peste pieptul lui, dându-i un sărut atât de obscen de explicit, încât era ca și când ar fi făcut sex cu limba.

Gemură amândoi, iar el o cuprinse cu mâna, forțându-i degetele să se strângă în jurul erecției sale, arătându-i cum să tragă în sus, ridicându-i pielea peste capul fierbinte – o, Dumnezeule mare – și în jos, strângând pumnul, mișcându-se mai repede, în timp ce coapsele lui se înălțau în strânsoarea lor comună.

Ea gemu, iar șoldurile lui tresăriră auzind sunetul.

Iar apoi ea îi supse limba, și el fu săgetat de o plăcere fierbinte. Îl cuprinseră spasmele, iar sămânța i se revărsă peste degetele lui și ale ei. Se scurse pe degetele amândurora, în timp ce el sălta golindu-se, cutremurându-se.

Gemu de parcă ar fi murit. Poate că așa se întâmplase. Poate că era o moarte dulce.

Apoi își eliberă carnea, dar continuă să îi strângă mâna, rămânând cu palmele înlănțuite, lipicioase de la sămânța lui. Îi veni idea nebunească de a-și întinde sămânța pe pielea ei. De a o marca cu parfumul lui.

Ea se lăsă pe el, întinzându-se deasupra lui, în timp ce el îi explora alene gura.

„A mea", șoptea o parte primitivă din el în lăuntrul lui.

„A mea."

Trebui să îndepărteze gândul, căci era imposibil. Eve merita să fie cel mai important lucru în viața unui bărbat, și locul acela era deja luat în viața lui.

De grădină.

Întotdeauna grădina lui.

Pur și simplu, merita pe cineva care să îi dăruiască mai mult decât el. Pe cineva mai deschis, mai blând, mai *nobil*.

Cineva care nu mânca, nu bea și nu respira teatru, clipă de clipă.

Se încruntă la acest gând, apoi imediat îl îndepărtă. Pentru moment – *acest* moment –, o avea pe Eve Dinwoody în pat cu el.

Asa îi trase capul la piept și rămase întins pe pernele ei parfumate, închizând ochii.

Dacă asta era tot ce putea să aibă de la ea, era mai mult decât de-ajuns.

Capitolul 14

Porumbița râse încet.

– Nu e de mirare că frunzele fug de tine. Atingerea ta este atât de aspră.

Îngenunche lângă izvor și întinse mâna încet, mângâind frunzele strălucitoare înainte de a le rupe cu blândețe. Imediat umplu un săculeț cu măcriș.

– Hmm.

Eric luă săculețul și și-l legă de curea.

Apoi se întoarse și porni prin pădure din nou...

din *Leul și Porumbița*

Câinii erau pe urmele ei, mușcând cu colți băloși, când Eve se trezi în noaptea aceea.

„Nu m-au prins de data *aceasta*", fu singurul lucru la care se putea gândi, stând întinsă în întuneric. „Nu m-au sfâșiat."

Suspină fără să respire, apoi își dădu seama că nu era singură.

Asa Makepeace o ținea la piept, legând-o încet, de parcă ar fi fost un copil.

– Șșt, iubito, murmură el în părul ei. Șșt, drăguțo.

Eve simțea brocartul jiletcii lui sub obraz, căldura mâinilor lui în păr, pe brațe și era bucuroasă – atât de bucuroasă – că nu se trezise singură din vis.

Îi strânse gulerul cămășii între degete. Probabil își scosese haina la un moment dat peste noapte, căci nu o purta. Îi simțea căldura gâtului, asprimea părului de pe piept.

Asa o ținu astfel, legănând-o încet, fără să vorbească, vreme îndelungată, interminabilă – imposibil de socotit în secunde sau în minute în întunericul nopții. Îi auzea răsuflarea ușoară, scârțâitul ușor al patului și nimic altceva.

Puteau foarte bine să fie singurii oameni vii din lume.

Când se trezi a doua oară, soarele strălucea prin ferestre. Eve își dădu seama că avea un braț mare de bărbat peste abdomen, ținuind-o.

În mod ciudat, nu se panică.

În schimb, îndepărtă brațul cu grijă, ridicându-se pentru a se uita la cel cu care împărțea patul.

Asta Makepeace stătea pe spate, cu brațele și picioarele larg desfăcute, ocupând cea mai mare parte a patului. O rază de soare îi scălda chipul, făcând ca în părul castaniu să-i strălucească șuvițe aurii și roșcate. Obrazul îi era acoperit de barbă roșcat-arămie.

Avea buzele ușor desfăcute, și la fiecare răsuflare se auzea un vag sforăit.

Eve zâmbi auzind sunetul și întinse mâna după un mic caiet de schițe și un creion care stăteau întotdeauna pe noptiera de lângă patul ei.

Se rezemă de perne și începu să îl deseneze: nasul ușor mare, ochii fără riduri în somn, gura destinsă și frumoasă. Cum era posibil ca acest bărbat, pe care la început îl considerase doar enervant, copleșitor de masculin – *înfricoșător* –, să se dovedească a avea atâtea laturi? Iubea opera. Se lupta cu hoții. Se certa în gura mare. Salva câinii vagabonzi.

Încăpățânat, cinic, violent și uneori meschin.

Și totuși, un bărbat care îi arătase cu tandrețe cum să iubească.

Nimănui nu îi mai păsase de ea atât de mult.

Creionul îi tremură în mână la acest gând, și îl puse jos, împreună cu caietul de schițe.

Asa nu făcuse nici o promisiune. Într-adevăr, îi spusese că își devota timpul grădinii și nu căutase niciodată o soție sau o familie. Așadar, orice ar fi fost între ei nu putea fi altfel decât temporar.

Ar fi un lucru foarte nesăbuit să își îngăduie să ajungă să... se implice emoțional.

Eve își mușcă buza. Totuși, în clipa aceea, acolo, își putea privi iubitul dormind. Înclină din nou caietul de schițe, și în următoarele câteva momente singurul sunet din dormitorul ei fu zgomotul creionului.

Ușa dormitorului se deschise, și Ruth lăsa găleata cu cenușă pe podea.

Eve roși, în timp ce servitoarea se holba la bărbatul masiv din patul ei.

Asa deschise ochii, făcu o grimasă și îi închise din nou.

– *Ce...?*

Eve își drese glasul.

– Bună dimineața.

El deschise ochii din nou, privind-o printre pleoape.

– Am crezut că am auzit împușcături.

– O, nu, murmură Eve. Era Ruth, servitoarea mea, cu găleata.

– 'N...nă dimineața, domnule, spuse Ruth. Doriți niște ceai? întrebă ea.

– Dumnezeule, da, spuse Asa frecându-și viguros fața.

Eve încuviință din cap spre servitoare.

– Lasă focul momentan, Ruth, și adu o tavă cu ceai, te rog.

– Da, doamnă. Ruth făcu o reverență și se grăbi să iasă din încăpere, uitându-și găleata pe podea.

Eve coborî din pat și își găsi cămașa, apoi și-o trase peste cap înainte de a se duce la scrin după un halat.

Când se întoarse, Asa o privea punându-și haina cu o încruntătură tristă.

– Te-ai gândit să renunți la servitori?

– Nu, răspunse ea veselă. Și, dacă aș face-o, nu ar mai avea cine să îți aducă micul dejun.

–Ah. Se întinse, aproape atingând cu pumnii baldachinul patului. Presupun că este un motiv bun.

– Este, spuse ea. Își drese glasul cu delicatețe. În baie găsești un lavoar și toaleta.

Arătă spre o ușă mică.

El încuviință din cap și se ridică, încheindu-și nasturii de la prohab.

Eve privi grăbită în altă parte. Ruth avea să se întoarcă în câteva minute.

Și, într-adevăr, cinci minute mai târziu, ea și Asa stăteau la masă având în față ceai și șuncă afumată.

Eve îi turnă o ceașcă de ceai și i-o înmână, privind cum adăuga lapte și zahăr.

– Mergi la grădină astăzi?

– Da. Sorbi din ceai și mormăi printre dinți: Astăzi și în fiecare zi până deschidem.

Ea încuviință din cap. Bineînțeles că așa avea să facă.

– Atunci, am putea să mergem împreună.

– O, nu. El își scutură furculița în fața ei. Nu am uitat ce zi este astăzi, chiar dacă tu da.

Inima ei se strânse ușor, și știu că avea o expresie vinovată pe față.

– Nu știu ce vrei să spui.

El o privi serios. Nu se pricepuse niciodată să mintă.

– Sindicatul Doamnelor, drăguță. Se reunește astăzi, dacă nu mă înșel.

Ea tresări.

– Nu credeam că trebuie să merg.

El ridică dintr-o sprânceană. Ea își răsuci ceașca de ceai în mâini, privind inelul de opal licărind în lumină.

– Doar că nu se poate să dorească într-adevăr să fiu acolo. Lady Caire...

Înghiți, fără să încheie propoziția. Val o șantajase pe bătrâna Lady Caire pentru a o face pe aceasta să o aducă pe Eve la ultima întâlnire. Nu era sigură cum – sau cu ce –, dar Lady Caire nu prea avea să o primească cu brațele deschise.

Din fericire, Asa nu păru să observe că nu își dusese gândul până la capăt. Încuviință din cap, tăind din șunca afumată.

– Nu am vrut să merg la botezul lui Rachel, și totuși m-ai făcut să mă duc. Vârî o bucată de șuncă în gură și mestecă cu gura deschisă. Așa e corect.

– Dar grădina...

– Poți veni după.

– Și porumbița...

– Porumbița poate rămâne acasă o zi.

Ea se bosumflă.

– Sau o duc la teatru cât ești la întâlnire, zise el și își dădu ochii peste cap. Poți să ni te alături mai târziu.

Ea oftă.

– O, prea bine.

Asa zâmbi larg.

– Așa te vreau.

Ea se încruntă posacă spre ceai.

– Eve... spuse el.

Eve ridică privirea îngrijorată.

– Noaptea trecută, zise el cu grijă. Coșmarul tău. A fost din pricina lui Hampston?

– Nu... Trase aer în piept, calmându-se. Nu știu sigur. Mă agită. Și mai este și tatuajul cu delfin pe care îl are.

El o privi ca și când ar fi așteptat mai mult, dar ea se grăbi să soarbă din ceai.

Asa își puse palma pe mâna ei care rămăsese pe masă.

– Vreau să știi că l-am refuzat pe Hampston ieri. L-am însoțit doar pentru a afla câte ceva despre el – ridică din umeri –, deși, până la urmă, nu am aflat mare lucru în afară de faptul că este un dobitoc pompos. În orice caz, l-am refuzat. Pentru tine.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc.

Și de data aceasta Eve știu: zâmbetul pe care i-l oferi *era* doar pentru ea.

Bridget Crumb înainta grăbită pe o alee îngustă din St. Giles, cu gluga trasă pe cap. În jurul ei, clădirile păreau să se aplece peste stradă, aproape blocând soarele. Bridget se înfioră și își strânsese mantia mai bine în jurul trupului. Întotdeauna părea mai frig în St. Giles.

Pe mijlocul aleii era un canal prin care se scurgeau lichide mizerabile. Atinse cu fustele un copil mic ghemuit care împungea ceva cu un băț în canal. Copilul purta o vestă prea mare și nimic altceva.

Dar în locul acesta era norocos să aibă chiar și atâta lucru.

În cadrul unei uși stătea un cerșetor, iar haina lui stacojie arăta că fusese soldat cândva. Nu avea picioare și își ținea mâna cu palma în sus în poală.

Cerșetorul nu scoase nici un sunet când se apropie, dar Bridget se opri un moment, scoțând o monedă din buzunar și lăsând-o să cadă în palma lui.

Apoi plecă grăbită, fără a privi în urmă.

Nu se cuvenea ca o femeie respectabilă să umble de una singură prin St. Giles, chiar și în amiaza mare.

O luă pe după un colț și văzu locul în care trebuia să ajungă. Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați era proaspăt construit, din cărămidă solidă. Se înălța pe Maiden Lane, o rază de speranță într-un cartier altfel mohorât.

Bridget urcă treptele late și bătu elegant la ușă.

Îi răspunse în mai puțin de un minut un majordom de vârstă mijlocie, cu burtă rotundă.

– Bună dimineața, doamnă Crumb.

Bridget înclină din cap și intră în cămin.

– Domnule Butterman.

Își scoase mantia în timp ce un cățeluș alb veni în goană de după colț, lătrând sălbatic.

Bridget se aplecă și întinse degetele, lăsându-se adulmecată de cățeluș înainte de a-l mângâia.

– Vă rog să mă urmați, doamnă, spuse domnul Butterman, conducând-o în casă.

Bridget era întotdeauna recunoscătoare pentru curtoazia solemnă a majordomului. Făcând parte din tagma servitorilor, la fel ca el, nu trebuia să o trateze ca pe un oaspete al căminului, însă o făcea de fiecare dată.

Politețea aceea rezervată îl făcea să fie mai nobil decât mulți aristocrați pe care-i cunoștea ea.

– Majoritatea doamnelor au sosit deja, murmură domnul Butterman, deschizând ușa salonului de jos.

Înăuntru era o atmosferă relaxată. Focul ardea în mica vatră, în timp ce vreo șase doamne stăteau și beau ceai. Trei fetițe – orfane ale căminului – înmânau farfurii cu pâine pe care untul era întins neglijent.

– O, doamnă Crumb. O femeie vioaie, cu păr castaniu-deschis, cârlionțat, privi spre ea când intră. Mută un copil adormit de pe un umăr pe celălalt. Ce plăcut să te revăd, deși mărturisesc că locuința mea nu va fi niciodată la fel de ordonată precum era sub conducerea ta.

– Milady.

Bridget făcu o reverență ireproșabilă în fața lui Lady Margaret St. John. Avusese onoarea de a sluji ca menajeră în casa acesteia înainte de a accepta slujba la reședința ducelui de Montgomery.

– Ia loc, te rog, doamnă Crumb, spuse domnișoara Hippolyta Royle, o femeie cu ten măsliniu și cu ochi negri frumoși, cu o voce scăzută de contralto. Stătea lângă doamna Isabelle Makepeace, care purta o rochie roz cu negru foarte elegantă. Suntem toate foarte nerăbdătoare să auzim ce-ai aflat.

– Mă tem, doamnă..., începu Bridget.

– Nu înțeleg. O doamnă care stătea în capătul îndepărtat al încăperii se ridică, iar Bridget constată cu surprindere că era Eve Dinwoody.

Ooo, Doamne, era stânjenitor.

De obicei, Bridget nu avea nici o problemă în a păstra aparența de servitoare desăvârșită, dar nu se putu abține să nu facă ochii mari – doar un pic.

– Este în regulă, spuse Lady Phoebe liniștitor. Chiar dacă era oarbă, se pricepea foarte bine să simtă atmosfera dintr-o încăpere. Stătea lângă sora ei mai mare, Lady Hero Reding, care, spre deosebire de silueta scundă și durdulie a surorii sale, era înaltă și zveltă – și avea un păr roșcat strălucitor superb. Îți amintești că am spus că nici una dintre noi nu judecă pe nimeni după acțiunile fraților noștri?

Domnișoara Dinwoody păru sfâșiată între dorința de a o lua la goană și cea de a se reașeza.

– Da, îmi amintesc.

– Ei bine, este cât se poate de adevărat.

Lady Phoebe zâmbit suav, iar Lady Hero încuviință din cap lângă ea.

Domnișoara Dinwoody ezită, privind spre Bridget.

– Dar ce caută menajera fratelui meu aici?

Auzind asta, ultima doamnă din încăpere vorbi:

– Te rog ia loc, domnișoară Dinwoody, și îți vom explica. Bătrâna Lady Caire, o femeie în cel de-al șaselea deceniu de viață, cu păr alb ca zăpada, privi spre Bridget și încuviință abia sesizabil.

Bridget se îndreptă de spate sub privirea lui Lady Caire, apoi se întoarse spre domnișoara Dinwoody. Răsuflă adânc și o privi în ochi.

– De când am intrat în serviciul fratelui dumneavoastră, încerc să descopăr lucruri despre niște scrisori compromițătoare și despre un alt obiect folosit de Excelența sa cu scopul de a șantaja.

– O, Dumnezeule! Domnișoara Dinwoody își acoperi gura cu mâna, lăsându-se brusc pe canapea. Privi spre Lady Caire. Scrisorile sunt ale dumneavoastră, nu-i așa?

Lady Caire înclină din cap.

Domnișoara Dinwoody închise ochii.

– Trebuie să știți că nu am nimic de-a face cu uneltirile lui Val. Am încercat să îl conving să renunțe la acțiunile lui revoltătoare – privi vinovată spre Lady Phoebe –, dar a fost imposibil. Val nu ascultă de nimeni.

Bridget strânse din buze văzând suferința vădită a domnișoarei Dinwoody. Ce îngrozitor să te simți vinovată pentru acțiunile unui frate care pur și simplu nu avea pic de rușine.

– Nu te învinovățesc câtuși de puțin. Lady Margaret se mișcă, așezându-se lângă domnișoara Dinwoody, cu bebelușul încă adormit pe umăr. Nu ai crede ce lucruri au făcut și frații mei... Tresări ca și când și-ar fi amintit ceva. Sau poate ai *crede*, dar, în orice caz, sunt foarte bucuroasă că nu trebuie să dau socoteală pentru acțiunile lor.

Domnișoara Dinwoody strânse din buze, apoi se îndreptă.

– Mulțumesc. Privi în jur spre grupul de doamne. Vă mulțumesc tuturor.

Lady Margaret își așeză cu blândețe mâna liberă pe genunchiul lui Eve.

Lady Hero se foi.

– Atunci, suntem de acord?

Privi spre fiecare membră a Sindicatului Doamnelor și primi o încuviințare din cap sau un zâmbet de la fiecare dintre ele. În cele din urmă, se întoarse spre domnișoara Dinwoody cu un zâmbet firav pe chip.

Domnișoara Dinwoody se încruntă, ca și când ar fi fost uimită.

– Sunteți de acord cu ce?

– Cu privire la calitatea ta de membră a Sindicatului Doamnelor, desigur, rosti Lady Caire tărăgănat. Acesta este motivul pentru care ești aici astăzi, nu-i așa?

– Ah!

Domnișoara Dinwoody păru nesigură.

Bridget nu o putea învinovăți. Lady Caire era ca o leoaică în societate, elegantă, rece și foarte impozantă când își propunea. O privea țintă pe domnișoara Dinwoody, fără a zâmbi

măcar un pic. Era greu de spus dacă îi ura sau nu tinerei doamne bun venit.

Dar domnișoara Dinwoody se ținu tare. Ridică bărbia și spuse ferm:

– Da. Da, vreau să fac parte din Sindicatul Doamnelor.

– Felicitări! Lady Caire înclină din cap. Ești cea mai proaspătă membră, domnișoară Dinwoody.

– Ah! Domnișoara Dinwoody clipi, și în obraji îi apărură doi bujori. În acest caz, vă rog să îmi spuneți Eve.

– Pentru Eve! strigă Lady Phoebe ridicând ceașca de ceai.

– Da! Da! spuse domnișoara Royle, și toate doamnele toastară cu cănile de ceai pentru domnișoara Dinwoody, ceea ce, din nefericire, îl trezi pe bebelușul lui Lady Margaret.

Bridget își plecă privirea și așteaptă nerăbdătoare ca agitația să se domolească. Cât de plăcut trebuia să fie faptul că era primită cu brațele deschise într-un asemenea grup de prietene. Domnișoara Dinwoody radia, în timp ce celelalte membre ridicară cestile de ceai.

Bridget ar fi putut fi invidioasă pe ea, dacă nu ar fi fost faptul că Sindicatul Doamnelor era ceva atât de intangibil pentru cei din tagma ei, încât putea la fel de bine încerca să atingă o stea de pe cer.

Era mai bine să-și cunoască lungul nasului și să se mândrească în continuare cu faptul că era o servitoare bună.

Trecu ceva până când întrunirea se reluă.

Când acest lucru se întâmplă, Lady Caire făcu semn din cap spre Bridget. Bridget își împreună mâinile în față și spuse clar și limpede:

– Mă tem că trebuie să raportez că nu am reușit să găsesc scrisorile. Își drese glasul. Și nici celălalt articol.

Preț de o secundă, se lăsă o liniște mormântală, apoi informațiile părură să ajungă unde trebuia.

Domnișoara Dinwoody se încruntă.

– Val mai șantajează pe cineva din Sindicatul Doamnelor, nu-i așa?

Bridget se asigură de data aceasta că ochii ei nu se îndreptau spre nici una dintre membrele prezente în încăpere. Înclină din cap.

Domnișoara Dinwoody își așeză ceașca de ceai pe masă cu un clinchet hotărât.

– Cum pot ajuta?

Capitolul 15

Apoi ajunseră la un mare stejar, cel mai înalt din pădure. Eric își dădu capul pe spate și arătă în sus.

– Stăpâna mea mi-a poruncit să iau ghinde din acest copac, dar nu pot ajunge la ele.

Porumbița zâmbi și clătină din cap înspre el.

– Și nu ai învățat niciodată să te cațări în copaci când erai copil?

Spunând asta, urcă din creangă în creangă, și în curând coborî cu un săculeț plin de ghide verzi...

din *Leul și Porumbița*

Nu fusese atât de rău până la urmă, reflectă Eve câteva ore mai târziu. Chiar dacă fratele ei jucase rolul ticălosului în toată povestea, se simțise bine la întâlnirea Sindicatului Doamnelor, nu în ultimul rând fiindcă fusese primită cu brațele deschise. Eve zâmbi în sinea ei, amintindu-și de toastul cu ceai ținut în cinstea sa.

Și reușise să-i ofere puțin ajutor doamnei Crumb în căutările ei – sau cel puțin așa spera.

Eve se încruntă amintindu-și de nedreptățile lui Val. De ce simțea nevoia să rănească atât de mulți oameni – oameni care erau prietenii ei?

Clătină din cap, privind pe fereastra trăsurii, care se opri la poarta grădinii Harte's Folly.

– Am ajuns, *ma chérie,* rosti Jean-Marie cu vocea lui profundă.

Eve privi ușor vinovată spre lacheul ei, care o ajuta să coboare din trăsură. Oare ce credea Jean-Marie despre ea? Trebuia neapărat să știe – și Tess – că Asa împărțise așternutul cu ea cu o seară în urmă.

Dar Jean-Marie nu făcu decât să afișeze zâmbetul lui strălucitor, cu puțin mai multă căldură în ochi în această dimineață.

Dacă nu ar ști mai bine, ar crede că aproba legătura ei scandaloasă cu Asa.

Înaintară prin grădină înspre teatru, iar Eve observă toate micile schimbări care avuseseră loc în ultimele săptămâni. Grădina arăta mai aranjată, cu aleile frumos marcate și acoperite cu pietriș. Plantările fuseseră încheiate, iar labirintul lui Lord Kilbourne era gata și arăta mai impresionant decât o făcuse să spere descrierea acestuia.

Harte's Folly era aproape gata de deschidere.

Simți o împunsătură de încântare că avusese o măruntă contribuție – foarte măruntă – la aranjarea teatrului și a grădinii.

Se întoarse spre Jean-Marie pentru a-i spune ce gândea, apoi simți mirosul.

Fum.

Ajunseseră în curte, și ridică privirea șocată, văzând un fir de fum care ieșea prin mansarda acoperișului teatrului.

„Dumnezeule, nu se poate."

– Unde este Asa?

Îl privi îngrozită pe Jean-Marie.

– Trebuie să fie înăuntru.

Porni înainte, dar lacheul o opri punându-i mâna pe braț.

– Așteaptă, Eve.

Alergă înspre locul în care câțiva grădinari aduseseră găleți și o scară și vorbi grăbit cu aceștia. Jean-Marie veni în fugă înapoi.

– A fost văzut mergând spre grădini cu Lord Kilbourne.

Eve privi, cu groază în inimă.

– Trebuie să-l găsim.

– *Non.* Lacheul clătină vehement din cap. Stai aici, înțelegi? Îl voi găsi pe domnul Makepeace, *oui?*

Așteptă o clipă până când ea încuviință din cap, apoi o luă la fugă prin grădină. În curte apărură grăbiți alți muncitori și grădinari pentru a ajuta. Câțiva aveau găleți pline cu apă, însă iazul

ornamental era la zeci de metri distanță. Ar fi durat minute în șir să alcătuiască un cordon pentru a da gălețile din mână în mână.

Și erau oameni în teatru.

Eve dădu fuga înăuntru.

Orchestra continua să cânte, iar domnul Vogel flutura din brațe fără a avea habar de fuioarele de fum care urcau spre căpriorii de deasupra.

– Domnule Vogel! strigă ea din fugă pe culoarul din centru. Domnule Vogel!

El se întoarse speriat. Eve ajunse lângă el gâfâind.

– Acoperișul a luat foc!

Nu trebui să spună nimic altceva. Privirea compozitorului arăta că înțelese. Se întoarse spre muzicieni și bătu din palme.

– Afară! Acum! Trebuie să plecăm imediat.

Începu să își îndemne orchestra să iasă, întorcându-se spre scenă.

– Domnișoară Dinwoody! Unde mergi?

– Dansatoarele! strigă ea fără a se opri.

În spatele scenei se dăduse deja alarma. Dansatoarele, pe jumătate îmbrăcate, și actorii ieșeau în goană pe uși.

Eve o văzu pe Polly cu părul lăsat pe umeri, ducând în brațe un copil care plângea.

– Polly! Copiii...

– Sunt deja afară, domnișoară, strigă Polly. Toată lumea a auzit că teatrul a luat foc. Ieșim cu toții din teatru. Ieșiți și dumneavoastră, domnișoară Dinwoody.

Eve se întorcea să iasă, când își aminti.

Henry – și porumbița. Dacă Asa făcuse cum promisese, aducând pasărea cu el, amândoi erau încă în birou.

Eve se răsuci și, ridicându-și fustele, alergă spre birou. Dădu buzna înăuntru, ușurată să îl vadă pe Henry deja în picioare.

– Vino, băiete, strigă ea, îndreptându-se spre birou. Luă colivia porumbiței. Vino Henry.

În spatele ei, se trânti ușa.

Eve tresări și se întoarse. Ceva se izbi în ușă.

„Ce...?"

Traversă micul birou, ținând colivia porumbiței în mână, și încercă să deschidă ușa.

Încercă și nu reuși.

Mânerul se răsuci destul de ușor, dar ușa era înțepenită sau blocată.

Fumul începu să se strecoare pe sub ușă...

Asa privea cu ochii mijiți la labirintul de lemn proaspăt vopsit.

– Naiba să mă ia, ai avut dreptate – arată exact ca marmura.

– Și va ține, spuse Apollo cu vocea lui răgușită. Cel puțin până când va crește gardul viu cum trebuie în jurul lui.

– Bravo.

Asa își bătu prietenul pe umăr.

– Cred că ai făcut o treabă aproape imposibilă și ai reconstruit grădina într-un singur sezon.

– Atâta cât se poate face. Apollo ridică din umerii lui lați. Va trebui să lucrez la ea și vara viitoare, înțelegi.

Asa zâmbi larg.

– Cel puțin vom *avea* o vară viitoare.

Voi să spună mai mult, dar din spatele lor se auzi un strigăt. Se întoarse și îl văzu pe Jean-Marie dând fuga către ei, iar în urma lui... Din acoperișul teatrului ieșea fum.

Asa auzise de oameni cărora le înghețase sângele în vene, dar până în clipa aceea crezuse că era o hiperbolă.

Acum însă, o fracțiune de secundă, membrele îi înghețară cu totul. Nu se putea mișca.

Teatrul lui nenorocit ardea.

Data trecută formaseră un cordon de oameni care dăduseră găleți din mână în mână. Aduseseră apă din Tamisa găleată cu găleată, om cu om, totul cu mâna, iar Asa stătuse între un lacheu împodobit cu funde galbene și de culoarea lavandei și un barcagiu, trăgând din toate puterile, până când simțise că i se desprind brațele de trup, și *totul fusese în van*. Teatrul lui, curtea, galeria muzicienilor, plantele, totul arsese complet.

Pierduse totul.

„Nu din nou."

– Apă, urlă Asa, cu gâtul sfâșiat, iar apoi aleargă spre teatru. Duceți apă pe acoperiș!

În apropiere, trei grădinari aruncară greblele și începură să alerge spre curte.

– Mișcați-vă dracului odată! Acoperișul teatrului arde. Aleargă spre curte, dându-și seama că Apollo și Jean-Marie erau alături de el. Unde este Eve?

– Am lăsat-o aici. Lacheul privi îngrozit prin curte.

Curtea era invadată de bărbați care strigau, de femei care țipau, muncitori cu găleți, dansatoare alergând cu costumele în brațe... Dar nici urmă de Eve.

– Eve! urlă Asa. Eve!

– Este în teatru! strigă Polly, având în brațe un copil care țipa. Era exact în spatele meu. I-am spus să iasă...

Dar Asa nu mai asculta. Privi o dată spre Apollo.

– Du-te, spuse Apollo. Voi avea grijă de găleți. *Du-te.*

Iar Asa urcă în goană treptele teatrului plin de fum înecăcios, cu Jean-Marie pe urmele sale.

În teatru, fumul se ridica spre căpriori. Asa și Jean-Marie goneau pe culoarul central. Asa o apucă spre scena parțial reconstruită, fără a aștepta să vadă dacă lacheul mai era cu el. Coridoarele din spatele scenei erau năpădite de o perdea de fum.

Asa se lăsă în jos, punându-și brațul peste față, aceasta fiind singura barieră pe care o avea.

– Eve! Ascultă și deodată auzi o bătaie puternică. Eve! Alergă spre biroul pe care îl împărțeau. Ce făcea femeia aceasta nenorocită? Eve!

Ușa era închisă, și Asa se grăbi să o deschidă... Dar blestemăția nu se clintea.

– Asa! se auzi vocea lui Eve din încăpere.

El își lipi gura de lemn.

– Deschide ușa, drăguțo!

– Nu am încuiat-o. Este blocată.

Asa simți că i se scurge sudoarea pe șira spinării. Fumul se îngroșa. Avea cheia, și o scoase din buzunar, vârând-o în încuietoare. Cheia se răsuci cu ușurință, dar, când trase, ușa rămasă neclintită.

– A fost bătută în cuie, strigă Jean-Marie în urma lui, arătând spre cuiele bătute de-a lungul marginii de sus a ușii.

Asa înjură și, făcând un pas înapoi, se izbi cu umărul în ușă, simțind șocul impactului până în oase. Ușa se cutremură, dar nu se deschise.

„Doamne, Dumnezeule!" Asa tuși, iar sudoarea îi curgea în ochi, înțepându-l.

– Amândoi.

Făcu un pas înapoi, apoi se izbiră amândoi deodată de ușă, făcând ca aceasta să se cutremure din nou, dar atât.

Jean-Marie mormăi lângă el, și Asa îl privi ținându-și brațul drept cu mâna stângă.

Rahat!

Părea dislocat.

Asa se dădea înapoi, hotărât să spargă nenorocita de ușă *singur*, dacă trebuia, când auzi un strigăt, se întoarse și privi țintă într-acolo.

Malcolm MacLeish era pe coridor cu o cârpă umedă pe gură și pe nas. O dădu deoparte spunând:

– Pe-aici!

Asa îl privi, nevenindu-i să creadă.

Arhitectul se încruntă.

– Vrei să o salvezi pe Domnișoara Dinwoody sau nu? Vino cu mine!

MacLeish dispăru după colț.

– Iadul pe pământ!

Ce punea la cale arhitectul? Asa o luă pe după colțul de după care dispăruse MacLeish, care deschidea... Asa clipi. MacLeish deschidea o ușă din lambriurile de pe coridor, care pur și simplu nu fusese acolo. Până atunci.

Arhitectul se aplecă, intrând pe ușă.

– Ce dracu'? mormăi Asa.

Continuă să meargă și se trezi pe un al doilea coridor, în *interiorul* zidului. Era atât de strâmt, că trebui să înainteze pieziș.

– Asa! Auzea strigătele înnebunite ale lui Eve, și sunetul îl alarma.

Se târâră în jur de trei metri pe coridorul ciudat, până când Asa văzu o lumină slabă ieșind din peretele interior.

– Aici. În lumina slabă, îl văzu pe MacLeish punându-și palma pe perete. Biroul tău este în spate. Nu trebuie decât să...

Arhitectul se aplecă și făcu ceva, și deodată un panou pătrat ieși din perete la înălțimea genunchilor.

Asa îl dădu pe MacLeish deoparte.

– Eve! Ea era în genunchi, târându-se deja pe culoar cu afurisita de colivie a porumbiței într-o mână.

– Vino, Henry, spuse ea ridicându-se, și deodată pasajul prea mic deveni și mai înghesuit după ce pătrunse și imensul mastif în el.

Asa o luă de mână pe Eve – mâna ei subțire, caldă și *vie* – și o conduse pe drumul pe care veniseră, cu Henry și MacLeish pe urmele lor.

Jean-Marie aștepta pe coridor când ieșiră.

– *Bon*. Trebuie să plecăm.

I se părea sau fumul devenise mai gros?

O prinse pe Eve de mână strâns și alergă prin teatrul plin de fum, cu câinele, și porumbița, și toate cele. Împinse ușa exterioară și-o trase la aer.

– O! exclamă Eve și se întoarse, descoperind că îi scăpase colivia porumbiței. Aceasta se strivi de treptele de piatră ale teatrului, iar porumbița albă flutură din aripi, zburând sus, deasupra acoperișului.

– O, nu, șopti Eve.

– Îmi pare rău, drăguțo, spuse Asa cu răsuflarea întretăiată.

Soarele strălucea puternic, și se opri trăgând adânc în piept aerul răcoros, împingându-l spre plămânii care îl dureau. Se întoarse, mijindu-și ochii spre acoperiș.

Apa curgea ca o perdea din gălețile date din mână în mână până sus. Fuseseră așezate două scări pe clădire, și câțiva muncitori urcau pe ele, dând găleți celorlalți oameni de pe acoperiș.

– Asa.

Era de-ajuns? Nu putea vedea fumul, dar focul era viclean, înăbușindu-se neobservat, apoi izbucnind deodată cu forțe noi, de neoprit. Dacă...

– Asa.

În cele din urmă, privi și văzu că Eve îi cuprinsese brațul cu mâinile. Trăgea ușor pentru a-i atrage atenția. El privi încruntat.

– Ce faci?

– Este în regulă, spuse ea cu blândețe, ca și când ar fi vorbit cu un om senil. Lord Kilbourne crede că focul a fost stins.

Apollo venise lângă el, de cealaltă parte.

– A fost un foc mic, într-unul din coșuri. Am trimis câțiva oameni pe acoperiș să cerceteze. Clătină din cap și spuse cu voce scăzută: e posibil să fi fost pus de cineva.

Asa miji ochii și se întoarse să privească din nou spre acoperiș. Muncitorii aruncau cu apă peste tot, dar Apollo avea dreptate: nu mai ieșea fum.

Își drese glasul.

– Ar trebui să plecăm. Jean-Marie a fost rănit, și trebuie să îl vadă un doctor.

El clipi spre ea. Eve, Eve *a lui* – deși nu avea nici un drept să o numească astfel –, era teafără și nevătămată. Cineva o încuiase în birou.

Cineva încercase să o *ucidă* pe Eve al lui.

– Nu încă. Asa făcu doi pași spre arhitect și îl apucă de eșarfă, trăgându-l aproape și șuierându-i în față: De ce *dracu'* sunt găuri de spionat și pasaje ascunse în teatrul meu nenorocit?

Eve nu îl mai văzuse niciodată pe Asa atât de mânios și totuși detașat. În loc să strige și să facă gesturi violente, era neclintit și foarte, foarte tăcut. Nu făcu decât să se aplece, șoptind la urechea domnului MacLeish:

– Spune-mi *acum*.

Eve simți un fior pe șira spinării. Atitudinea lui Asa reuși să-l sperie pe arhitect, făcându-l să mărturisească.

– Montgomery a făcut-o, icni el, iar Eve închise ochii.

Bineînțeles că fusese Val. Se pare că nu făcea un pas fără ca fratele ei să nu fie implicat în ceva necurat.

Încă ceva pentru care să îi fie rușine, chiar dacă lui nu îi era.

– Ce vrei să spui?

Eve deschise ochii, văzând că domnul Vogel apăruse în micul cerc alcătuit de Asa și de arhitect. Unii dintre oamenii de la teatru zăboveau în preajmă, dar Lord Kilbourne se întoarse și flutură mâinile spre ei.

– Haideți să ne asigurăm că focul a fost stins. Se îndepărtă, îndemnând oamenii să plece ca un câine ciobănesc gigantic.

– Malcolm?

Vocea domnului Vogel era scăzută, dar aspră.

Arhitectul închise ochii și păru să se înmoaie în mâinile lui Asa. Părul lui roșcat era întunecat și tuflit de sudoare, în contrast cu albul feței, și deodată Eve simți o milă nesfârșită pentru el.

– Montgomery a insistat să schimbăm planurile. A insistat să fie ținute secrete față de tine. Nu am avut de ales.

Asa îl mai scutură o dată tare.

– Teatrul este al *meu*. Tu lucrezi pentru *mine*.

–Nu, ripostă arhitectul, deodată curajos pentru un bărbat țintuit de Asa Makepeace. Nu am lucrat niciodată pentru tine. Montgomery mi-a spus asta limpede când m-a forțat să lucrez pentru el. *El* este stăpânul meu, nimeni altcineva, și, când mi-a cerut să construiesc tunele secrete și vizoare pentru spionat, *nu am avut de ales*.

Se opri, palid și gâfâind.

– La dracu'. Asa îi dădu drumul deodată, și arhitectul se dădu înapoi, împleticindu-se. Îmi spui că teatrul meu este plin de găuri de spionat?

Domnul Vogel fu cel care spuse:

– Te-a forțat?

Eve își drese glasul și interveni cu o voce slabă:

– Fratele meu îl șantajează pe domnul MacLeish.

– *Ce*?

Asa întoarse capul brusc spre ea.

Chipul arhitectului păli și mai tare, dacă era posibil, și părea absolut nenorocit, privindu-l țintă pe compozitor. Își linse buzele.

– Montgomery are scrisori...

Vogel mijii ochii.

– Te-ai lăsat *șantajat?*

– Nu înțelegi. Arhitectul făcu doi pași, așezându-se în fața domnului Vogel, și Eve se simți deodată ca un voyeur. Mai era cineva implicat. Nu îl puteam lăsa să fie...

– Așa că te-ai lăsat, în schimb, transformat într-un sclav.

Arhitectul își dădu capul pe spate, ca și când compozitorul l-ar fi pocnit peste față.

– Nu sunt sclav. Hans...

Domnul Vogel ridică mâna disprețuitor și se întoarse fără să aștepte ca bărbatul să încheie propoziția.

Lui Eve îi părea foarte rău de domnul MacLeish.

– De ce naiba ar vrea Montgomery să fie găuri de spionat în teatrul meu? întrebă Asa liniștit.

Arhitectul făcu un pas înapoi.

– Eu... nu știu.

– Șantaj, spuse Eve.

Asa se răsuci spre ea.

– Ce?

Ea ridică bărbia, rămânând pe poziție.

– Cu asta se ocupă Val, asta își dorește de fiecare dată. Informații pe care le poate folosi pentru a-i face pe oameni să acționeze cum dorește el. Privi spre teatru, mare și frumos, o atracție încântătoare. Gândește-te la oamenii care vin la teatrul tău – politicienii care încheie afaceri în loje, doamnele de societate care bârfesc. Ea ridică tristă din umeri. Pentru Val ar fi ca o cutie cu bomboane.

– Doamne! Vreau să fie blocate. Asa se întoarse spre arhitect, cu mâinile în șolduri. Găurile astupate, pasajul blocat cu cărămizi, înțelegi?

Domnul MacLeish rămase fără aer.

– Dar Montgomery...

– Lasă-l pe Montgomery în seama mea, spuse Asa mohorât. Și, MacLeish?

– D... Da?

– Vreau ca teatrul să fie reparat. Asa privi peste umăr. Apa continua să curgă de pe țiglele teatrului și totul mirosea a fum. Se întoarse spre arhitect. Deschidem în mai puțin de două săptămâni. Vreau să fie absolut *impecabil*.

O luă pe Eve de braț și se pregăti să plece.

Eve privi îngrijorată spre Jean-Marie, care își ținea brațul strâns la piept. Cineva găsise o bucată de cârpă, făcându-i o fașă în jurul gâtului, dar avea șanțuri palide pe pielea întunecată, de-o

parte și de cealaltă gurii, și era evident că suferea. Henry mergea cu el, câinele lipindu-se de lacheu, iar Eve nu se putu abține să nu zâmbească înspre animal.

Era atât de dulce cum se gudura el pe lângă Jean-Marie.

Asa se opri brusc, iar atenția lui Eve se îndreptă spre o priveliște cu totul neașteptată: Alf se îndrepta spre ei, cu un mic pistol într-o mână, îndreptat spre spatele domnului Sherwood.

O, Doamne, nu avea cum să fie bine.

Asa simți cum îi urcă un mârâit în piept văzându-l pe Sherwood, răvășit și acoperit de funingine, împins de la spate cu pistolul, îndreptându-se în mod vădit împotriva voinței lui înspre teatru.

– L-am găsit când încerca să plece pe poarta din spate, spuse Alf, gesticulând cu pistolul. Părea cam suspect.

Asa lasă brațul lui Eve și făcu doi pași spre Sherwood. Acesta scoase un sunet ca un șoarece speriat, exact înainte ca Asa să îl lovească în bărbie. Administratorul de teatru se prăbuși cu membrele răschirate.

Degete subțiri îl prinseră de braț, și Asa privi în jos, văzând că Eve îl ținea foarte hotărâtă.

– *Oprește-te.*

– A încercat să îmi incendieze nenorocitul de *teatru!* urlă Asa.

Eve nici măcar nu clipi, fata aceasta care cu doar o săptămână și ceva în urmă fugise speriată de violența lui.

– Nu *știi* asta.

Asa își flutură cu forță brațul, cuprinzând cu gestul lui teatrul, grădinile și tot ce era în jur.

– Atunci ce caută aici?

Eve părea exasperată.

– Poate ar trebui să-l întrebăm.

– O, da, îl voi *întreba*, spuse Asa stând deasupra lui Sherwood.

Ridică pumnul.

– Nu mă lovi din nou! țipă Sherwood cu mâinile peste față. Pentru Dumnezeu, nu mă lovi.

Asa își răsfrânse buza de sus.

– De ce dracu' nu aș face-o?

– Mi-ai spart nasul data trecută, se smiorcăi Sherwood.

Avea nasul umflat, într-adevăr, și ochii încercănați de vânătăi.

– Așa că ți-l voi sparge din nou, spuse Asa, îndoind brațul.

– Nu făceam nimic!

– Mi-ai încălcat proprietatea, mormăi Asa. Exact după ce a luat foc teatrul.

– Nu eu! icni Sherwood. Am vrut să văd dacă o pot ademeni pe La Veneziana să se întoarcă la mine, nimic mai mult, jur.

Asa pufni.

– Și scena? Unde erai când a fost sabotată?

– Ce? Sherwood părea sincer uluit. Nu ți-am făcut nimic la nenorocita de scenă. Nu eram lângă grădina ta când s-a prăbușit. A căzut de una singură.

– Atunci de unde știi despre asta? urlă Asa.

– Toată Londra știe că ți s-a prăbușit scena, țipă Sherwood. Însă nu este un motiv să mă lovești din nou.

Asa privi țintă, dezgustat și furios, spre micul vierme. Se aplecă, apropiindu-și capul de al lui Sherwood.

– Eu. Nu. Te. *Cred.* Să fiu al dracului!

Sherwood se făcu verde la față.

– Așteaptă. Își linse buzele. Ce-ar fi dacă... Ți-aș spune cine ar fi putut face asta?

– Nu te voi crede nici *atunci*, se răsti Asa. La dracu'! Te voi bate măr, și poate astfel vei sta departe de grădina mea.

Dar Eve îl prinse de braț. *Din nou.*

– Așteaptă. Îi susținu privirea încruntată. Putem măcar să aflăm la cine se referă?

Asa întoarse încet capul spre Sherwood.

– Hampston! țipă bietul om.

– Ce? șopti Eve.

Își desprinsese degetele de pe brațul lui Asa, dar el o prinse de mână, ținându-i-o într-a lui, liniștind-o.

– Finanțatorul... Finanțatorul meu este Hampston. Sherwood își linse buzele. Am crezut că mă va ajuta să îmi construiesc propriul teatru aici, dar nu asta urmărește.

– Ce urmărește, atunci? mormăi Asa.

– Pământul. Sherwood încuviință rapid din cap, în timp ce Asa ridică din sprâncene. Mi-am dat seama după ce am văzut

o scrisoare de la un constructor. Vrea să construiască locuințe aici. Nu este interesat de teatru.

Asa miji ochii.

– Și... și dacă nu este interesat de Harte's Folly sau de grădini, ei bine... Sherwood ridică grăbit din umeri. E logic să încerce să îi dea foc.

Era logic – o logică îngrozitoare. Dar ca sabotorul să fie un aristocrat... La naiba. Asa nu prea avea ce să facă împotriva unui bărbat bogat, cu titlu. La dracu', nici măcar nu avea vreo dovadă, în afară de bâlbâielile unui rival de afaceri.

Nu putea face prea multe – cel puțin nu legal.

Deodată, se simți ostenit până în măduva oaselor.

– Ridică-te, spuse el dezgustat.

Sherwood îl privi suspicios.

– Nu mă vei lovi?

– Dacă te ridici și părăsești grădina mea nenorocită *exact acum*, nu, mormăi el. Însă încep să mă răzgândesc...

Sherwood sări în picioare destul de sprinten și, aruncând o ultimă privire speriată înspre Asa, se întoarse și o luă la picior.

– Dobitocule, murmură Asa.

Simți că Eve îl strânge de mînă. Lângă ei, Jean-Marie gemea printre dinți. Asa își trecu o mână prin păr.

– Vino, trebuie să te băgăm în pat, Jean-Marie.

Ca să nu mai spună că trebuia să afle dacă Eve îi mai ascundea și alte secrete despre dulcele și dragul ei frate.

Capitolul 16

Eric luă săculețul fără să comenteze, deși Porumbiței i se păru că îl vede zâmbind, și porni din nou la drum. În scurt timp, ajunseră la o stâncă mare, lângă care era o gaură în pământ.

– În gaura aceea cresc ciuperci fermecate, spuse Eric, dar nu pot ajunge la ele, căci este prea îngustă pentru umerii mei.

– O, este o treabă ușoară! spuse Porumbița și se strecură în gaură.

Când ieși, avea un săculeț plin de pălării de ciuperci...

din *Leul și Porumbița*

În clipa în care intrară în trăsura lui Eve, Jean-Marie își lăsă capul pe perne și strânse din buze. Nu scotea nici un sunet, suferind în tăcere, în timp ce trăsura se urni din loc.

Probabil îl durea îngrozitor, dar, fără doctor, Eve nu era sigură ce putea face.

Asa stătea lângă ea, privind pe fereastră, iar Eve nu se putu abține să nu se întrebe dacă era cuprins de gânduri negre.

Își drese glasul.

– Crezi că domnul Sherwood are dreptate? Că Lord Hampston a distrus grădina pentru a te face să vinzi?

– Nu știu dacă ar trebui să am încredere în vreunul dintre lucrurile pe care le spune ticălosul acela, zise Asa, dar apoi ridică din umeri. Însă se leagă, de ce nu?!

Eve îl privi țintă. Avea o pată de funingine pe obraz și părea epuizat și totodată foarte primejdios.

– Ce vei face?

Privi spre ea, iar ochii verzi îi licăreau.

– Dacă este Hampston, îl voi face să regrete ziua în care s-a născut.

– Dar... Își linse buzele. Este viconte.

Buzele lui zvâcniră în sus, și Asa își îndreptă iar privirea spre fereastră.

– Iar eu nu sunt decât fiul dezmoștenit al unui berar?

Era adevărul, nu?

Zâmbetul lui era oricum numai plăcut, nu.

– Există căi de răzbunare chiar și pentru plebei ca mine, drăguțo.

Eve înghiți auzindu-l și își îndreptă atenția spre Henry, care încerca să urce pe perne, părând a voi să privească pe fereastra trăsurii. Se întreabă, ușor tristă, dacă îi era dor de porumbiță.

Ei îi era.

Nu își putu reține un suspin de ușurare când coborî din trăsură în fața micii ei case. În sfârșit, îl putea ajuta pe Jean-Marie.

În spatele ei, Asa era tăcut, deși umerii lui mari și lați începeau să se cam lase. Eve încuviință pentru sine, hotărându-se. Se întoarse spre birjar.

– Te rog adu doctorul care locuiește după colț. Îi dădu o adresă aflată la doar câteva străzi distanță. Spune-i că trebuie să vină imediat. Privi spre Bob, unul dintre lacheii care însoțise trăsura în ziua aceea. Bob, aș dori să îl ajuți pe Jean-Marie să meargă în pat. Lângă ea, Jean-Marie protestă atât de slab, că Eve se alarmă și mai tare. Imediat, te rog, îi spuse ea lui Bob.

Acesta sări numaidecât.

– Și, Bill, spune-i, te rog, lui Ruth să umple cada din baia mea.

Bill încuviință din cap.

– Da, doamnă, zise și urcă iute treptele din față.

Nu plecase decât de câteva momente, când ușa din față se deschise, și Tess ieși alergând pe scări, cu fața atât de albă, că pistruii de pe obraji îi ieșeau în evidență ca niște pete de sânge.

Jean-Marie întinse brațul sănătos.

– Nu te agita, *ma chérie*.

Eve privi cum Tess și Bob îl ajutau pe Jean-Marie să urce treptele. Apoi se întoarse spre Asa.

– Vino, spuse ea și îl conduse, așa mare și amenințător cum era, spre salonul ei.

Henry tropăi după ei vioi.

Mâncară o cină simplă, pește cu cartofi – cina pe care Tess o încălzise deja în bucătărie –, în timp ce Ruth umplea cada și le dădea vești despre doctor.

Apoi coborî și se consultă cu doctorul, un tânăr cu o perucă albă scurtă. Acesta o privi cu ochi negri pătrunzători, spălându-se pe mâini în bucătărie.

– Umărul a fost dislocat și i l-am pus la loc. Este legat acum, dar omul dumneavoastră trebuie să se odihnească, altfel riscă să-i sară de la locul lui din nou. Cel puțin o săptămână în pat.

Eve făcu ochii mari de groază când auzi că osul ar putea să iasă din nou și îl asigură pe doctor că ea și Tess aveau să se asigure că Jean-Marie urma să stea în pat.

Îl plăti și urcă treptele înapoi spre apartamentul ei.

Când intră, îl găsit pe Asa privind la cada aburindă, scoțându-și pantofii.

– Naiba să mă ia, arată bine.

Ea încuviință din cap, apoi ezită. Ar trebui să îl lase singur, să îi acorde puțină intimitate, dar acesta era bărbatul care o ținuse atât de tandru în brațe cu o noapte în urmă.

Era atât de greșit să vrea să aibă grijă de el drept răsplată?

Cu un gest firesc, se îndreptă spre el, ajutându-l să-și scoată haina, apoi o așeză frumos pe un scaun. Se aplecă să îi desfacă jiletca, pe deplin conștientă de trupul cald de sub brocardul argintiu strălucitor. El rămase tăcut, cu pieptul ridicându-se și coborând, în timp ce ea îi desfăcea nasturii, simțindu-se cuprinsă de dorință. El își scoase jiletca și o aruncă pe scaun.

Ea îi dezlegă și îi desfăcu lavaliera, scoțându-i-o de la gât. Cămașa lui albă de pânză era încheiată, iar degetele ei tremurară în timp ce îi desfăcu șireturile. Cât timp avea să mai poată petrece cu el? Voia – o, voia mult mai mult decât credea că ar putea el dori să ofere.

De fapt, voia eternitatea cu el.

El o privi, apoi se dădu înapoi, trăgându-și cămașa peste cap. Își scoase repede ciorapii, pantalonii, lenjeria și apoi...

Apoi rămase gol în fața ei.

O privi, în tăcere, cu un licăr de amuzament în ochi, în timp ce ea se uita țintă la el, iar apoi intră grațios în cada elegantă.

Era prea mică pentru el. Trebuia să își îndoaie genunchii aproape până la bărbie pentru a încăpea, și o parte din apă se revarsă peste margine, absorbită de pânzele care căptușeau cada.

Își lăsă capul pe spate pe speteaza înaltă, iar gâtul bronzat i se lungi, și sfârcurile mici și maro se vedeau exact deasupra apei. Umerii lui depășeau înălțimea căzii, și își lăsă un picior să-i atârne peste margine. Eve îl privi și își dori subit să aibă caietul de schițe. Să-l poată desena așa și să păstreze schița pentru totdeauna, ca pe o amintire a acestui moment intim.

Peste ani, știa că avea să se gândească la acest moment, întrebându-se dacă nu fusese decât un vis.

Fără să vorbească, Eve luă o cârpă mică și, după ce o înmuie în apă fierbinte, i-o așază pe umeri, trecând-o încet în sus și în jos.

El gemu încet din adâncul gâtului.

– Dumnezeule, ce bine e.

Ea umezi din nou cârpa în apa fierbinte și i-o trecu peste braț, minunându-se de vena care îi traversa partea de sus a brațului. Îi frecă antebrațul cu cârpa, apoi mâna – mult mai mare decât ai ei. Cu grijă, îi întoarse mâna pentru a-i spăla palma bătătorită și îi trecu cârpa printre degete.

Când se pregăti să ude cârpa din nou, văzu că o privea cu ochii pe jumătate închiși, ca niște fante verzi lucitoare, și se înfioră de nerăbdare. Se duse pe partea cealaltă și îl frecă pe gât, pe umeri și de-a lungul brațului cu cârpa umedă și fierbinte, oprindu-se pentru a-i lua mâna în mâna ei, măsurându-și palma lipită de palma lui, înainte de a o spăla.

După ce termină, se aplecă să înmoaie iarăși cârpa în cadă, dar nu mai apucă să o facă.

Asa o cuprinse de umeri și o trase la pieptul lui ud și gol, după care o sărută pasional pe gură.

Asa o trase pe Eve în brațele sale, fără a-i păsa că îi uda rochia în apa din cadă. Avea gustul vinului pe care îl băuseră la cină și gustul ei – Eve cea pură. Dulce și aspră, cea mai complicată femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Cea mai fascinantă.

Se speriase în după-amiaza aceea știind-o închisă în biroul lui, gândindu-se că focul i-ar fi putut distruge privirile încruntate și zâmbetele, replicile iuți, expresiile afectate și pline de reproș. Simplul gând aproape că îl făcuse să se panicheze. Fusese gata să își folosească trupul pentru a doborî ușa aceea, izbindu-se în ea până ar fi rămas fără cunoștință, pentru a o elibera.

Acum, amintirea acelei frici viscerale îl făcu să o strângă mult prea tare. Nu o putea pierde pe Eve al lui, dulcea lui harpie. Chiar și după ce urma să-l părăsească, avea să doarmă noaptea știind că ea se afla undeva în lume, vie și mângâind un mastif slăbănog, cu degete delicate de doamnă.

Eve. Eve *a lui*.

Era acolo cu el în clipa aceea, îngrijită și cuviincioasă, în timp ce el își trecea mâinile ude pe deasupra corsetului rochiei ei, lăsând urme obscene.

Avea nevoie să-i pună întrebări. Avea nevoie să afle ce plănuia fratele ei pentru grădina lui. Dar, de data aceasta, avea nevoie mai urgentă de altceva ce nu avea legătură cu afacerea lui.

Avea nevoie de Eve.

– Eve. Se desprinse din sărut, iar gura lui umedă alunecă de-a lungul gâtului ei, împroșcând cu apă în timp ce se mișcă să îi cuprindă talia. Eve, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Iar ea îi zâmbi, secret și dulce-amărui, spunând:

– Da, te rog.

După ani, când Eve avea să stea într-un pat singuratic de fată bătrână, urma să se gândească la acest moment, plângând după tot ce pierduse. Dar acum, chiar acum, cu mânecile tot mai ude de la apa din cadă, cu respirația întretăiată sub strânsoarea corsetului, avea să trăiască și să se bucure de acest bărbat.

De acest bărbat minunat.

Privi jos spre el, gol și ud în baia ei, și simți un fel de putere feminină. Apoi se îndreptă, desfăcându-se din strânsoarea mâinilor lui.

Se ridică și își scoase eșarfa, își desfăcu corsajul și își aruncă pantofii din picioare. Îl privi direct, în timp ce își trase corsajul și își desfăcu fustele, lăsându-le să cadă. El întinse un braț când ea se ridică doar în corset și cămășuță, dar ea clătină din cap și făcu un pas înapoi. Își desfăcu încet corsetul, simțind că i se măresc sânii. Îl trase peste cap, apoi întinse mâna spre el.

El o luă și ieși din cadă, cu apa șiroindu-i pe trup. O, era splendid! Era tot ce bănuise – și se temuse ca avea să fie – în acea primă dimineață. Umerii atât de largi, pieptul acoperit de păr creț, umed și negru, cu șoldurile zvelte și sexul încadrat de V-ul de mușchi care coborau dinspre lateralele abdomenului înspre vintre. Mădularul i se clătina ud, cu prepuțul deja tras înapoi, dezgolindu-i capul. Avea coapsele lungi, cu mușchi proeminenți, și chiar și picioarele lui erau mari și păroase.

Acest bărbat o dorea pe *ea*, și acesta urma să fie lucrul care avea să o surprindă până la moarte.

Se duse la el și îi cuprinse umerii lați și alunecoși cu brațele, trăgându-i capul spre al ei. Îl sărută ca o femeie, netemătoare și directă, arătându-i cât de mult îl dorea.

Cămașa i se udă imediat, lipindu-se între ei, și sfârcurile i se întăriră. Îi simțea părul de pe piept frecându-i-se de sâni, chiar și prin materialul umed.

Genunchiul lui o apăsa între coapse, ridicând pânza spre locul ei intim, desfăcând-o și frecându-se de sexul ei.

Se trezi mișcându-se unduitor deasupra genunchiului, oferindu-şi plăcere cu ajutorul corpului lui tare, fierbinte și ud.

– Eve. Se aplecă și o ridică brusc, purtând-o cu ușurință în vreme ce mergea dezbrăcat înspre dormitorul ei, ca un cuceritor care-și purta trofeul. Eve.

Căzură amândoi pe pat, el sub ea. Se întinse deasupra lui, călărindu-l, cu picioarele desfăcute, descoperind că își putea apăsa sexul deasupra lui.

– Eve, spuse el răgușit. Ai idee, ai măcar o vagă idee? Am visat la aceste sfârcuri, am tânjit după abdomenul tău gol, după fundul tău în mâinile mele.

Îi strânse fesele în palmele lui mari.

– Da? șopti ea, sincer curioasă.

Eve se mișcă până când mădularul lui fu sub ea. Se freacă de el, folosindu-se de carnea tare pentru a-și oferi plăcere.

El se arcui sub ea, acest bărbat mare și puternic. Tendoanele gâtului îi ieșeau în afară; își desfăcu brațele și strânse cearceaful în mâini.

– Eve, ce îmi faci?!

Îl privi și întinse mâna, ridicându-și cămașa udă deasupra abdomenului, deasupra sânilor, peste cap, unduindu-se deasupra lui în tot acest timp.

– Lasă-mă, spuse el cu răsuflarea întretăiată, cu ochii verzi aproape întunecați. Lasă-mă să intru în tine.

Ea se ridică, invitându-l în tăcere, iar el își cuprinse mădularul, ținându-l drept, împingându-i capul printre labiile ei ude.

Ea icni când găsi poziția potrivită și începu să se lase în jos.

– Încet, draga mea, șopti el. Încet. Nu te răni. Ah, Eve, nu aș putea îndura să îți faci rău din pricina mea.

Ea simți presiunea capului la intrare, și părea imposibil să îi facă loc în ea, dar îl dorea.

Îl dorea cu tot sufletul ei.

Astfel că apăsă, tresărind, iar el o lărgi încet, încet, strecurându-se înăuntru. Ea își lăsă capul pe spate, pe jumătate pătrunsă, tânjind, dorind, așteptând să fie cu totul în ea.

El își așeză mâinile pe șoldurile ei, dar nu făcu nici o mișcare pentru a o zori. Stătea pur și simplu întins acolo și o primea. O lăsa să se miște în ritmul ei. Făcea el însuși sacrificiul pentru virginitatea ei.

Ea icni, răsucindu-și șoldurile și privind în jos spre el. Avea broboane de sudoare deasupra buzei de sus, dar zâmbea chinuit spre ea.

– Tu o faci, iubito. Depinde numai de tine.

Ea trase aer în piept, ridicându-se ușor.

Și se împinse în jos cât de tare putu, cuprinzându-i mădularul în adâncul ei.

El își lăsa capul pe spate, scrâșnind din dinții dezgoliți.

– Naiba să mă ia, Eve, te-ai rănit?

– Nu.

Ea clătină din cap și întinse mâna să își desfacă părul.

O privi pe sub pleoapele pe jumătate închise, cu pieptul tresăltându-i.

– Mă omori, drăgălașo. Mă omori cu frumusețea ta. Voi sângera murind fericit sub tine, Eve, draga mea.

Ea își aruncă agrafele, desfăcându-și părul pe umeri. Apoi își așeză palmele pe pieptul lui, exact deasupra sfârcurilor, și se ridică. Alunecarea mădularului lui în interiorul ei! Era o plăcere atât de profundă, încât era aproape dureroasă, și se lăsă în jos din nou, închizând ochii, savurând această plăcere pur fizică.

Doar că nu era pur fizică, nu-i așa? Gândul că Asa era cel care se afla înlăuntrul ei, cel care își mișca șoldurile pătrunzând-o acum, implorând-o să se miște mai repede... era un gând de care nu se putea desprinde. Voia să-l călărească, voia să-l ascundă în dormitorul ei, să-l folosească doar ea.

Era geloasă pe toate femeile care fuseseră cu el înaintea ei. Care folosiseră acest mădular minunat. Care îl auziseră gemând.

Deschise ochii. Dar cele pe care voia să le omoare cu adevărat erau femeile care aveau să vină după.

Era al ei. Nu ar trebui să împartă cu nimeni altcineva această parte din el.

Își lăsa capul pe spate, călărindu-l aprig, cu sudoarea alunecându-i între sâni. El se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un braț, și îi linse sudoarea de pe trup.

Ea strigă, icnind, ținându-i capul la piept, în timp ce el îi luă un sfârc în gură. Simți împunsătura, simți valul care o inundă drept răspuns și știu că se destrăma, risipindu-se ca o stea explodând.

El îi dădu drumul sânului, aplecându-și capul spre pieptul ei, cu părul răvășit și învârtejit pe trupul ei, gemând și cutremurându-se.

Simți fierbințeala din lăuntrul ei și se ridică încă o dată, desfăcându-și coapsele larg, împingându-l în ea cât de adânc putu.

Încercând să-l păstreze pentru totdeauna.

Era noaptea târziu când Bridget înaintă cu lumânarea ridicată pe holurile casei Hermes, verificând încăperile. Se înfioră. Lucrase în multe case, mari și mici, de când devenise menajeră. Se specializase în găsirea unui loc de muncă, descoperind cum putea fi îngrijit mai bine, aranjând lucrurile astfel încât gospodăria să funcționeze ca un mecanism bine uns, pentru că apoi să meargă mai departe.

Unele dintre casele în care slujise erau dificil de pus la punct, după ce fuseseră conduse prost de fostele menajere și de foștii majordomi. Unele erau nefolosite, goale și pline de ecouri, căci familia nu locuia acolo în timp ce ea își vedea de treabă, făcând casa să funcționeze bine și eficient.

Dar în nici o altă casă Bridget nu simțise o asemenea răceală ca în casa Hermes. Era mai mult decât lipsa căldurii. Era ca și când răceala s-ar fi instalat și ar fi locuit în acest loc. Să transforme această casă într-un cămin era cu adevărat o sarcină dificilă. Bridget se putea asigura că reședința Hermes era strălucitoare și lustruită. Că servitoarele se trezeau la ora cinci pentru a pregăti vetrele și a face focul. Că livrelele lacheilor erau curate și imaculate.

Descoperi însă că era mai greu era insufle *căldură* – sentimentul de confort și de cămin – într-un loc care nu avusese niciodată așa ceva. Suspină și se întoarse de unde venise.

Și aproape țipă când îl găsi pe Alf stând în spatele ei.

Alf îi zâmbi larg, și Bridget se abținu cu greu să nu o plesnească.

O, da, nu ar fi deranjat-o să-i spună *fetei* că nu toată lumea se lăsa atât de ușor păcălită de deghizarea ei.

Dar ar fi fost o cruzime inutilă, și Bridget cunoștea impulsul de a-ți ascunde adevărata identitate pentru a fi în siguranță.

Astfel că se mulțumi să o privească dezaprobator.

– Da?

– Am adus scrisoarea Excelenței sale, răspunse Alf cu vioiciune, fluturând o bucată de hârtie.

Bridget ridică din sprâncene. Domnișoara Dinwoody de-abia îi trimisese scrisoarea fratelui său, cu o zi înainte.

– Atunci, ar fi mai bine să i-o duci domnișoarei Dinwoody, nu-i așa?

Alf încetă să mai fluture scrisoarea. Privi în jur pe holul întunecat.

– *Acum?* E cam târziu, nu-i așa?

– O fi târziu, dar domnișoara Dinwoody ar trebui să aibă scrisoarea cât mai curând posibil.

– Bine, zise Alf cu seriozitate.

Și plecă, coborând scările spre parter.

Bridget privi după ea gânditoare, apoi își continuă drumul spre dormitorul ducelui. Intră și se duse direct la portretul lui Montgomery, ridicând lumânarea pentru a-l cerceta.

Nu era sigură de ce, dar acest portret în care era aproape gol părea mai fidel personalității ducelui decât cel de pe scară, în care purta mătase, blănuri și catifea. Era ca și când, dezbrăcat de toate beneficiile averii și ale rangului, dezvăluia animalul sălbatic de dedesubt.

Stătea întins, iar pielea lui albă era aproape perlată, uitându-se la privitor cu ochi albaștri amuzați, părul auriu desfăcut ajungându-i până la umeri. Privirea lui părea să tachineze privitorul, ca și când ar fi spus: „Iată-mă, cu mădularul gol și cu sfârcurile întărite. Stau gol în fața ochilor tăi, dar eu sunt cel care conduce, nu tu".

Aroganța nudității sale nu făcea decât să-i accentueze puterea.

Bridget înclină capul, cercetând intens și fără grabă frumusețea dezgolită a ducelui.

Apoi șopti:

– Ce pui la cale, mă întreb?

Capitolul 17

La mijlocul zilei, Eric se opri și, așezându-se pe un buștean căzut, scoase un pachet cu pâine și brânză.

– Presupun că vrei și tu din gustarea mea?

– Dacă nu te deranjează, spuse Porumbița pe un ton de scuză.

El nu făcu decât să mormăie și rupse pâinea și brânza în două, iar Porumbiței i se păru că fusese cea mai gustoasă masă pe care o mâncase vreodată.

Apoi își continuară călătoria, până când în cele din urmă ajunseră la o căsuță dărăpănată.

Eric se opri și păru mohorât.

– Ar fi mai bine să taci și să mă lași pe mine să vorbesc.

Și intrară...

din *Leul și Porumbița*

Eve stătea tăcută și obosită pe pieptul lui Asa, cu mădularul lui încă în ea, și se simțea împăcată.

Sub obrazul ei, pieptul lui tresălta în urma orgasmului, iar respirația lui fierbinte îi flutura părul.

Simți că mădularul lui se înmuie și ieși din trupul ei și, pentru un moment, își aminti că se revărsase în ea. Că era posibil să fi lăsat sămânța din care să iasă un copil.

Ar fi trebuit să simtă teama la această posibilitate. În schimb, nu simți altceva decât o bucurie fără margini. O, să îi dăruiască un copil! Dacă ar fi făcut-o, atunci urma să aibă pe cineva al ei când, în cele din urmă, urmau să se despartă. Ea era copilul din flori

al unuia dintre cei mai notorii aristocrați pe care îi avusese vreodată Anglia. Nu avea nici o reputație pe care să o distrugă.

Dar era singură – o putea recunoaște acum. Avea nevoie de ceva – de *cineva* – mai mult decât un câine vagabond și de trei servitori.

Eve își propti brațele pe pieptul lui și îl privi cum stătea cu genele dese odihnindu-i-se pe obraji. Părea atât de obosit. Lucrase fără întrerupere de când îl întâlnise, mereu îngrijorat cu privire la grădinile lui.

Nici el nu avea pe nimeni. Dorea pe cineva?

În caz că da, o ascundea bine sub afirmații cum că grădina era singurul lucru important din viața lui. Eve se întrebă dacă măcar avea habar dacă avea nevoie de cineva.

Poate că nu.

În momentul acela, Asa deschise ochii, verzi și sticloși de oboseală, iar ea spuse, incapabilă să se abțină:

– Grădina este totul pentru tine.

El nici măcar nu păru surprins auzind-o. Poate că Harte's Folly era mereu în mintea lui, chiar și când era în pat cu o femeie.

– Da, spuse el. Este hrana, băutura și aerul meu.

Cuvintele fură spuse simplu, afirmate ca o realitate de genul „cerul e albastru". Harte's Folly chiar era aerul lui Asa Makepeace.

Ea se rostogoli, întinzându-se lângă el.

– Îmi pare rău.

El întoarse capul, privind-o confuz, poate puțin ofensat.

– Îți pare rău. De ce? E frumos, cel mai minunat loc din...

– Londra, știu. Ridică din umeri. Și este un loc cu adevărat magnific. Dar eu și orice altă persoană din Londra putem merge să vedem grădinile, apoi ne putem întoarce acasă. Tu nu poți.

El nu spuse nimic auzind-o, ci se mulțumi să o privească, cu ochi verzi, precauți. Poate că știa deja în ce fel îl înrobise grădina.

Ea ezită, apoi spuse cu glas scăzut:

– Am văzut ce ți-a făcut focul astăzi. Mi-era teamă că nu vei supraviețui dacă grădinile vor arde din nou și teatrul ar fi distrus.

În dormitor se lăsă liniștea, iar apoi el spuse:

– Ești melodramatică.

– Sunt? Îi contură sfârcul cu un deget. Am ajuns să te cunosc, Asa Makepeace, în ultimele câteva săptămâni. Ești aprig,

încăpățânat, îndărătnic, nu întotdeauna corect, dar complet sigur de drumul tău. Uneori îi sperii pe oamenii de la teatru cu urletele tale, dar te adoră oricum. Ești blând cu animalele și cu copiii și ești inteligent, curajos și hotărât. Se opri, privindu-l. Îmi place de tine; s-ar putea chiar, dacă mi s-ar da șansa, să te iubesc. Ea îl privea, astfel că văzu licărul de alarmă din ochii lui verzi. Apoi clătină din cap. Dar nu îmi voi permite, dat fiind că nu este ceea ce vrei. Dar tu, Asa, meriți mai mult decât o afacere în viața ta.

– Merit? pufni el. Sună de parcă aș fi un martir care și-a închinat viața grădinii.

Ea zâmbi ușor trist.

– Și nu asta ești?

– Nu. Miji ochii. Dar tu?

Ea clipi.

– Ce vrei să spui?

Asa flutură o mână înspre dormitor.

– Poate ar trebui să îți faci griji pentru tine mai mult decât pentru mine.

Ea se retrase, rănită. Dar el lovise la țintă și nu se temea să meargă mai departe.

– Ce ai în afară de casa ta, de servitori și de fratele căruia îi ești nebunește devotată?

Ea icni.

– Îl iubesc pe Val...

– De ce? Se ridică în capul oaselor, nepăsându-i că era gol. Montgomery te folosește la fel cum folosește pe toată lumea din viața lui. Te iubește, măcar?

– Da. De ce făcea asta? De ce îi răscolea viața, secretele?

– Pentru că îți dă bani și o casă? Asa stătea în patul ei, mare, masculin și complet nelalocul lui acolo în camera ei feminină, aducând acele acuzații ca și când ar fi fost perfect îndreptățit să o facă.

– Nu. Ridicase vocea, dar nu se putea opri. Mă iubește. Este singurul care m-a iubit vreodată. A fost acolo când... Se opri, căci cuvintele îi înțepeniră în gât. Preț de un moment, se lăsă liniștea, iar el o privi țintă, ca și când ar fi cântărit-o din ochi.

Apoi o trase brusc în brațele lui calde și puternice. O mângâie pe cap, îi îndepărtă părul de pe față și zise:

– Spune-mi.

Era momentul.

Ea trase aer în piept. De unde putea începe? Cum să-l facă să înțeleagă?

– Tata avea o moșie la țară. Ei bine, mai multe moșii, desigur, dar eu am crescut pe una anume – castelul Ainsdale. Mama a fost doica lui Val când era mic. Mama...

Ezită, căci niciodată nu o spusese tare.

Niciodată nu spusese *nimic* din toate acestea cu voce tare. Secretele cu care crescuse îi pătrunseseră prin piele, crescând în ființa ei ca o nenorocită de plantă târâtoare.

– Mama nu era tocmai în toate mințile, rosti ea cu grijă. Îi plăcea să pretindă că lucrurile neplăcute pur și simplu nu existau. Nu știu dacă a consimțit la avansurile ducelui sau dacă a fost viol, dar el a păstrat-o o vreme. Cu siguranță până am fost concepută eu și apoi încă o perioadă. Cred... Nu. Trase adânc aer în piept. *Știu* că ne-a ținut pe mine și pe mama la castelul Ainsdale doar pentru a-i face în ciudă soției sale, ducesa. Mama lui Val. Îl ura pe duce și ne ura pe mine și pe mama mea. Stăteam retrase în cea mai mare parte a timpului, în aripa în care se afla camera copiilor. Val era acolo când eram foarte mică, până să fie considerat prea mare pentru a rămâne în camera copiilor. Apoi îl vedeam doar din când în când. Cred că ducesa încerca să mă țină departe de el. Eram hrănită, îmbrăcată și educată cât de cât – ducele a angajat chiar un profesor cam un an –, dar era rece în casa aceea. Atât de *rece*.

Rămase fără suflare și se opri să-și tragă sufletul. Asta – rostirea acestor lucruri – o înfierbânta. O făcea să transpire. Se spunea că otrava putea fi eliminată din corp prin transpirație, și poate că asta făcea: elimina din corp otrava copilăriei, a nașterii ei, a vieții *ei*.

– Era un om rău, ducele de Montgomery, șopti Eve și fu bucuroasă că Asa o ținea în brațe, căci nu era sigură că altfel avea să fie capabilă să rostească vorbele cu voce tare. Bătea servitoarele, servitorii, viola femeile, rănea copiii.

Mâna din părul ei se opri o fracțiune de secundă, apoi reîncepu să o mângâie.

– Îi rănea în ce fel?

Ea înghiți în sec. I se pusese un nod în gât, lăsând-o fără răsuflare. Nimeni nu vorbea vreodată despre asta. Nu trebuia să vorbească nici ea.

– Eve, zise Asa cu voce profundă, calmă și *prezentă*. Spune-mi.

Ea își înfipse degetele în pectoralii lui, ținându-se, asigurându-se că nu putea fi desprinsă de el.

– Făcea parte dintr-o societate secretă. Se numeau Lorzii Haosului. Cred... cred că se identifică prin tatuaj – un delfin. O dată pe an, primăvara, se întâlneau la castelul Ainsdale. Ducesa se asigura întotdeauna că lipsea în perioada aceea, iar ei... ei... Trase aer în piept și spuse, ca și când ar fi vomitat fiere: beau vin și petreceau zile în șir, și erau femei, și... înghiți. Și copii.

Se lăsă liniștea în dormitor. Asa încetase să mai respire, iar Eve știu deodată că îl dezgustase cu dezvăluirea originii ei.

A mizeriei în care fusese concepută.

Se împinse, încercând să se desprindă din brațele lui, încercând să se îndepărteze de ceea ce era.

De ceea ce fusese.

Dar el nu făcu decât să își strângă brațele în jurul ei, ținând-o aproape, și își dădu seama că vorbea aproape sever.

– Liniștește-te. Liniștește-te acum. Nu te las până nu îmi spui totul de data aceasta, Eve.

Ea se relaxă deodată, aproape ca și când tonul acesta firesc ar fi calmat-o.

– Mai sunt și altele.

– Spune-mi, îi porunci el.

Ea își linse buzele, făcându-și curaj.

– În fiecare primăvară, când se întâlneau tovarășii ducelui, mama mă ascundea în castelul Ainsdale. Nu, înțelegi, într-un pasaj secret sau într-o încăpere. Ne închideam pur și simplu în camera copiilor și ne prefăceam că nu auzim sunetele care veneau de afară. Se înfioră. Uneori sunetele erau îngrozitoare.

El îi dădu părul de pe față, fără a spune nimic. Ea trase aer în piept.

– Dar într-o primăvară a venit după mine. Ducele. A spus că ar trebui să iau parte la... festivitățile lui. Astfel că am fost îmbrăcată cu o rochie nouă, părul mi-a fost aranjat și am coborât să iau cina cu toții, lorzi, doamne, femei de pe stradă și copii prea

speriați pentru a plânge. Toți bărbații purtau măști. Măști îngrozitoare, sub formă de animale oribile – câini stranii, și leoparzi, și babuini – toți cu excepția ducelui. El purta o mască simplă, a unui bărbat frumos cu struguri în păr. Mâncarea era aleasă, dar nu am putut mânca. Mi-era teamă că o voi vomita.

El o strânse mai aproape, iar pieptul lui mare era un refugiu cald și sigur.

– Dar ducele a spus că ar trebui să beau vin, așa că am luat un pahar și am sorbit din el. Mai târziu, au urmat dansuri, și muzică, și... și era foarte tare, și unele dintre doamne și-au scos hainele. La fel și unii dintre lorzi – totul, mai puțin măștile lor îngrozitoare. Și atunci ducele a dat drumul câinilor de vânătoare în sală.

– *Dumnezeule!*

Ea înghiți, respirând scurt și precipitat. Trebuia să termine și apoi poate că avea să uite în cele din urmă. Nu avea să se mai gândească niciodată la asta.

Nu avea să mai viseze niciodată.

– Câinii au sărit spre mine și spre copii, și am luat-o la fugă, căci nu puteam face altceva. În spate auzeam pe cineva care sufla într-un corn de vânătoare, și unul dintre copii a căzut. Câinii au atacat, și a curs sânge – atâta sânge, încât nu știu dacă... Trase aer în piept, sufocându-se. Am continuat să alerg. Credeam că, dacă aș putea ajunge în camera copiilor, aș putea încuia ușa în urma mea. Am fugit și-am tot fugit, sus pe scări, ridicându-mi fustele grele. Dar holul era întunecat – toate lumânările fuseseră stinse la porunca ducelui –, și m-am rătăcit. Am fugit pe un hol, și mi-am dat seama că eram încolțită. Când m-am întors, câinii erau deja lângă mine. Am crezut că mă vor sfâșia. Lătrau sălbatic, iar balele le curgeau din fălci, și le simțeam răsuflarea. Dar unul dintre bărbații mascați a râs și i-a chemat. Purta un cap de câine. A spus că sunt a lui din clipa aceea. Că mă prinsese ca pe un iepure și că acum avea să se ospăteze. El...

Rămase fără suflare, suspinând. Asa îi cuprinse față cu palmele lui mari și își lipi fruntea de a ei, ca și când ar fi încercat să îi ofere propria lui putere.

– Mi-a rupt rochia cea nouă, șopti ea, amestecându-și răsuflarea cu a lui Asa. Mi-a ridicat fusta și și-a pus mâinile pe mine,

mi-a desfăcut picioarele cu forța și și-a vârât degetele în mine. Ardea. Durea atât de tare, că am țipat. M-a pălmuit, capul a început să mi se învârtă, și am văzut sânge. Bărbatul avea sânge pe mască, pe haine, pe păr. Am crezut că e diavolul și că mă va ucide. Dar atunci s-a întâmplat un miracol. Val era acolo. Fratele meu l-a prins pe bărbat de cămașă și l-a tras de pe mine. L-a alungat pe nenorocitul de mascat, apoi m-a ridicat și m-a dus. Nu mai știu unde, dar eram în siguranță. Val m-a salvat. A doua zi, m-a trimis la Geneva.

– Slavă Domnului, șopti Asa, sărutând-o pe față, ținându-i obrajii în palmele lui mari. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru fratele tău înfumurat, nebun și loial.

– Înțelegi? spuse Eve icnind. Înțelegi de ce îl iubesc? De ce îi datorez totul?

– Da, spuse Asa. Cred că s-ar putea să îl iubesc eu însumi pe ticălos.

Ea aproape râse auzindu-l, dar apoi el o sărută, și amintirile dispărură când își deschise gura sub buzele lui. O sărută ca și când i-ar fi redat viața, iubirea și fericirea. Ca și când el ar fi fost tot ce era bun pe lume și voia să împărtășească asta cu ea.

Se auzi o bătaie la ușa dormitorului, iar Ruth strigă:

– Iertați-mă, domnișoară, dar a venit Alf cu o scrisoare de la fratele dumneavoastră.

– Ah! Eve sări din pat, căutându-și halatul. Spune-i lui Alf că ne vedem în salon.

– Da, doamnă.

– Nu durează, îi șopti ea lui Asa, trăgându-și halatul pe ea.

Apoi se strecură pe hol.

Alf era prins într-un concurs de priviri cu Henry când intră în salon.

– Este adevărat? întrebă Eve. Ai scrisoarea de la fratele meu?

– Da, doamnă, spuse Alf morocănos, întinzându-i scrisoarea.

Eve o luă și o deschise cu un cuțitaș de scrisori, apoi o ținu la lumina lumânării pentru a o putea citi.

Scrisoarea era scurtă și la obiect:

Vicontele Hampston a fost bărbatul din noaptea aceea.

Nu era nici o semnătură, dar Eve îi cunoștea scrisul lui Val îndeajuns de bine. Trase aer în piept și, în clipa în care o făcu, vocea lui Asa mormăi deodată:

– Îl voi ucide.

Eve tresări și se întoarse să-l privească, dar el cerceta cu multă atenție scrisoarea.

– Când i-ai trimis epistola fratelui tău?

Eve se încruntă.

– Ieri.

– Cum de a sosit atât de repede? Credeam că Montgomery este pe continent?

Privi spre băiat. Acesta ridică din umeri.

– Io nu fac decât să le aduc.

Asa mormăi și aruncă scrisoarea deoparte.

– Hampston este un pericol pentru tine. Îl voi urmări.

– Este viconte, spuse Eve, cu voce slabă. Nu-l poți ataca. *Nu poți*, Asa.

„Asta rămâne de văzut", gândi Asa mohorât, dar nu voia să o mai supere în seara aceea.

– Liniștește-te. Nu i se va îngădui să se apropie de tine.

– Chiar nu cred că plănuiește să mă rănească, spuse ea încet. Avea sprâncenele împreunate în timp ce privea la scrisoare. Nu a făcut nimic amenințător când ne-am văzut în grădină.

– A tot întrebat dacă îți *amintești* de el, mormăi el. Simpla amintire îl făcea să vrea să lovească în ceva. *La dracu'*, trebuie să mă îmbrac.

Se întoarse, luând-o pe hol spre dormitorul ei, unde se aflau restul hainelor. Își pusese pe el doar cămașa și pantalonii, pentru a veni în salon.

– Nu poți pleca. Eve îl urmase și îl privea țintă din ușa dormitorului, simțindu-se trădată. Acum? Este miezul nopții. Am fost *atacați* ultima oară când am călătorit noaptea. Întinse mâinile cu palmele în sus. Rămâi. Doar în seara aceasta. Rămâi, Asa.

El nu se putu abține și privi spre ușă. Se simțea sfâșiat. Voia să rămână cu ea, voia să o protejeze. Se întoarse spre ea.

– La naiba, Eve.

Ea privi spre el – doar privi.

– Nu mă părăsi.

El închise ochii și simți cum îi curge sudoarea pe spate. Dacă Hampston fugea peste noapte? Dacă ticălosul scăpa și continua să o urmărească pe Eve?

Dar ea îl privea cu ochi albaștri răniți, și Asa nu se putu desprinde de ea.

– Voi rămâne.

– Mulțumesc, spuse ea simplu. Trase aer în piept și făcu semn spre ușă. Dă-mi voie să îi scriu fratelui meu – doar un bilet scurt – și să îl las pe Alf să plece.

Asa o urmă în salon, căci nu voia să o scape din ochi. Băiatul stătea încă rezemat de perete ca și când ar fi fost obișnuit cu capriciile îndrăgostiților.

Eve se duse la masă, în timp ce o priveau amândoi, și scrise repede scrisoarea, apoi aruncă nisip pe ea și o sigilă.

Îi înmână scrisoarea sigilată lui Alf.

– Ai grijă pe stradă.

Alf păru disprețuitor.

– Nimeni nu mă deranjează, doamnă – mai ales dacă nu mă văd.

Apoi plecă. Eve clătină din cap

– Este foarte independent, dar totodată foarte tânăr. Îmi fac griji pentru Alf uneori. Apoi privi spre Asa și zâmbi, deși zâmbetul era oarecum trist. Întinse mâna. Vino în pat.

– L-am prins, anunță Alf trei zile mai târziu din ușa biroului de la Harte's Folly.

Eve tresări și ridică privirea din spatele biroului. Fusese adâncită în registrele de contabilitate.

– Pe cine? întrebă Asa aspru, de vizavi de ea.

Fusese posac ca un leu în cușcă în ultimele câteva zile, și asta doar pentru că nu-l putea găsi pe Hampston. Vicontele părea să fi dispărut – sau cel puțin să fi părăsit Londra –, lucru care o făcea pe Eve să se simtă rușinos de ușurată, în secret.

Nu voia ca Asa să fie arestat sau, mai rău, ucis de aristocrat.

Alf îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Spionul.

Eve se încruntă, confuză. Dar Asa se ridică de la masă.

– Spionul lui Hampston?

Alf zâmbi larg.

– Chiar el.

Se întoarse spre hol și făcu semn din bărbie spre cineva. Domnul Vogel și domnul MacLeish împingeau un bărbat în încăpere. Era un bărbat cât se poate de obișnuit – slab, dar nu mărunt, îmbrăcat în haine de muncitor –, dar ochii îi erau furioși și speriați.

– Acesta este Oldman, spuse Alf. Cel puțin ăsta e numele pe care l-a zis. L-am găsit azi-dimineață sub noua scenă, încercând să aprindă un butoi de pulbere.

Fără să sufle o vorbă, Asa făcu doi pași și îl lovi pe Oldman în față atât de violent, că omul fu smuls din mâinile lui Vogel și ale lui MacLeish, izbindu-se de perete.

Eve oftă.

– Nu sunt sigură în ce fel a ajutat asta.

– M-a ajutat pe *mine*, spuse Asa, scuturându-și mâna. Mă simt mai bine acum. Se aplecă, adresându-i-se omului căzut la pământ: Când te-a angajat nenorocitul de Hampston?

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse bărbatul.

– Vicontele Hampston, spuse Alf tărăgănat. Mi-ai spus acum nici cinci minute că el te plătește. Ai schimbat placa acum?

Asa ridică pumnul.

– Nu! oftă Oldman. Așa e, Hampston mă plătește.

Asa se îndreptă și zâmbi încet spre Eve.

– Avem un martor.

Ea zâmbi la rândul ei.

– Îl dai în judecată pe viconte?

Asa clătină din cap hotărât.

– Eu împotriva unui aristocrat? Nu prea cred. Judecătorul nici măcar nu va accepta să mă primească. Dar am câțiva prieteni. Privi spre Eve. Pollo e unul dintre ei. Cumnatul lui este ducele de Wakefield. Cu un martor pentru ce a plănuit Hampston – ce a *făcut* – împotriva grădinii mele, poate îmi va asculta cazul.

Eve se încruntă.

– Dar ce poate face ducele de Wakefield?

Asa zâmbi larg, iute și viclean.

– Ce nu poate face? Este aproape cel mai puternic bărbat din Anglia. Ridică din umeri. Și, dacă ducele refuză să mă ajute,

ei bine, după cum spuneam, nu mă deranjează să îl pedepsesc eu însumi pe viconte.

Inima ei se strânse la gândul că el se punea în pericol.

– Încearcă mai întâi cu ducele.

El ridică ironic dintr-o sprânceană, ca și când i-ar fi cunoscut gândurile.

– Cum dorești. Asa îl apucă de guler pe bărbat și îl ridică. Privi spre domnul MacLeish și spre Vogel. Voi trei veniți cu mine. Puteți servi și voi ca martori – l-ați auzit mărturisind. Apoi se încruntă privind spre Eve. La naiba, am uitat că Jean-Marie nu este cu tine.

– Îl am pe Henry, răspunse Eve nerăbdătoare.

Mastiful dădu din coadă auzindu-și numele. Asa privi cu îndoială spre Henry.

– Nu-mi place să te las singură

Eve își dădu ochii peste cap.

– E ziua în amiaza mare și nu sunt tocmai singură – sunt oameni peste tot.

Asa ezită, dar, când Oldman începu să se zbată, păru a se hotărî. Îl scutură bine pe sabotor.

– Nu durează mult. Stai aici cu Henry. Nu părăsi teatrul și...

Ea îi atinse buzele calde cu degetele.

– Du-te. Am de terminat contabilitatea aici.

Apoi plecară.

Eve se lăsă încet pe scaun, mușcându-și buza. Hampston era un aristocrat cu titlu – un om mult mai puternic decât Asa și posibil mult mai viclean. Chiar și cu ajutorul ducelui de Wakefield, era posibil ca Asa să nu reușească. Oftă și privi spre Henry.

Câinele masiv se ridică și veni să-și pună capul imens în poala ei, oftând și el, ca un ecou al oftatului ei.

Eve îl scărpină după ureche.

– Și ție îți este dor de prietena ta porumbița, Henry? Mie, una, îmi este.

Henry o privi lung și trist înainte de a pufni, întorcându-se în culcușul lui.

Eve clătină din cap și se aplecă deasupra registrelor, deși trecură multe minute până să se poată concentra îndeajuns pentru a citi cifrele.

Când auzi prima dată mârâitul, o oră mai târziu, nu știu ce era.

Henry nu mai mârâise niciodată.

Ridică privirea și se uită țintă la Henry.

Mastiful stătea lângă biroul ei, cu blana scurtă de pe spinare ridicată. Și scotea cel mai îngrozitor sunet posibil din gât.

Eve s-ar fi putut speria de Henry dacă acesta nu ar fi stat cu fața spre ușă.

Înghiți, privind cum se apăsa clanța, și, când se deschise ușa, nu fu tocmai surprinsă să vadă că nu era Asa.

Era vicontele Hampston.

– O, Doamne, spuse Lord Hampston cu blândețe. Cred că nu mai trebuie să te întreb dacă îți amintești de mine, dulce Eve. Expresia ta spune totul.

Eve se ridică, punându-și mâna pe capul lui Henry.

– Îmi amintesc de tine, milord și cred că ai face mai bine să pleci. Domnul Harte știe că tu ai pus la cale sabotarea grădinii Harte's Folly și că i-ai angajat pe hoții care ne-au atacat cu o seară în urmă. S-a dus să ceară ajutor ducelui de Wakefield și se va întoarce dintr-o clipă în alta cu soldați, să te aresteze.

O mică minciună, dar simțea că era justificată, având în vedere împrejurările.

– Zău? întrebă Lord Hampston aproape impasibil. Închise ușa în urma lui și o încuie. Trebuie să mărturisesc că se potrivește întocmai cu planurile mele. Dar cred că avem puțin timp împreună până să se întâmple asta. Își lăsă capul într-o parte, zâmbind spre ea dezgustător. Spune-mi. Cum m-ai recunoscut? Sunt foarte curios, căci purtam o mască în seara aceea.

Eve deschise gura, apoi o închise, iar groaza îi invadă tot corpul. Ce punea la cale?

– După voce. Și ai un tatuaj.

– Acesta? Își ridică mâneca, întorcând încheietura și dând la iveală un mic delfin. Cu toții avem unul, știi. Chiar și tatăl tău. Își lăsă mâneca în jos. Deși nu toți au tatuajul pe încheietură. Este semnul ordinului Lorzilor Haosului, și suntem toți foarte puternici, draga mea.

– Dar *de ce?* Era în pericol, știa, dar trebuia să pună întrebarea. De ce era așa o desfătare să provoace durere? Părea aproape

inuman. Așa că întrebă: De ce ai ales – de ce au ales toți – să facă lucrurile acelea?

El își lasă capul într-o parte și rânji.

– De ce nu? Suntem lorzi. Facem ce dorim la sărbătoarea anuală. El ridică din umeri. Tu nu ai fost decât unul dintre numeroasele sacrificii. Ar trebui să o consideri o onoare, de fapt.

O *onoare?* Oroarea aceea? Eve se cutremură, prinzându-se de blana de pe gâtul lui Henry, pentru a-și ține echilibrul.

Henry lătră, ascuțit și tare.

Lord Hampston râse.

– O, Doamne. Văd că te-am șocat. Ei bine, era momentul, oricum. Se bătu cu viclenie peste încheietura acoperită. Ar trebui să te ucid doar pentru că ți-am povestit despre asta, dar nu acesta este motivul principal pentru care o voi face.

Eve își linse buzele, privind spre ușa încuiată.

– Ce vrei să spui?

Zâmbetul îi pieri de pe față atât de brusc de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

– Vreau să spun că doresc să am Harte's Folly și, dat fiind că oamenii mei au fost absolut incompetenți în încercarea de a da foc teatrului, de a distruge scena, de a face locul să explodeze sau de a vă ucide pe tine și pe Harte, am hotărât să o fac eu însumi. Când Harte și acești soldați se vor întoarce, te vor găsi ucisă de mâna lui Harte. O fi el neobișnuit de norocos, dar nici măcar el nu va putea scăpa de ștreang pentru uciderea surorii unui duce.

Ea îl privi un moment înainte de a spune disprețuitor:

– Ești nebun? Cum vei face lumea să creadă că m-a ucis domnul Harte?

– Ei bine, în primul rând, voi folosi deschizătorul lui de scrisori, spuse el, luând obiectul menționat de pe biroul lui Asa.

Eve înghiți în sec când el răsuci deschizătorul de scrisori în mână. Avea forma unui pumnal și era destul de ascuțit.

– Și, în al doilea rând, un alt spion de-al meu m-a informat că a petrecut cel puțin două nopți la tine acasă. El făcu ochii mari, disprețuitor. După ce acest fapt va deveni cunoscut, cred că va fi destul de ușor să se creadă că te-a ucis după o ceartă ca între îndrăgostiți, nu crezi?

Capitolul 18

Deși pe la exterior căsuța era amărâtă și dărăpănată, înăuntru se afla o sală grandioasă și splendidă, cu dușumele de marmură și pereți de aur. Iar în această sală stătea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Porumbița vreodată.

Eric îi înmână săculeții, dar, când vrăjitoarea îi deschise, măcrișul era mătase fină, ghindele erau smaralde strălucitoare, iar ciupercile erau parfumuri îmbătătoare.

Vrăjitoarea zâmbi încuviințând, dar apoi o pe observă pe Porumbița.

– Cine este această fată pe care o aduci dinaintea mea, Eric, dragul meu?...

din *Leul și Porumbița*

Când intră în teatru cu Vogel și cu MacLeish pe urmele sale, Asa o auzi pe Eve țipând. La jumătatea drumului spre casa ducelui de Wakefield, Oldman mai făcu o mărturisire: Lord Hampston nu plecase din Londra. Nu numai că era în oraș, dar avea planuri să se întâlnească cu Oldman la teatru.

Asa poruncise imediat ca trăsura să se întoarcă.

Acum o luă la goană fără să se gândească, având un îngrozitor sentiment de déja-vu în timp ce alerga pe coridoarele din spatele teatrului. Găsi două dansatoare bătând cu putere în ușa biroului.

Una dintre ele, Polly, ridică privirea.

– Este încuiată.

Eve țipă din nou.

Asa ignoră ușa. O luă pe după colț și aleargă spre locul în care îi arătase MacLeish ușa ascunsă – zona vulnerabilă din perete.

Făcu un pas înapoi, ridică piciorul drept și izbi peretele nenorocit, doborându-l.

Pe umerii lui se revărsau tencuiala și așchii de lemn când intră în birou. Eve se afla în spatele biroului, aplecată lângă Henry, cu obrazul mânjit de sânge, iar câinele scotea un mârâit îngrozitor.

Lui Asa îi stătu inima în loc.

Dădu fuga spre câine, cuprinzând pieptul animalului cu brațele și ridicându-l de lângă Eve. Se răsuci gata să arunce animalul pe podea, dar Eve îi puse mâinile pe brațe, oprindu-l.

– Nu, nu! strigă la el. Nu, nu Henry a fost!

El se opri, privind-o țintă. Nu câinele o mușcase?

Apoi se uită în direcția în care arăta. Hampston zăcea gemând pe podea.

– L-a înjunghiat pe Henry, spuse Eve cu răsuflarea întretăiată, lacrimile amestecându-se cu sângele de pe obrazul ei. Voia să mă atace, și Henry s-a așezat între noi.

Asa privi și văzu că animalul sângera în zona coastelor. Într-adevăr, câinele scânci când îl așeză cu blândețe jos.

Hampston se târî spre deschizătorul de scrisori de pe podea, iar Eve – Eve cea liniștită și serioasă – îl călcă pe mână.

Hampston urlă.

Asa zâmbi larg și îl izbi puternic cu piciorul în cap.

Vicontele se prăbuși la podea.

Eve își duse mâinile la obraji, și Asa văzu în clipa aceea că avea și degetele însângerate – probabil de la rana lui Henry.

– O, l-ai ucis? Va trebui să pleci din țară. Deodată, izbucni în lacrimi.

– Liniștește-te. O luă în brațe. Nu plec nicăieri. În plus, spuse el cu sânge-rece privind spre Hampston, vicontele e încă viu, din păcate.

– O, dar ce ne facem cu Henry? întrebă Eve întorcându-se spre câinele ei.

Henry, dragul de el, dădu din coadă auzindu-și numele.

– Cred, spuse Asa, cercetând trupul câinelui, că lama nu i-a atins decât umărul. Este o tăietură nu prea adâncă, și ar trebui să-și revină.

– O, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Eve. O, slavă cerului că este bine.

– Aș spune mai curând slavă cerului că ești *tu* bine, răspunse Asa și o sărută cu pasiune.

*

După o săptămână și ceva, Eve îl privea pe Jean-Marie întinzându-și cu grijă brațul deasupra capului, cu o mișcare nestingherită și în mod vădit nedureroasă.

Îl privi radioasă.

– Sunt atât de bucuroasă că ți s-a vindecat complet umărul.

– Și eu, *mon amie*, spuse lacheul cu vocea lui gravă. Îi aruncă un zâmbet larg, dezvelindu-și dinții albi.

Stăteau în salonul ei după o zi petrecută în grădină – Jean-Marie pe canapea, iar Eve pe fotoliu. Asa nu se întorsese cu ea, căci marea redeschidere de la Harte's Folly avea loc a doua zi. Când îl văzuse ultima dată, urla la grădinari, la muncitori și la cântăreți. Cu toate acestea, nu se îndoia că urma să vină la ea după ce avea să considere că lucrase îndeajuns în seara aceea.

Dormise în patul ei în fiecare seară de când o atacase Lord Hampston, la urma urmelor. Nopți pline de pasiune, nopți pline de iubire – dar nici o declarație de dragoste.

Eve își privi mâinile la acest gând, la inelul de opal pe care i-l dăduse Val și care scânteia la lumina lumânărilor.

– M-am gândit...

– La ce, *ma petite?* întrebă Jean-Marie înclinându-și capul într-o parte.

Trase aer în piept și se îndreptă.

– Am hotărât să merg pe continent. Să-l găsesc pe Val. Încuviință din cap văzând sprâncenele arcuite ale lui Jean-Marie. Cineva trebuie să îl înfrunte cu privire la ceea ce face. Cu privire la faptul că șantajează atât de mulți oameni. Am fost mult prea lașă până acum. E posibil să nu mă asculte – s-ar putea să nu mă asculte niciodată –, dar trebuie măcar să încerc.

Jean-Marie încuviință cu seriozitate.

– O decizie înțeleaptă și onorabilă, *mon amie*. Sunt foarte mândru de tine.

Simți că i se încinge ceafa. Aprecierea lui Jean-Marie era foarte importantă pentru ea.

– Mulțumesc.

El zâmbi ușor trist.

– Dar mă tem că nu te voi însoți în această călătorie.

Eve rămase cu gura căscată.

– Ce? Dar de ce?

– A sosit vremea, cred, spuse paznicul – *prietenul* ei – simplu. Sunt cu tine de mulți, mulți ani, *oui?*

– De peste zece ani, șopti Eve.

El încuviință.

– Așa este. Îți amintești când am venit prima dată la tine? Că ai avut atâtea nopți în care ai visat lucruri îngrozitoare?

Ea se cutremură. Coșmarurile o chinuiseră ani în șir.

– Da.

El ridică din umeri.

– Acum nu mai ai visele alea.

– Am avut trei recent, murmură ea.

– Și asta e tot. El zâmbi larg. Dar mai e ceva: ai lăsat un bărbat să te atingă. Ți-ai făcut un iubit. Chiar dacă s-ar întâmpla să mai ai un coșmar noaptea, cred, *mon amie*, că vei putea să reziști. Fără mine. Nu mai ai nevoie de mine.

Primul ei impuls fu să îl contrazică. Îl avusese pe Jean-Marie alături atâta timp, protejând-o și susținând-o, dar apoi își dădu seama că avea dreptate.

Nu mai avea nevoie de el. Eve privi spre vechiul ei prieten.

– S-ar putea să nu mai am *nevoie* de tine, Jean-Marie, dar *vreau* să îmi fii alături.

– O, *ma petite*, sunt foarte fericit că suntem prieteni de atât de mult timp. Dar trebuie să mă gândesc la altcineva, cineva – mă vei ierta – care ocupă un loc mai important în inima mea. Tess a mea.

Bineînțeles că Tess era pe primul loc pentru Jean-Marie – Eve știuse că așa stăteau lucrurile când se căsătorise cu ea, căci Jean-Marie nu era un bărbat care să facă un astfel de pas cu ușurință. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu resimtă o împunsătură de gelozie.

Își dorea să aibă și *ea* întâietate în inima cuiva.

În inima lui Asa.

Dar nu așa stăteau lucrurile momentan. Privi spre Jean-Marie.

– Și ce dorește Tess?

– O cârciumă în satul în care a crescut, spuse el prompt. *Oui*. El încuviință din cap văzându-i privirea speriată. Asta este. Fratele ei mai mare cunoaște un astfel de loc de vânzare și dorește să intrăm în afaceri cu el și să îl cumpărăm. Spune că va face plăcinte

cu carne, și vom numi taverna Creole. Ridică din umeri. Fără îndoială, va fi foarte exotică într-un sătuc englezesc, *non?*

Eve râse, căci îl vedea pe Jean-Marie conducând o tavernă, servind bere și pălăvrăgind vesel cu sătenii.

– Cred că este o idee minunată, deși îmi va fi dor de tine.

– Și mie de tine, *mon amie*, răspunse Jean-Marie. Când plănuiești să faci această călătorie în căutarea fratelui tău?

– Nu știu, dar curând. Voi merge la marea redeschidere a grădinii Harte's Folly, iar apoi voi găsi o corabie pe care să rezerv un loc, și voi pleca.

–Ah. Jean-Marie se încruntă. Nu vei fi însoțită de domnul Makepeace?

– Eu... Trebui să se oprească și să își dreagă glasul, căci se înecase inexplicabil. Nu avea să plângă – nu când tocmai își învinsese temerile. Nu, nu cred.

Preț de un moment, el nu făcu decât să o privească. Apoi se aplecă, cu o expresie imperioasă pe chip.

– Întreabă-l, *ma petite*. Ești o femeie puternică – o femeie curajoasă. Nu lăsa ca această oportunitate să se piardă din pricina îndoielilor și a temerilor.

Ea înghiți în sec, clipind pentru a îndepărta lacrimile care îi veniseră, fie că le voia, fie că nu.

– Dar grădina lui...

Jean-Marie izbi cu mâna în aer.

– O grădină este un loc minunat, dar nu este același lucru cu o femeie – iar bărbatul care nu știe acest lucru este un *imbécile*.

Eve clătină din cap, deschizând gura pentru a mai spune ceva, dar apoi auziră amândoi o bătaie la ușa din față.

Ea privi grăbită spre el. Jean-Marie încuviință, ridicându-se de pe canapea.

– Ține minte ce am spus.

Și plecă să îi deschidă ușa lui Asa.

Eve se ridică, fiindcă simțea că nu era în avantajul ei să stea jos. Se întoarse spre ușă, simțindu-se ca și când s-ar fi pregătit să înfrunte un adversar.

Asa deschise ușa și intră, oprindu-se brusc când îi văzu fața.

– Ce...

Ea ridică bărbia. Părea epuizat după ziua lungă la grădina de agrement, dar în același timp avea un fel de energie neliniștită, poate ca urmare a agitației stârnite de faptul că grădina trebuia să fie gata de deschidere a doua zi.

Putea concura ea cu adevărat cu munca lui de-o viață?

– Am hotărât să merg pe continent să-l găsesc pe Val. Să îl înfrunt cu privire la relele pe care le-a făcut – relele pe care le *face* – șantajându-i pe alții.

El o privi cu chipul lipsit de expresie.

– Când?

Ea trase adânc aer în piept.

– De îndată ce voi putea, după ce se redeschide Harte's Folly.

Pe chipul lui apăru imediat o încruntătură.

– De ce atât de curând? Grădina va fi de-abia deschisă. Nu mă poți lăsa...

– Vreau să vii cu mine.

Îi bătea inima, vie și vulnerabilă și expusă ca pe tavă, când o spuse.

El își desprinse privirea, iar ea se simți de parcă o despicase în două.

– Nu pot. Știi asta. Nu pot.

Își luă inima însângerată în palme și i-o arătă din nou.

– Nu știu. Grădina a prins iarăși viață. După seara de mâine, poți găsi pe altcineva să o administreze cât timp lipsești. Eu...

El se răsuci și lovi cu palma în speteaza canapelei.

– La naiba, Eve, nu încerc să aleg între tine și grădina mea!

– De ce nu? strigă și ea la rândul ei, nepăsându-i că toți cei din casă puteau să le audă cearta. Inima ei zăcea pe covorul aflat între ei în clipa aceea. Am dreptul, nu-i așa, să însemn mai mult decât o grădină? Să fiu prima în ochii cuiva – în ochii *tăi*?

– Ai tot dreptul. Făcu o grimasă îndurerată. Ai *toate* drepturile, Eve, doar că eu nu sunt bărbatul acela.

– Atunci, cine este? Îl privea țintă, nevenindu-i să creadă. Vrei să plec și să îmi găsesc alt iubit?

– Nu! urlă el. Stai aici, la naiba! Își înfipse mâna în păr, apoi întinse mâna spre ea. *De ce?* De ce nu putem continua ca până acum? Eu cu grădina mea, tu în această casă.

– Pentru că merit mai mult, spuse ea. Merit un bărbat care să mă iubească mai mult decât orice. Merit o familie și fericire.

– Atunci, pleacă! mormăi el. Pleacă și găsește-l pe acest bărbat mitic și desfă-ți picioarele pentru *el* dacă îți va da ce dorești.

Ea făcu doi pași spre el și îl pălmui, repede și tare, apoi îl privi cu ochii mari, dându-și seama ce făcuse.

– O, îmi pare rău.

El își întoarse fața spre ea încet, fără grabă.

– Mie nu.

Apoi, era în brațele lui, cu buzele acoperite de gura lui, sălbatice, fierbinți și primejdios de aproape de pierderea controlului. Își înfipse mâna în părul ei, ținându-i capul nemișcat, și îi cotropi gura, mușcând-o, lingând-o și pătrunzând-o.

Simțea că i se înmoaie miezul ființei, și îl cuprinse cu brațele pe după umeri, ținându-l aproape și desprinzându-și gura de a lui.

– Te vreau pe *tine*, doar pe tine.

– Și eu te vreau doar pe tine, mârâi el.

O ridică și se îndreptă spre dormitor, o lăsă să cadă pe pat, apoi o încălecă în patru labe ca un animal ce se năpustea asupra prăzii.

Ea îngheță un moment, privindu-l țintă. Părul arămiu răvășit îi cădea peste frunte și peste obraji, gura era roșie și umedă după sărutul lor, iar ochii îi străluceau printre pleoapele lăsate.

Se opri.

– Prea mult?

Ea clătină din cap pe pernă.

– Nu. Nu îndeajuns.

El nu zâmbi, ci doar o privi și se lăsă încet, acoperind-o cu trupul lui mare. Deschise gura deasupra gurii ei, apucându-i fustele în pumnii și ridicându-i-le. Ea își afundă degetele în părul lui, simțind aerul răcoros atingându-i gambele, apoi coastele. Sânii, prizonieri sub corset, erau apăsați de pieptul lui larg.

Îi vârî limba în gură, iar mâna lui îi găsi centrul ființei.

– Udă, spuse el răgușit deasupra gurii ei. Udă pentru mine.

Ea gemu și desfăcu picioarele, oferindu-i-se. Un deget gros i se strecură printre labiile alunecoase, atingând, cucerind.

El îi mușcă buza de jos.

– Nu pleci din Londra.

Ea închise ochii și își strecură o mână între trupurile lor, căutându-i prohabul.

Vârful degetului lui se mișca în ea.

– Eve.

Doi nasturi. Trei.

– Eve.

Aproape că îl deschise.

– Uită-te la mine!

Ea deschise ochii, privindu-l crunt, și îi văzu ochii verzi privind triumfători, în timp ce îi apăsa clitorisul cu degetul mare.

Ea gemu, arcuindu-se sub el, uitând de prohabul lui, cu degetele strivite între ei.

– Eve, rămâi cu mine.

Ea își aminti de mâna ei și cum să o folosească, sfâșiind pantalonii și lenjeria de dedesubt. Gâfâia acum, și privi țintă spre el, cuprinzându-l în pumn. Avea să își amintească de asta. Avea să-și amintească până la moarte, își promise ea.

– Ah, Eve, gemu el, lăsându-și capul pe spate, iar mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos când înghiți. Se împinse o dată, convulsiv, în mâna ei, iar apoi se ridică și îi desfăcu picioarele, luându-și mădularul din mâna ei și pătrunzând-o.

Ea icni. Fusese atât de repede. O posedă pe deplin. Se ridică deasupra ei, cu brațele drepte încadrându-i umerii, și se retrase încet, iar carnea lui se frecă de a ei.

Era fierbinte și tare.

Își desfăcu coapsele, desfătându-se cu senzația aceea intensă pe care i-o dădeau mișcările lui, care acum erau scurte și precise, în vreme ce o poseda cu forță.

Însă continua să o privească, verdele ochilor lui scânteind de dorință, cerându-i ceva. Ceva ce nu mai era dispusă să ofere, fiindcă era pur și simplu prea mult.

Când, în cele din urmă, ajunse la orgasm, respirând sacadat și poticnit, cu picioarele tremurându-i, cu sexul pulsându-i la fiecare împunsătură a mădularului lui, îl privi. Văzu cum scrâșni din dinți, cu buzele desfăcute de dorință și plăcere.

Îi strigă numele, tare, în dormitorul ei tăcut, în timp ce trupul lui mare se cutremura, pătrunzând-o și golindu-se în ea.

Nu răspunsese cerinței lui, și nu era sigură dacă asta însemna că victoria era a ei – sau a lui.

Sau poate că, până la urmă, pierduseră amândoi.

Capitolul 19

Eric îngenunche în fața vrăjitoarei.

– Stăpână, nu este decât o fată pe care am găsit-o rătăcind prin pădure.

– Pe domeniul meu? întrebă vrăjitoarea amenințător. De ce nu ai omorât-o de îndată?

Își așeză piciorul gol pe gâtul lui Eric, țintuindu-l la pământ cu o forță nefirească.

Porumbița sări în picioare.

– Nu, nu-i face rău!

Și, în timp ce strigătul ei încă răsuna în sala strălucitoare, o plesni pe vrăjitoare peste față...

din *Leul și Porumbița*

Harte's Folly se redeschise a doua zi seara, și, chiar dacă Asa era subiectiv – ceea ce era adevărat –, fu un succes răsunător. Stătea într-una dintre loje – în spate, nu în față, căci toate lojele de lângă scenă se vânduseră, slavă cerului. Violetta se afla pe scenă, învești mântată în purpuriu și auriu și cântând ca un înger.

– Este minunată, murmură Eve lângă el, cu ochii la scenă.

– Așa e, răspunse Asa, deși o privea pe ea, nu pe Violetta.

Eve purta o rochie nouă în seara aceea, de un galben intens ca șofranul, care îi făcea umerii să lucească precum perlele la lumina lumânărilor. Nu o văzuse niciodată purtând altceva decât gri sau maro, iar culoarea – culoarea intensă și strălucitoare – era precum montura pentru o bijuterie. Era frumoasă în seara aceea, dulcea lui harpie, o zeiță aurită hotărâtă să-l părăsească.

Refuza să se gândească la asta în clipa aceea.

Violetta încheie pe o notă înaltă cutremurătoare, și întreaga audiență sări în picioare, aplaudând.

La fel și toți cei din lojă, căci, desigur, el și Eve nu erau singuri. În primul rând, era familia lui: Silence și îngrozitorul ei soț pirat, Temperance și soțul ei aristocrat, care arăta ca un criminal, Verity și blândul John Brown și Winter și eleganta Isabel. Erau cu toții înghesuiți în cea mai mare lojă pe care o avea. Con nu se deranjase să stea cu el – spusese că era prea aglomerat –, ci se așezase la galerie cu Rose și cu copiii mai mari. Părea însă a se bucura de spectacol, chiar și de pe locurile acelea mai ieftine. John – sau posibil George – spărgea nuci și, când mama lui nu era atentă, arunca cojile spre fratele lui geamăn. Asa ridică dintr-un colț al gurii. Trebuia să stai cu ochii pe băiatul acela. Doamnele din sindicatul lui Eve erau prezente și ele, în loja alăturată, înghesuindu-se în hol când publicul se ridică să părăsească teatrul.

Asa îi întinse brațul lui Eve, conducând-o spre ieșirea din lojă. Înaintau laolaltă cu cei mai frumoși și mai bogați oameni din Londra – clienții lui. Asa privi satisfăcut și îi reperă pe ducele Violettei și pe câteva mari doamne din societate. A doua zi, toți cei care rataseră seara aceasta aveau să regrete amarnic – implorând bilete pentru reprezentația următoare.

Asa zâmbi pentru sine. Într-adevăr, un succes.

Afară, luna se înălțase și aerul mai răcoros al nopții era reconfortant. Instrumentele cu coarde cântau la umbra pilaștrilor ce împrejmuiau galeria muzicienilor. Cei care doreau să cineze cerură mese și alcovuri cu draperii, unde se puteau delecta cu ceva mai mult decât mâncarea servită. Alții porniră să se plimbe prin grădină, pe aleile unde se revărsau lumini feerice.

Asa o trase pe Eve deoparte, în lumina slabă a galeriei muzicienilor, și stătu cu ea privindu-și familia și oaspeții. Deasupra lor pocniră artificii, apoi peste mulțime căzu o ploaie de lumină, iar doamnele țipară.

– Este atât de frumos, spuse Eve, cu privirea ridicată spre stele.

Uitându-se la ea, Asa simți o gheară în vintre, adâncă și puternică. Artificiile i se reflectau în ochi, scânteietoare și captivante.

Privirea lui Asa fu atrasă undeva în spatele lui Eve când un cuplu trecu pe după un pilastru. Se aplecau, îmbrățișați.

Asa făcu ochii mari.

– Naiba să mă ia, ce...

Eve se întoarse să vadă la ce se uita insistent.

Malcolm MacLeish și Hans Vogel se sărutau de mama focului, făcându-l pe Asa să se gândească să roșească pentru prima dată în douăzeci de ani.

– O, ce drăguț. Mă întrebam dacă Malcolm va spune vreodată ceva.

El se întoarse, privind-o uluit.

– Știai că...?

– Tu nu? Ea ridică din sprâncene. Cred că este minunat că nu se tem să își arate dragostea – în ciuda faptului că pentru ei consecințele vor fi mult mai grave dacă se va afla.

Nimeni nu-l acuzase vreodată că era laș. Se încruntă.

– Eve...

Însă nu avu timp să răspundă, căci Apollo se apropie cu o doamnă brunetă drăguță.

– Domnișoară Dinwoody, aș vrea să ți-o prezint pe soția mea, Lily Greaves, vicontesă de Kilbourne, spuse Apollo. Lily, aceasta este domnișoara Dinwoody, cea care s-a asigurat că registrele contabile ale lui Asa sunt puse la punct în aceste ultime săptămâni.

Lily Greaves, fostă Robin Goodfellow, îi aruncă un zâmbet larg și însuflețit când îi făcu o reverență.

– Și am auzit că ai angajat și o doică pentru dansatoare și cântărețe, domnișoară Dinwoody. Ce drăguț din partea ta.

– Mulțumesc, milady, răspunse Eve, îmbujorându-se. Dar a fost și o decizie practică – doamnele de la teatru nu pot lucra dacă nu are cine aibă grijă de copiii lor.

– Ceea ce te face cu atât mai isteață în opinia mea, răspunse Lily, luând-o pe Eve de braț și trăgând-o deoparte. Acum spune-mi ce mai plănuiești să schimbi la Harte's Folly.

– Hampston e mort, se auzi vocea răgușită a lui Apollo lângă el. Ai auzit?

Asa privi spre el.

– Ce?

Apollo ridică din umeri.

– Înjunghiat în celula din închisoare – sau așa se spune.

– Slavă Domnului!

Asa nu simți nimic altceva în afară de ușurare auzind că vicontele murise.

Ajunsese la Newgate doar datorită influenței lui Wakefield. Hampston avusese prieteni influenți, și, chiar și cu acuzațiile care îi fuseseră aduse, părea că nu avea să fie decât o chestiune de timp până să fie eliberat.

Asa se resemnase cu gândul că avea să fie nevoit să își facă singur dreptate. Măcar nu mai trebuia să facă asta.

– Mă îndoiesc că va fi jelit de prea multă lume, fu de acord Apollo.

Ridică ușor capul când soția lui îi făcu semn cu mâna. Rose și Temperance veniseră alături de ea și de Eve.

– Se pare că Lily are nevoie de mine. Privi spre Asa și zâmbi larg. Dar voiam să te felicit. Ai reușit.

– *Noi* am reușit. Asa zâmbi la rându-i, deși zâmbetul lui părea palid. Du-te la soția ta, omule.

Apollo încuviință din cap și se îndepărtă.

– Ești un prost, îi detună o voce masculină în ureche, iar Asa se întoarse și-l văzu pe Concord.

– Mă bucur nespus că profitați de biletele gratuite, răspunse el.

Concord clătină din capul grizonant.

– Nu de aceea. *De aceea.*

Și înclină capul spre locul în care Eve îi zâmbea suav lui Rose. Asa se încruntă și privi în altă parte.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Prostule!

– Uite, zise Asa, nu te-a făcut nimeni să vii în grădina mea, să-mi mănânci mâncarea și să te bucuri de teatrul meu.

– Este un teatru bun. Concord părea gânditor. Și grădinile sunt frumoase.

Asa clipi.

– Ce...

Fratele lui privi spre el.

– Îmi place. Rose e *înnebunită*. Iar copiii deja întreabă când mai venim. Ai făcut o treabă bună aici.

Asa deschise gura, apoi o închise.

– Tata era uneori... Concord se strâmbă, încercând în mod vădit să găsească cuvântul potrivit, iar Asa se întrebă cât vin băuse fratele său. Conservator.

– Da?

Asa îl privea, nevenindu-i să creadă. Să îl numească pe tatăl lor „conservator" era ca și când ar fi spus că oceanul era ud.

Concord încuviință.

– Un om bun, dar nu-i plăceau lucrurile noi. Privi spre Asa. Ar fi trebuit să îți dea șansa să dovedești ce poți cu teatrul.

– Eu...

Asa nu era sigur ce să răspundă.

– *Dar*, continuă Concord, pentru că nu învățase niciodată când să se oprească, *tu* ești prost dacă o lași pe domnișoara Dinwoody să plece. Rose spune că vrea să călătorească pe continent curând și că tu nu mergi. Ce fel de bărbat își lasă femeia să plece singură? Ai idee ce fel de filfizoni sunt chiar și numai în Franța?

Con nu fusese niciodată nici măcar aproape de Franța, dar nu aceasta era problema principală.

– Nu este femeia mea, răspunse Asa repezit.

Concord își îndreptă degetul spre fața lui.

– Vrei să fie.

– Și ce dacă vreau? șuieră Asa. Mă părăsește, și nu pot să o opresc.

– Atunci, mergi cu ea!

– Nu îmi părăsesc grădina!

– Atunci, poate meriți să o pierzi, să ți-o ia vreun broscar. Con îl privi. Frate, nu fi idiot. Femeia aceea merită mai mult decât toate grădinile, oricât de magnifice. Ia ce dorești.

Asa oftă, brusc obosit.

– Ce vreau și ce pot avea sunt două lucruri complet diferite. Majoritatea bărbaților află acest lucru la un moment dat.

Trecu pe lângă Concord și se îndreptă spre Eve. Râdea cu Rose, dar redeveni serioasă când el se apropie.

– Asa. Privi spre Rose și aproape zâmbi, dar zâmbetul i se stinse pe chip. Te superi dacă petrec un moment cu cumnatul tău, astfel încât să ne putem lua rămas-bun înainte de a pleca?

Eve îi adusese pe Rose și pe Concord cu trăsura în seara aceea și firește că urma să-i ducă acasă, fără Asa. Intenționa să petreacă

noaptea la Harte's Folly, supraveghind grădina până în zori, când aveau să plece spre casă ultimii oaspeți obosiți.

Era munca lui de-o viață, la urma urmelor.

Rose o bătu pe mână.

– Câtuși de puțin. Îi aruncă o singură privire pătrunzătoare lui Asa, apoi se întoarse, îndreptându-se spre soțul ei.

Eve îl privi cu seriozitate.

– Sunt atât de fericită pentru tine. Pentru grădina ta. Ai făcut un lucru minunat aici, Asa.

– Mulțumesc. Cuvântul sună morocănos. Își desprinse privirea. Nu spusese când avea să plece, și era posibil să mai stea câteva zile, dar părea că își luau rămas-bun. Ți-ai cumpărat biletul?

Nu trebuia să explice despre ce bilet era vorba.

– Nu încă, spuse ea. Mâine, cred.

El o privi țintă, încruntându-se.

– Atât de curând?

– Da, spuse ea simplu. Privi în jos. Îl voi lua pe Henry, desigur, dar Jean-Marie și Tess se întorc în sătucul în care a crescut ea. Jean-Marie spune că vor avea o tavernă acolo, împreună cu fratele lui Tess.

– Nu vei avea nici un lacheu în timpul călătoriei?

Ea ridică din umeri.

– O iau pe Ruth cu mine – este foarte nerăbdătoare –, și mă gândesc să îl iau pe Bob, lacheul fratelui meu.

– Ar trebui, spuse el încruntându-se. Ai nevoie de cineva care să te protejeze.

– Da? întrebă ea înclinându-și capul. Nu sunt sigură că mai am.

– Doar... El își miji ochii – artificiile îi străluceau în privire. Ai mare grijă.

– Voi avea. Îi atinse ușor obrazul cu degetele. Noapte bună, Asa Makepeace.

El se aplecă și o sărută ușor pe obraji. Apoi se întoarse.

Asa mai aruncă o privire spre rezultatele muncii lui, spre oaspeții care râdeau și petreceau, spre Eve cu artificiile în privire, spre grădina plină de petrecăreți, apoi se întoarse, intrând în teatru.

Câteva dansatoare și actrițe mai erau încă în spate, îmbrăcându-se și strigând fericite unele la altele. Succesul însemna bani pentru toată lumea.

Teatrul și grădina sa – la dracu', *el* avusese un succes al dracului de mare.

Deschise ușa biroului, se așeză la masă, apoi auzi un sunet ciudat. Se ridică din nou și privi peste masă. Acolo, în culcușul de costume vechi pe care și-l făcuse Henry, se afla porumbița, stând și privindu-l cu ochii ca mărgelele.

– Cum naiba ai intrat? Pufni, așezându-se la loc. Nu că ar conta. Pleacă, porumbițo dragă, deși presupun că, după ce va afla că te-ai întors, te va lua și pe tine. Mă va lăsa doar pe mine în urmă.

Avea câteva sticle de vin sub masă, și scoase una, trăgând dopul cu dinții și aruncându-și picioarele pe masă.

Ridică sticla, toastând pentru succes, și luă o gură.

O ușă se trânti în teatru, apoi se lăsă o tăcere ciudată. Auzea zgomotul petrecerii de afară, sunetele râsetelor și al vorbelor și pocnetul artificiilor, dar totul suna înfundat.

Mai luă o gură, mare și acră. Nu era un vin prea bun.

Se gândi că era posibil ca, de data asta, fratele său Concord, pe care de obicei îl considera un mare îngâmfat, să aibă, de fapt, dreptate.

Era, într-adevăr, nesăbuit.

„La dracu'!"

Aruncă sticla într-un colț și ieși din birou, trântind ușa în urma lui. Alergă prin teatru, ignorând exclamațiile muzicienilor și ale cântăreților pe lângă care trecea în fugă. Nu o părăsise decât cu câteva momente în urmă. Nu avea cum să fi ajuns prea departe. Afară, artificiile explodau, șuierând strident, într-un final grandios, și toate capetele erau ridicate spre cerul luminat și colorat.

Mai puțin al lui Asa. Își făcu loc prin mulțime, blestemând și căutând-o. Trebuia să fie încă acolo. Cine ar pleca înainte de focul final de artificii?

Dar nu îi dăduse nici o speranță. Practic, o sărutase în semn de rămas-bun.

Simți în piept un junghi ce aducea a panică.

Apoi o văzu.

Stătea aproape în centrul curții, înconjurată de familia lui și de prietenii ei, cu chipul ei dulce și solemn ridicat spre stelele care explodau.

Se auziră ultimele artificii, cu un pocnet răsunător.

Apoi se lăsă brusc liniștea, în timp ce luminile ca niște licurici coborau spre pământ.

Înaintă prin ploaia de lumini spre ea, și probabil că ea îl simțise, căci întoarse capul spre el. Torțele din jurul curții îi luminau ochii tot mai mari.

Ajunse lângă ea și căzu în genunchi.

– Căsătorește-te cu mine, spuse el, privind spre ea. Te iubesc, să fiu al dracului, Eve Dinwoody, mai mult decât pe grădina mea, mai mult decât propria-mi viață. Vreau să îmi petrec restul zilelor condus de tine, certându-mă întruna cu tine, ciondănindu-mă cu tine și adormind cu tine în brațe. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă pleci sau rămâi în Londra, atâta timp cât mă lași să îți fiu alături. Așadar, te căsătorești cu mine, Eve?

Un moment îndelungat – cel mai lung moment din viața lui –, ea îl privi țintă, cu ochii mari.

Apoi buzele ei catifelate se deschiseră.

– O, Asa. *Da.*

În jurul lor, familia, prietenii și străinii începură să ovaționeze – întreaga mulțime adunată, atât oamenii de la teatru, cât și oaspeții grădinii.

Dar lui Asa Makepeace nu-i păsa. O săruta pe Eve, harpia lui dulce, minunată și frumoasă.

Capitolul 20

Iată un lucru pe care s-ar putea să nu-l credeți, căci, cu acea singură lovitură, Porumbița o ucise pe vrăjitoare. Vrăjitoarea, vedeți voi, nu avea decât o singură slăbiciune, și aceea se pare că era atingerea unui muritor.

Porumbița privi spre Eric și spuse:

– O, îmi pare atât de rău!

Auzind cuvintele el își lăsă capul pe spate și răspunse:

– Nu îți mai cere iertare niciodată, căci m-ai eliberat din sclavie, blândă Porumbița....

din *Leul și Porumbița*

Ceasul din hol bătea miezul nopții când Bridget Crumb se îndreptă spre dormitorul ducelui. Îi trecuse prin cap mai devreme în ziua aceea, în timp ce le instruia pe servitoare cum să facă o cremă de lustruit din ceară de albine și ulei de lămâie, că patul din camera Excelenței sale era neobișnuit de mare, cu speteaza neobișnuit de groasă. Genul care ar putea ascunde un compartiment secret sau două.

Motiv pentru care intra în apartamentele lui la ora aceasta târzie din noapte.

Portretul nud al ducelui o privi pe Bridget în timp ce așeză sfeșnicul pe birou. Flacăra pâlpâi ușor, ca și când ar fi fost atinsă de un curent de aer.

Bridget se încruntă, ezită, apoi se întoarse spre pat. Mai întâi pipăi fiecare centimetru al ornamentelor în formă de pepeni mari, fără a descoperi nimic în afară de faptul că trebuiau șterse de praf.

Se dădu înapoi și privi tăblia patului un moment, dar chiar nu avea de ales. Își scoase pantofii și se târî pe patul imens. Când ajunse la tăblia patului, începu să cerceteze cu minuțiozitate sculpturile alambicate, trecându-și degetele peste spirale și adâncituri. Degetele îi alunecară într-o gaură mică, și deodată un panou de mărimea palmei ei se deschise.

Bridget înțepeni, aproape nevenindu-i să creadă că avusese asemenea noroc. Își strecură degetele în mica deschizătură și scoase o pictură în miniatură: un bărbat, soția sa și un bebeluș.

Femeia era îmbrăcată în costumul unei doamne din India.

Un moment, totul se cufundă în tăcere și nu se mai auzi decât răsuflarea ei. Triumful îi inundă pieptul lui Bridget. În sfârșit!

Apoi auzi un râset masculin în spatele ei.

Bridget îngheță, simțind fiori de gheață pe șira spinării. Sunetul nu putea fi nimic altceva, nici scârțâiturile casei și nici măcar un șoarece.

Se întoarse, închizând panoul cu umărul și strângând portretul în palmă.

Ducele de Montgomery, cu părul lui auriu și cu ochii albaștri pătrunzători, purtând un costum mov de catifea, îi zâmbea de pe fotoliul aflat în colțul îndepărtat al încăperii.

– O femeie încântătoare în patul meu, ce surpriză minunată. Își înclină capul, iar un colț al gurii lui frumoase se răsfrânse cu cruzime. Spune-mi, doamnă Crumb, ce cauți?

– Vreau să discut ceva cu tine, îi spuse Asa lui Eve târziu în seara aceea.

– Da? răspunse ea absentă. Era întins gol pe patul ei, și îl făcuse să *promită* că nu avea să se miște cel puțin cinci minute.

– Da, spuse el, iar vocea îi suna puțin chinuită, poate din cauză că îi își trecea degetele peste venele de pe mădularul lui. Dacă mai dorești să mergi pe continent ca să îl găsești pe fratele tău, vreau să vin cu tine.

– Hmm, răspunse ea, căci mădularele erau niște lucruri cu adevărat fascinante.

El înălță capul pentru a se uita spre ea.

– Nu te mișca, îl repezi ea.

El își lăsă supus capul să cadă pe perne.

– Voi avea nevoie de un administrator care să-mi țină locul cât lipsesc.

– Da?

– Și va trebui să ne căsătorim întâi, spuse el răgușit. Cred că surorile și cumnatele mele plănuiesc deja nunta. Le-am spus să fie una restrânsă, dar mă tem că nu se va întâmpla așa.

Inima îi bătu ceva mai iute, trecându-și degetul în jurul capului mădularului lui.

– Aș prefera o nuntă mare.

El se încruntă feroce.

– Atunci, vei avea una. Îți voi da tot ce dorești. Trebuie să știi asta, Eve.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Orice?

El privi încruntat spre ea.

– Da!

Ea se aplecă și atinse cu limba umezeala care izvora din deschizătura din vârf.

– La dracu'!

Ea se retrase, puțin șocată.

– Înjuri prea mult, să știi.

– La naiba, Eve, vreau doar să te facă fericită.

– Sunt, spuse ea încet. Mă faci foarte fericită, într-adevăr și de-abia aștept să mă căsătoresc cu tine.

El își dădu ochii peste cap.

– Atunci, vino aici și sărută-mă cum trebuie.

Ea aruncă o privire tristă înspre penisul lui.

– Te poți juca cu *el* mai târziu.

– Îmi promiți?

– *Da.* O trase în brațe și o sărută pasional și pe îndelete. Te iubesc, Eve Dinwoody, spuse el cu vocea scăzută, că era aproape o șoaptă, când, în cele din urmă, se desprinse de ea. Te iubesc mai mult decât iubesc vinul, mâna mea dreaptă și chiar grădina mea. Cred că te-am iubit din ziua în care ai dat buzna în casa mea.

Ea se dădu înapoi auzindu-l, căci afirmațiile ridicole aveau și ele o limită.

– Nu-i așa! Mi-ai spus că am un nas mare.

El o sărută pe nas.

– Ei bine, poate nu chiar de atunci, dar eram fascinat de tine, în orice caz. Și eram deja puțin îndrăgostit de tine până să mă faci să mă ating, în trăsura ta.

– Nu te-am *făcut*, răspunse ea. Păreai foarte fericit să o faci singur.

– Taci, spuse el, încerc să îți declari dragostea, și tu strici momentul.

– Nu tocmai. Mi se pare cât se poate de minunat.

– Da? întrebă el, dintr-odată serios. Căci aș face orice pentru tine, Eve, orice. Dacă asta înseamnă să îți spun în fiecare zi a vieții mele nenorocite că te iubesc, o voi face, doar ca să îmi repar idiotenia.

– Bine, șopti ea. Căci și eu te iubesc.

Atunci, el zâmbi, cu zâmbetul lui larg, încrezător și primejdios – zâmbetul acela care era al ei cu *totul* acum – și o sărută.

Epilog

– Acum te poți duce acasă, spuse Eric.

Dar, auzindu-l, Porumbița se întristă.

– Nu am casă, răspunse ea și îi spuse povestea ei tristă, mărturisindu-i că tatăl ei și soldații lui o urmăreau încă prin pădure.

– Ei bine, se rezolvă cu ușurință, spuse Eric și, luând săculeții cu mătase, smarald și parfumuri, porniră împreună spre palatul tatălui ei.

În momentul în care păși în curtea regelui, bărbatul dădu fuga afară.

– Îți voi smulge inima! strigă el spre Porumbița.

Dar Eric se transformă într-un leu imens și, cu un răget teribil, sfâșie burta mare a regelui. Din burta regelui mort se revărsară toate inimile copiilor lui, încă bătând, și, imediat ce se întâmplă asta, copiii se ridicară din locul în care fuseseră îngropați în curte. Inimile zburară spre copiii cărora le aparțineau și intrară în piepturile lor, și astfel copiii regelui fură renăscuți, întregi și vii din nou.

– Soră! strigară prințesele și prinții renăscuți. Ne-ai salvat, și trebuie, prin urmare, să ne fii regină.

Apoi soldații regelui îngenunchează și îi jurară credință Porumbiței.

Leul se întoarse și veni și el spre Porumbița, dar, când se pregăti să îngenuncheze, ea își vârî degetele în blana lui deasă.

– Tu, dragă Eric, tu nu trebuie să îngenunchezi în fața mea.

La aceste cuvinte, el deveni din nou bărbat și întrebă:

– Atunci, ce voi fi?

– Ei bine, soțul meu și regele acestui pământ, spuse ea. Să domnești alături de mine câte zile vom avea, fericiți și în pace.

Și așa făcură.

din *Leul și Porumbița*

Mulțumiri

Le mulțumesc cititoarei mele vigilente Susannah Taylor și redactorei mele Amy Pierpont, căci, oameni buni, nu ați fi vrut să citiți această carte fără ele.

Și îi mulțumesc prietenei mele de pe Facebook, Jaclyn R., pentru că l-a botezat pe Henry.